

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

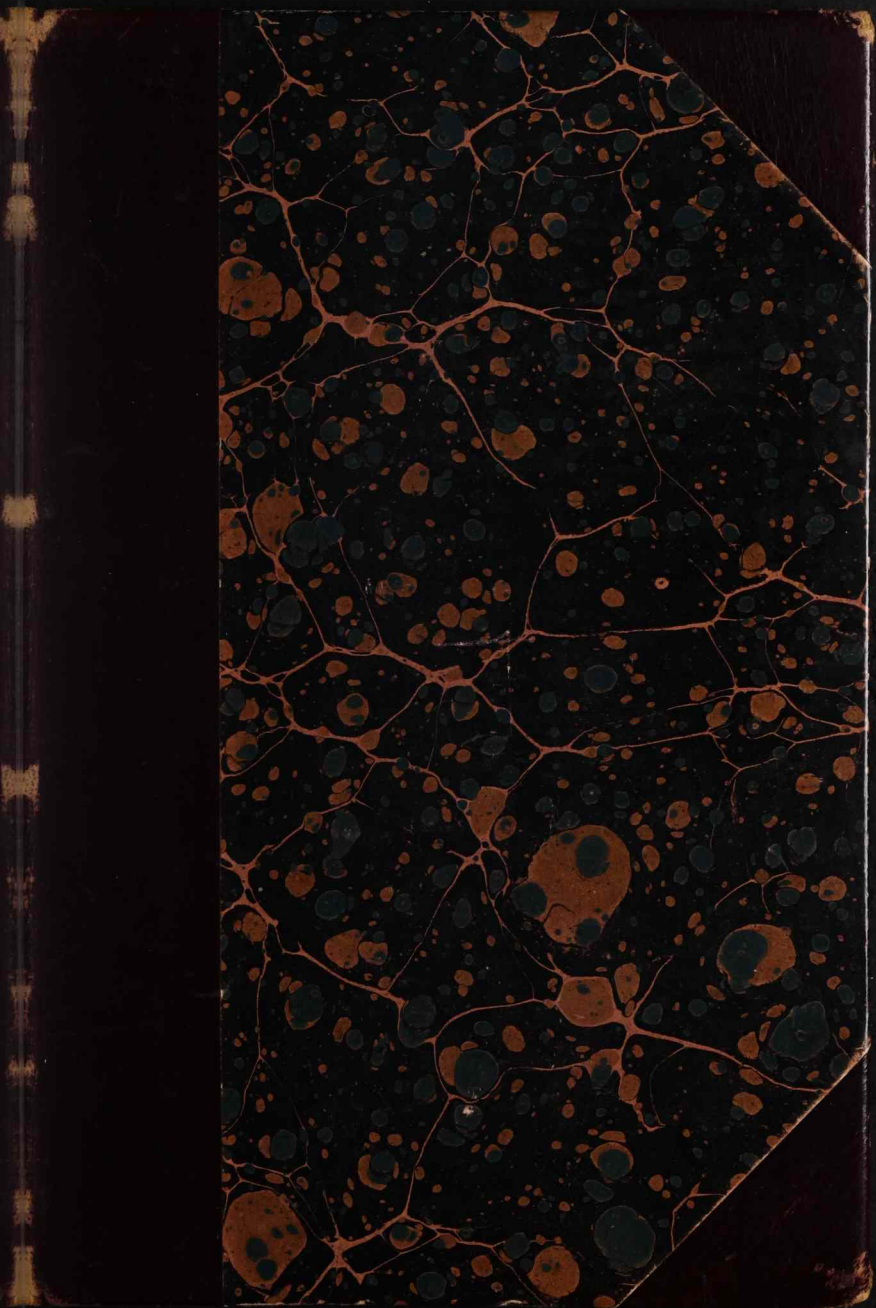
Forfatter(e) Author(s):	Gad, Emma.; Emma Gad og Urban Gad.
Titel Title:	<u>Fruens Politik : Lystspil i 3 Akter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1909
Fysiske størrelse Physical extent:	129 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

55, -76.

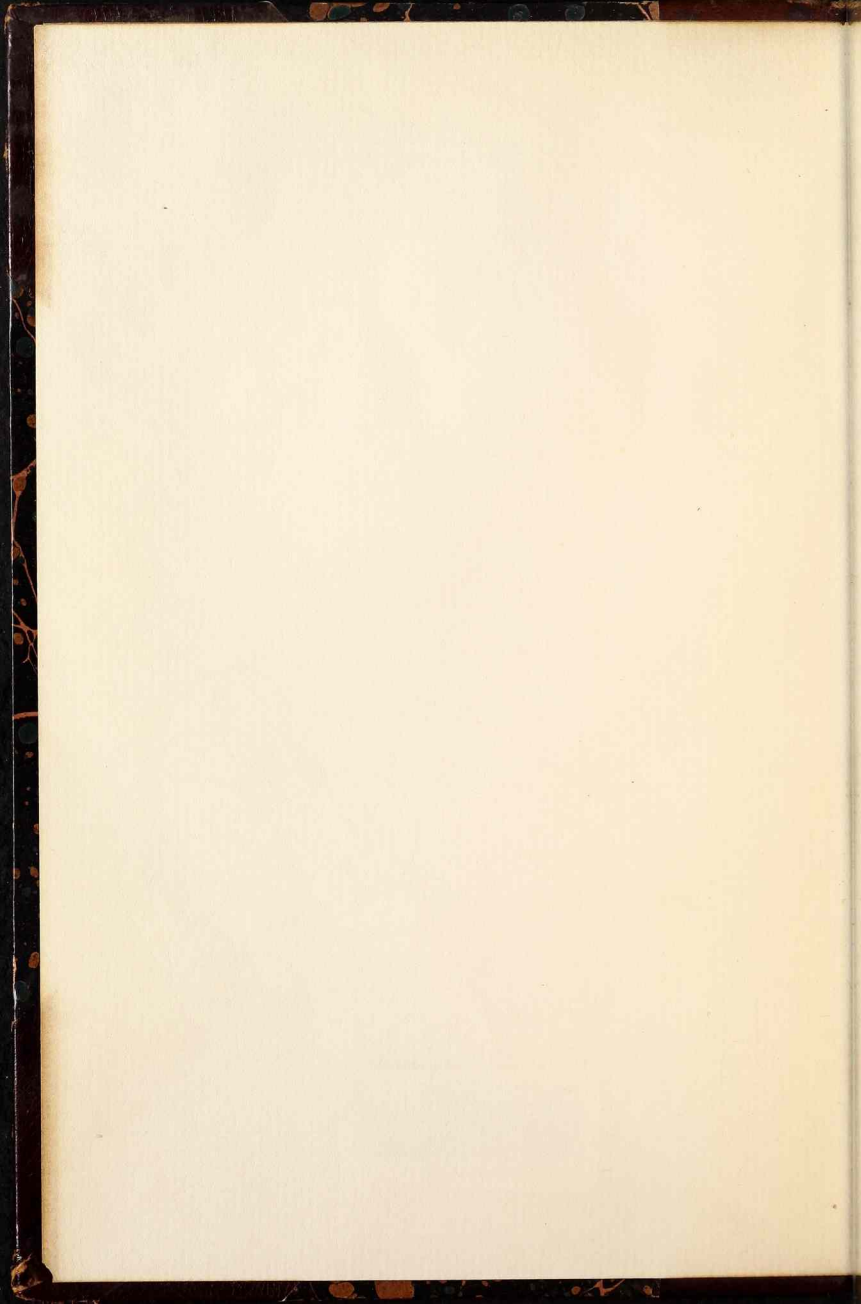

FRUENS POLITIK

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021700305

EMMA GAD OG URBAN GAD

FRUENS POLITIK

LYSTSPIL I 3 AKTER

1910 L. 244.

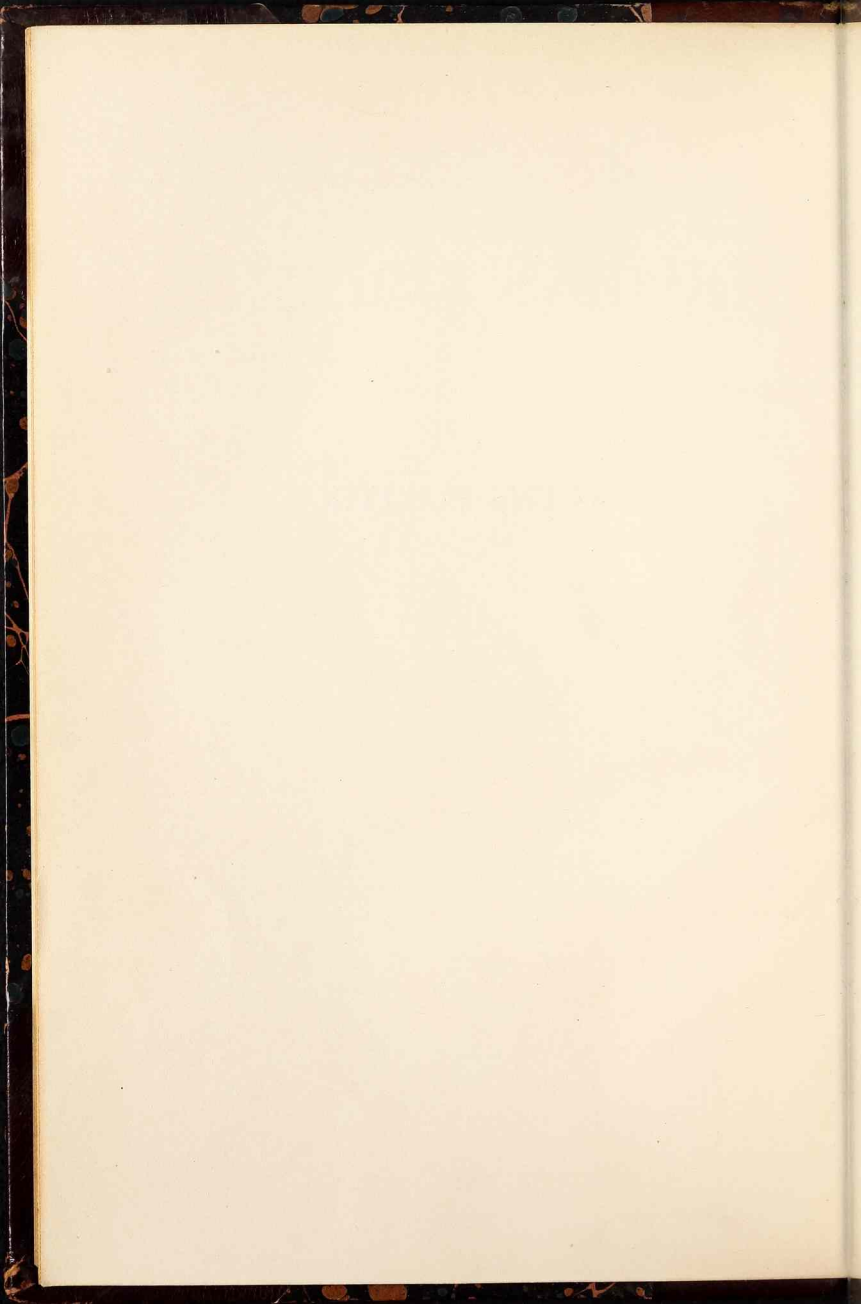

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCXCIX

FRUENS POLITIK

EMMA GAD OG URBAN GAD

FRUENS POLITIK

LYSTSPIL I 3 AKTER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCXCIX

Copyright 1909, by Gyldendalske Boghandel,
Nordisk Forlag.

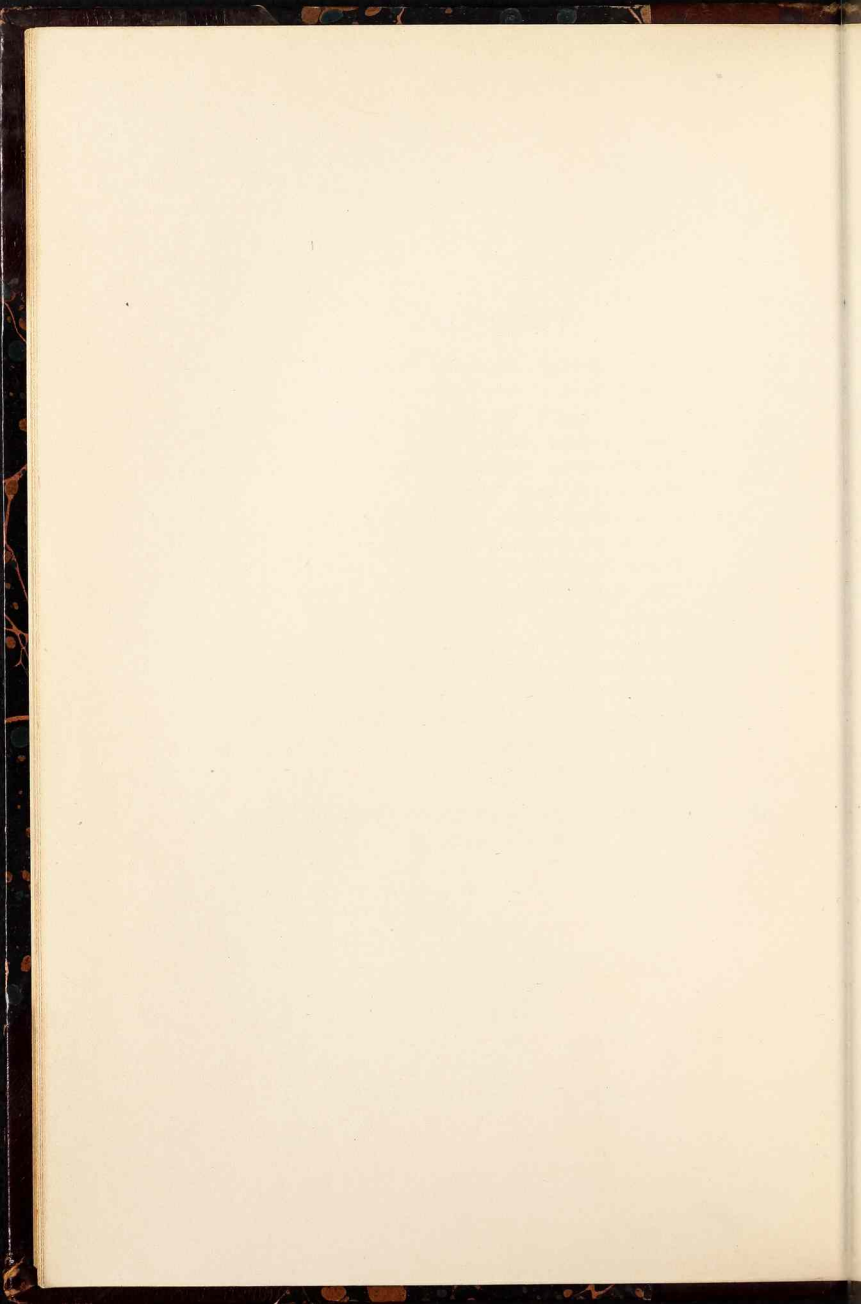

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

PERSONERNE:

Herbert Arnhoff, Noget i et Ministerium.
Lisbeth, hans Hustru.
Jonas Bernhardt, det samme i et andet Ministerium.
Caroline, hans Hustru.
Hs. Excellence Ministeren.
Hds. Naade, hans Frue.
Frøken *Petra Smith*.
Fru *Meyer*, Pensionatsværtinde.
Doktor *Stern*.
Tilla, hans Datter.
Frøken *Lomholt*.
Nelly, hendes Niece.
Skuespiller *Hagbarth Schröder*.
Student *Waage*.
Kunsthistorikeren *Hr. Octavius Borch*.
Hr. Schultze aus Krefeld.
Bernhardts tre smaa Børn.

Alle bor i Fru Meyers Badepensionat, hvor Handlingen foregaar
ved Højsommertid.

FØRSTE AKT

Pensionatets Salon. Til venstre Fløjdør til Spisesalen, til højre nær Baggrunden Udgang til Trappen, der fører til første Sal, i Forgrunden Dør ind til et Kabinet. Gennem en meget bred Fløjdør i Baggrunden ser man ud paa Verandaen, om hvilken der snor sig blomstrende Roser; bagved ses Havens Buske og Hækken, der adskiller denne fra Landevejen.

Bagerst Havet straalende blaåt og en lys letskyet Sommerhimmel.

Bohavet har det for Pensionatsværelser ejendommelige Præg af Uensartethed. Til venstre i Forgrunden staar en rød Fløjlssofa med haarde Puder, foran dette et rundt Bord med Tæppe over og Lyssug. Omkring Bordet Stole af forskellig Dato, samt en lang Straalænestol og en Gyngestol. Til højre mellem Dørene et Klaver foran hvilket er anbragt en Divan. I Baggrunden til venstre en Etager med Nips og til højre et ærværdigt Mahogni Chatol. I Loftet en Majolikalampe med Prismes, et Pragtstykke af Smagløshed. Paa Væggene Staalstik og Fotografier. Overalt Nipsting og Vaser med Straabuketter.

Arnhoff ligger magelig henstrakt i en Kurvelænestol i Forgrunden til venstre, læsende i en Avis med Benene paa en anden Stol og Shagpipe i Munden. Han er ungdommelig udseende skønt i Midten af Trediveerne, med en vis indtagende Ladhed over sig og et lunt Blink i Øjnene; glatraget og velplejet, klædt i en lys sommerlig Jacketdragt. Kort Pause, der afbrydes ved, at man udenfor hører Forsøg paa at gengive Nattergalesang paa en dertil indrettet Lerfløjte; derpaa klirrende Ungpigelatter. Straks efter kommer Tilla og Nelly ind fra Verandaen. Det er et Par kønne unge Piger, den ene blond, den anden brunet. De er klædte i lyse Morgendragter, har aabenbart været i Bad, bærer Hætter, Haandklæder o. s. v. Tilla har Haaret udslaet og vaadt.

FØRSTE SCENE.

Arnhoff. Tilla. Nelly. Senere Fru Meyer.

Nelly (idet de kommer).

Hr. Arnhoff, hørte De Tilla fløjte Nattergal. Det er kønt, hvad — hun kan slet ikke.

Arnhoff (rejser sig).

Det er skam heller ikke saa nemt.

Tilla.

De er nu saa vigtig, fordi De har lært det som Dreng.

Arnhoff.

Det er ikke det — nej, det er Følelsen. Kunst er Stemning.

Nelly.

Lad mig. Jeg har Følelse.

Tilla.

Nej, lad Hr. Arnhoff komme til. Han fløjter saa storartet paa den.

Arnhoff (fløjter).

Det kalder jeg Triller og Kluk, hvad?

Tilla.

Det ligner skam godt.

Nelly.

Det er ligefrem romantisk.

Arnhoff.

En Aften i Maaneskin — det maatte besejre Enhver.

Tilla.

Mig ikke.

Arnhoff.

Jeg opgiver at trække Gnister af Dem, Frøken Tilla, De er Barn af vor prosaiske Tid — nej, Frøken Nelly, hun er tilgængelig for Poesi. Hvordan var Vandet i Dag?

Nelly.

Storartet.

Tilla.

Tænk Dem, Herrerne fra Kroen, de var igen paa Lur. Og de havde Kikkerter med.

Arnhoff.

Føj.

Nelly (bøjer sig og stikker Fingeren i Øret).

Uf! Jeg har faaet Vand i Øret i den lange Dukkert.

Arnhoff.

Lykkelige lille Vanddraabe!

Tilla.

Hvorfor kom Deres Kone ikke med i Vandet?

Arnhoff.

Hun ligger deroppe med sin Greve — jeg mener ham af Monte Christo.

Nelly.

Naada — den er i tyve Bind.

Arnhoff.

Hun svigter ikke. Hun er umættelig.

Tilla.

Jeg begynder ogsaa at blive lidt sulten.

Nelly.

Du tænker altid paa Mad. Gudved hvad vi forresten skal have til Frokost.

Tilla.

Det ved jeg. Koteletterne fra i Forgaars. Opstegte.

Arnhoff.

Og kolde i Aften.

Tilla.

Nu skal De høre — Student Waage har sat en Grønært paa Vranken af en Kotelet for at se, hvor tidt den kom igen. Nu har den været der fire Gange, den med Grønærten.

Nelly.

Tys, der kommer Fru Meyer.

Fru Meyer kommer ind fra venstre. Hun er i Fyrerne, oprindelig kraftig, men lidt udvisket af strengt Arbejde. Øjnene ser ud til altid at regne efter, om Tingene kan betale sig. Af og til tager hun sig til Underlivet som for at holde en Smerte nede.

Tilla og Nelly.

Fru Meyer, hvad skal vi have til Frokost?

Fru Meyer (værtindevenlig).

Koldt Bord og en lille varm Ret.

Tilla og Nelly.

Koteletter?

Fru Meyer (naadig anerkendende).

Rigtig gættet, mine unge Damer.

Tilla (smaafnisende).

Maaske ogsaa en lille Grønært?

Fru Meyer.

Nej, Grøntmanden havde ingen i Dag. Det bliver Skorseneer-Rødder.

Nelly.

Kom. Nu maa vi op og gøre os i Stand.

Tilla.

Uh — mit Haar — kan det blive tørt til Frokost?

Arnhoff.

Der er god Tid. Desværre.

Tilla og Nelly.

Vi er allesammen saa sultne, Fru Meyer.

(De gaar ud til højre i Baggrunden.)

ANDEN SCENE.

Arnhoff. Fru Meyer. Senere Lisbeth.

Arnhoff.

Hvor mange Gange om Dagen hører de Ordet „sulten“, Fru Meyer.

Fru Meyer.

Det maa De nok sige, Hr. Arnhoff. Er der et Ord paa Guds grønne Jord, som er mig vederstyggeligt, saa er det da Sult.

Arnhoff.

Ulykken er, at Søluft giver glimrende Appetit.

Fru Meyer (dyster).

Forfærdelig. Havde man dog blot i Tide lavet et af disse nymodens Sanatorier, hvor Folk betaler i dyre Domme for at komme paa Vand og Brød.

Arnhoff.

Ja Mavesygdomme, de betaler sig bedst. Jeg beder saa meget om Forladelse for min gode Fordøjelse.

Fru Meyer (sætter sig).

Det er ikke saadan ment, Hr. Arnhoff. Den tyske Herre, der er her, han er meget værre. Dr. Stern ogsaa. Naar der er Rejer, spiser han hele Fadet med Hud og Haar.

Arnhoff.

Han er ellers ret mager.

Fru Meyer.

Ork, de Magre er de værste.

Arnhoff.

Der talte Sagkundskaben.

Fru Meyer.

Jeg gik til Præsten med en ung Pige — det var forresten en Niece til Kæmneren i Byen — og hun var i Huset hos en Onkel, der led af Bændelorm. Gud, hvor han spiste. Og de sagde, at Bændelormen vilde have røgede Sager, helst Spegepølse. Ellers bed den. Tror De, det kan være rigtigt, Hr. Arnhoff?

Arnhoff.

Ja. Ubetinget. Men undskyld, De begynder altid lidt langt borte. Hvad var det, De vilde have sagt?

Fru Meyer.

Jo — at det kan saamænd være det samme, hvor meget de spiser, naar blot at det er respektable Folk. Jeg siger — Folk med Stilling og sat Alder, det finder jeg saa betryggende. (Peger paa Døren i Forgrunden til højre). Især Alder. Inde i det Værelse kommer der i Dag en Frøken Smith, en ældre Dame —

Arnhoff.

Saa har hun nu ikke saa vanskeligt ved at være respektabel, hvad?

Fru Meyer (stolt).

Og ved De, at Hs. Excellence Ministeren og hans Frue — de er komne.

Arnhoff (stærkt interesseret).

Hvad — er de komne? Ah — endelig!

Fru Meyer.

Ja, med det sidste Tog i Aftes. De bor paa Nr. 8 og 9 deroppe, og jeg tror nok, at Hds. Naade fik et gunstigt Indtryk. De har faaet en Lampe med gul Silkeskærm. Det var saamænd min egen.

Arnhoff (gnider sig i Hænderne).

Saa faar vi da fin Mad nu — Kyllinger og Postejer?

Fru Meyer.

Man maa jo strenge sig lidt an. Jeg har ellers hørt, at Hds. Naade er Vegetarianer.

Arnhoff (energisk).

Nej, det er hun ikke. Det ved jeg bestemt.

Fru Meyer (skuffet).

Naa — ikke — det er ellers saadan en yndig Dame.

Arnhoff peger paa Loftet).

Kommer de snart ned fra det Høje?

Fru Meyer.

Ja, nu til Frokost. Jeg maa vel klæde mig om, for en Minister, det er jo dog det aller fineste, man har.

Arnhoff.

Det maa De nok sige. Hs. Excellence har været Sagfører i Bogense.

Fru Meyer (pligtskyldig imponeret).

Aa, har han virkelig?

Arnhoff.

Og saa var det, han slog sig paa Frisind i Tide. Nu er der saa Mange, der gnaver paa det Ben.

Fru Meyer.

Det forstaar en anden En sig jo ikke paa, men det forsikrer jeg Dem, Hr. Arnhoff, at da jeg fik det Brev fra hendes Naade, saa var det, som om alting det dansede for mig. Tænk en rigtig Naade!

Arnhoff.

Ja, hun er skam rigtig nok. Jeg tror, hun ved sin Start var Assistent ved Bogenses Lejebibliotek, eller maaske

det var Syge- og Begravelseskassen. Men udviklende var det i hvert Fald. Det har vist sig.

Fru Meyer.

Saa er hun dog kommen godt opad.

Arnhoff.

Det er hun, og hun fortjener det. Hun er fuld af Aand. Men selv De kan forresten ogsaa blive Ministerfrue endnu. Aldrig fortvivle.

Fru Meyer (smaaler).

Aa —

Arnhoff.

Skynd Dem at blive gift med en af Egnens Husmænd med Talegaver. Husmanden, det er Fremtiden for ikke at sige Nutiden.

Fru Meyer.

De var altsaa Bysbørn, Ministerens! En Ungdomskærlighed — det er saa kønt.

Arnhoff.

Især naar den fører til Taburetten, selv om det er ad lidt Omveje. Jeg tror, hun har været gift et Par Gange paa Vejen.

Fru Meyer.

Aa, hun var fraskilt.

Arnhoff.

Derfor beundrer hun ogsaa nu Ægteskabets Hellighed og Kvindens Renhed. Taaler ikke det mindste. der lugter af Letsind. Mærk Dem det, Fru Meyer.

Fru Meyer (med Vægt).

Det tør jeg sige, at her i mit Hus vil hun finde en Tone, der ikke kan være mere upaaklagelig i nogetsomhelst Hotel Garni.

Arnhoff (gaber).

Nej, det er vist. Den er glimrende.

(Fru Lisbeth Arnhoff kommer ind fra Entreen. Det er en smuk slank Storstadsdame omkring de Tredive med gratiøse Bevægelser og et forslagent Smil. Hun er klædt i sommerlig Formiddagsdragt, ikke kostbar, men med et forfinet Farvevalg.)

Arnhoff.

Siden vi taler om fortræffelige Hustruer, der kommer min egen.

Lisbeth.

Ja, undskyld, her har I mig! — Jeg overrasker Dem nok i en Hyrde-time med min Mand, Fru Meyer!

Fru Meyer.

Hr. Arnhoff er jo saa elskværdig, at man glemmer det, man har at bestille. (pludselig forskrækket) Gud, jeg har glemt at sætte en ny Snor i Rullegardinet hos Frøken Smith. De undskylder maaske.

(Hun gaar hurtigt ud i Forgrunden til højre.)

TREDJE SCENE.

Arnhoff. Lisbeth.

Arnhoff.

Jeg kan melde Dig — Exellencen og Naaden er endelig arriverede.

Lisbeth (nogenlunde uberørt).

Ja saa, er de komne!

Arnhoff (med en Bevægelse mod Entrédøren).

Hvad sagde ikke den udødelige Schiller — „durch diese hohle Gasse musz er kommen“.

Lisbeth.

Naa ja, hvad saa!

Arnhoff.

Hvad saa! Du har skam at udfolde al din medfødte Elskværdighed, min Pige.

Lisbeth (ligegyldig).

Ja. Man ved naturligvis aldrig, hvornaar man faar Brug for en Minister. Hvordan er det — vi kender dem jo lidt?

Arnhoff.

Ja, vi har jo truffet dem hos Møllmanns — en enkelt Gang.

Lisbeth.

Men de har formodentlig glemt os.

Arnhoff.

Komplet. Det gør ikke noget. Det gælder blot at sætte Tonen an.

Lisbeth.

I hvad Dur?

Arnhoff.

I Moll. Vi begynder med at tage os af dem som de mere Husvante. En Slags Værter. Tilsidst har de saa det Indtryk, at de er vore personlige Gæster. Omtrent.

Lisbeth.

Hvordan er han — den Excellence?

Arnhoff.

Han er nu vist ikke saadan at komme paa Livet af. Forbeholden, tavs, affabel, kort sagt, han gør det paa at være en Slags provinsiel Sfinks.

Lisbeth.

Men han kan jo da snakke. Det er det, man bliver Minister paa.

Arnhoff.

Ja, som man snakker paa en Talerstol. Det er en Art Træning. Men privat — ved ikke. Foreløbig kurer jeg til Naaden.

Lisbeth.

Det vil jeg tro. Hun er jo ung endnu. Maaske ogsaa munter?

Arnhoff.

Naa — Gud ved om det just er det, hun lægger den an paa — nu. Efter hvad jeg har faaet at vide, staar hun indtil videre lidt vaklende paa Platformen. Brænder efter at føres frem — er i Færd med at føle sig for, hvor Isen bærer bedst — om det bliver som Anstandsdame eller Samfundskvinde. Øver sig foreløbig i at være charmant og vise Dannelse, tager franske Timer, studerer Modeblade og faar sin ægteskabelige Uangribelighed plomberet.

Lisbeth.

Saa kan du være ret sikker paa, at hun kræver Dyd ogsaa af Andre. Især, hvis den keder hende selv. Jeg anbefaler Dig derfor at indstille din omfattende Flirt, imens de er her, hine to Sendebud fra det Høje.

Arnhoff (med uskyldig Mine).

Min Flirt — jeg! Du gør mig ganske undselig.

Lisbeth.

Det kan Du spare Dig. Ja, jeg hører jo ogsaa noget i Ny og Næ hjemme i Byen, skønt jeg ikke taler om det — jo, hvordan Du morer Dig — maaske lidt for godt, med — hvad hedder hun — en vis Frøken Petra Smith og lignende Damer — med Vinløv i Haaret.

Arnhoff (meget elskværdig).

Lisbeth, ved Du, hvad jeg synes?

Lisbeth.

Naa?

Arnhoff.

Jeg synes, vi skal tale om noget andet.

Lisbeth.

Naa ja, saa kan Du jo sige mig, hvorfor Du lægger saa megen Vægt paa, at denne Minister er kommen?

Arnhoff.

Saa vid ligesaa godt først som sidst — at det er af den alleryderste Vigtighed for mig — for os. Det er kun derfor, vi er her.

Lisbeth.

Saa?

Arnhoff.

Jeg vidste gennem Departementschefen, at de vilde ty til denne Bonde-Idyl for at være i fuldkommen Ro, og saa sagde jeg: Oho, min Ven, der træder Du an! Men jeg sagde det kun til mig selv, for den Slags taler man nu engang ikke om i Kontorerne.

Lisbeth.

Aa, det er derfor, Du har været saa mærkelig langmodig overfor Blæsten og Rabarbergroden.

Arnhoff (afværgende).

Tal ikke om den afskyelige Planteføde.

Lisbeth.

Men hvad er der ved ham? Han er jo ikke engang din Minister.

Arnhoff.

Jo, ser Du, han har noget i Lommen, som jeg har sat min Hu til.

Lisbeth.

Aa, det er Embedet paa Færøerne.

Arnhoff.

Tværtimod.

Lisbeth.

Jeg troede, vi maatte derop for at sidde din Gæld af.

Arnhoff.

Paa Suderø! Aa Gud, — Aa Gud, tolv Aar er Taksten.

Lisbeth.

Naa, men hvad da?

Arnhoff.

Det gælder jo netop at krydse os klar baade af Færøerne og af Gælden. Jeg tror, Gæld formerer sig ved Knopskydning, Du.

Lisbeth.

Jég forstaar jo nok, at noget maa der gøres. Og derfor — ja, jeg havde egentlig begyndt at vænne mig saa smaat til Tanken om det høje Thule der oppe. Sommetider har jeg kunnet gribe mig selv i næsten at glæde mig til de mørke fjerne Øer som til en Nødhavn, der maatte være tryk, fordi der kun var Plads til os to.

Arnhoff.

Ja, det vilde naturligtvis være yndigt, men det vilde alligevel være Synd mod mig og især mod Dig; Du er vor muntre Hovedstads ægtefødte Datter og bærer dens Præg i hver Bevægelse, hver Mine, hvert Smil. (bøjer sig imod hende) Du er dens rene Type, som dæmpet Latter i Tusmørke, saadan som dens Kvinder er — de, der kan

elske paa samme Tid morsomt og trofast. Og derfor skal Du blive her som Pryd for dens mørke Gader og lyse Fester — nej min Salighed, om Du nogensinde skal lugte Klipfisk og Tran. Jeg vil kæmpe til min sidste Blodsdraabe — eller — skal vi sige — til min næstsidste.

Lisbeth.

Tak, Herbert, for dit Heltemod. Men sig mig, hvad drejer Kampen sig om — hvad vil Du opnaa?

Arnhoff (med Vægt).

Jeg vil være Redaktør af Bladet „Statsefterretninger“, Regeringens mægtige Taagehorn.

Lisbeth.

Hvilke Kvalifikationer fordres der til den Post?

Arnhoff.

Foruden alsidig Begavelse i første Række Moral og gode Sæder.

Lisbeth.

Naa, det er jo din stærke Side.

Arnhoff.

Du kan gærne se lidt mere betaget ud, for det er en Stilling, der kan føre til alt. Og jeg føler, at jeg kan udfylde den. (nikker til sig selv) Ja. Jeg kan.

Lisbeth.

Gud, Du kunde maaske selv blive Minister. Det vilde ligge for mig.

Arnhoff.

Vent ikke det. Jeg har nemlig taget Eksaminer, selv om de er saa som saa. For Fremtiden vil Kundskaber ikke være Vejen. Husk, vi lever i et frit Land.

Lisbeth.

Der er vel tæt med Ansøgere?

Arnhoff.

I Stimer. Og ved Du, hvem der er den værste Konkurrent — Fætter Bernhardt.

Lisbeth.

Bernhardt — Jonas! Er han ogsaa paa Tærne!

Arnhoff (med Vægt).

Men Gudskelov er han da ikke her.

Lisbeth (tankefuld).

Han har vel gode Eksaminer, Bernhardt?

Arnhoff (irriteret).

Det kan Du da se paa ham. Han ligefrem lugter af Laudabilis.

Lisbeth.

En rigtig Duks!

Arnhoff (tankefuld afvejende).

Og saa har han jo Caroline.

Lisbeth (rejser Hovedet lidt).

Hvad saa — har Du ikke mig?

Arnhoff.

Det har jeg, men hun træder frem. Er en af de Kvinder, der spiller en Rolle i Samfundet.

Lisbeth.

Naa — disse Foreninger, hvor hun løber om og holder Foredrag og alt det —

Arnhoff.

Uden at slippe Arnen og Hjemmet, mærk Dig det. Politik alene og Familiedyd alene, det er der saa Mange, der har, men de to Ting i Forening — glimrende, Kære. Den nye Kvinde, Mandens politiske Jævning, Tidens Løsen, Fremtidens Morgenrøde.

Lisbeth (irriteret).

Ja Gudbevares, jeg er saa gammeldags. Jeg ved godt, at Caroline og hendes Krigskamerater siger: Først er man et Menneske for sig selv med Bestemmelsesret og Selvansvar og den Slags, og derefter Hustru. Men jeg føler mig først og fremmest som en Del af et Par, og det tror jeg, er Naturens Bestemmelse med mig. Jeg synes ikke, der er noget nedværdigende ved at være den ene af de to Vægtskaale, der holder det hele i Ligevægt. Jeg mener, at det er en rigtig net Stilling, den jeg

har faaet, naar blot jeg kan udfylde den, men det lader det jo til, at jeg ikke kan.

Arnhoff.

Det kan Du, min Lisbeth.

Lisbeth.

Saa bliver det paa min egen Maner — og ikke paa Carolines. Hvor er min Hat — naa — i Lysthuset! Jeg løber og henter den.

Arnhoff.

Hvorfor —

Lisbeth.

Jeg gør mig bedst med Hat — jeg ved det. (taler sig varm) Vent! Lad Du mig faa fat i Stormogulen! Jeg kan blive hel gal i Hovedet over at staa og høre paa den Slags dumme Postulater. For naar Du taler om, at Caroline, Mennesket for sig selv, den politiske Kvinde skulde være saa storartet just til at bringe et Ægtepar fremad, saa kan Du være stødt paa, at en gammeldags ung Kone hjælper nok saa godt til, for Artikler i Fagtidsskrifter og Valgopraab — alt det bliver Mændene hurtigt kede af hos Kvinder — for det kan de selv lave, men de bliver aldrig kede af det evig Kvindelige, det vi har for os selv — det, de aldrig lærer at modstaa. Vær Du blot foreløbig tilfreds med mig, min Ven, og lad os i hvert Fald først se, om Mennesket Caroline er en bedre Hjælper og Bundsforvandt for sin Mand end din — ærbødige Tjenerinde. Du har mig straks igen!

(Hun løber ud i Baggrunden, idet Arnhoff sender et Fingerkys efter hende. Doktor Stern kommer ind fra Entreen. Gnavent Udtryk. Fuldskæg. Brillen. Graat Jakkesæt. Fjedersko. Hvid Kasket. Aabenbart Enkemand.)

FJERDE SCENE.

Arnhoff. *Dr. Stern.* Senere *Frøken Lomholt.* Derefter lidt efter lidt *Hr. Schultze,* Skuespiller *Hagbarth Schrøder,* Student *Waage,* Kunsthistorikeren *Hr. Octavius Borch,* *Lisbeth* og *Fru Meyer.* Til sidst *Exellencen* og *Hds. Naade.*

Dr. Stern (mut).

Godmorgen.

Arnhoff.

Naa, Dr. Stern, hvad er De misfornøjet med i Dag?

Dr. Stern.

Med det hele, sgu.

Arnhoff.

Da ikke med Vejret. Det straalere.

Dr. Stern.

Støv, Sol, Fluere, Blæst. Fuldt af Strandsnobber.

Arnhoff.

Opofrende Fader, at De finder Dem i det Utaal af Lidelser.

Dr. Stern.

Det er vist og sandt. Fanden skulde have en Datter. Hvor er hun forresten?

Arnhoff.

Frøken Tilla var her lige nu med sin Veninde Nelly. Alt andet end misfornøjet.

Dr. Stern.

Saa! Hvad var hun fornøjet med?

Arnhoff.

Hun sagde det ikke direkte. Jeg formoder — med Ungdommen og Solskinnet og Student Waage.

Dr. Stern.

Den dovne Flægel af en Student. Jeg rejser i Morgen.

Arnhoff.

Naa Doktor, lidt Sommerflirt — hvad — det ligger i Luften herude —

Dr. Stern.

Det er vist. Det Renderi her er med disse Pigebørn og deres Kavalerer! Det skulde jeg bare have vidst.

Arnhoff.

De gør jo selv Kur til Frøken Lomholt senior.

Dr. Stern.

Jo mange Tak.

Arnhoff.

Saa burde De gøre det. Vær barmhjertig. Hun har endnu et lille Blus paa Lampen. Der har De hende!

Frøken Lomholt

(kommer ind fra Verandaen. Sidst i Fyrrerne, men endnu med lidt Aspirationer til Ungdommelighed indenfor Rammen af det strengt Passende. Guldlorgnet. Formiddagsdragt af Vaskestof. Rund Straahat, som hun tager af).

Arnhoff.

Frøken Lomholt, vi taler lige om Dem. Jeg siger til Doktoren, at Livets og Ungdommens Ild brænder stadig i Deres Indre.

Frøken Lomholt.

Det gør den. Jeg siger — Ungdom er yndig. Men alligevel — herude fjøtjer de lidt vel meget rundt efter min Opfattelse.

Arnhoff.

Hvad saa! Rend selv med, Frøken Lomholt. Doktoren tilbyder sig gjerne.

Dr. Stern

(trækker Øjenbrynene op).

Frøken Lomholt.

Om det saa er min lille Niece Nelly, som ellers er saa fornuftig, saa er hun altid væk. Det maa være Sø-luften.

Arnhoff.

Maa jeg ikke tilbyde mig som Dyds-Inspicient?

Frøken Lomholt (lidt koket).

Jo vist, Hr. Arnhoff, De er nok den Rette.

Arnhoff.

Frøken, jeg er bekendt for mit strenge Livssyn. Det skal De faa at se i de følgende Dage. Timen er inde. Ja, De ved vel, at De nu bor under Tag med Ministeren og hans Frue?

Frøken Lomholt.

Aa, er de komne?

Dr. Stern.

Naa, Menageriets Løve og Løvinde. (gnaven) Har de allerede brølet?

Arnhoff.

Løven brøler nu ikke saa meget.

Frøken Lomholt.

Hvor er de?

Arnhoff (peger mod Loftet).

Der oppe. Endnu har de ikke vist sig.

Dr. Stern.

De viser sig sgu tidsnok.

Arnhoff (spøgefuldt irettesættende).

Maa jeg bede Doktoren udtale Dem med Respekt om vor Excellence. For det første er han vor høje Minister, det er meget. For det andet er han — om jeg saa tør sige — min Ven. Det er endnu mere.

Dr. Stern.

Føj for Fanden — er De af det Parti —

Arnhoff afværgende

Gaa ikke videre. De skulde heller være glad over, at han har plantet Frihedens hellige Banner i Fru Meyers Levkøjbed.

Frøken Lomholt.

Ja, jeg ved, Doktoren har noget Udestaaende med Ministeren.

Arnhoff.

Det vidste jeg saamænd ikke af.

Dr. Stern.

Læser De ikke Aviser?

Arnhoff.

Ikke mange. Livet er saa kort.

Dr. Stern.

Har De slet ikke set mine hvasse Artikler om den mere end tvetydige Holdning Ministeren indtog i Sagen med Over-Børnepleje-Tilsyns-Kommissionen?

Frøken Lomholt.

Min Broder Dr. Lomholt siger, at han har været saa mageløs.

Dr. Stern.

Dr. Lomholt har baaret sig ad som en Luskepeter. Ja, jeg siger det ikke, fordi det er Deres Broder.

Frøken Lomholt (lidt stødt).

Har Ministeren da nogensinde skiftet Standpunkt?

Arnhoff.

Selvfølgelig! Hvad har man ellers Ministre til!

Dr. Stern (bitter).

Men Dyden faar sin Belønning. Nu faar Deres Broder den ledige Plads i Sanitetsraadet — det vil sige Mundkurv paa, men et fedt Ben at gnave.

Frøken Lomholt.

Det er ellers ikke Spøg for Ministeren at have faaet Dem til Modstander. De er bekendt for at have en giftig Pen.

Dr. Stern.

Det har jeg. Og jeg skal bruge den. Der kommer snart en ny Serie Artikler med generende Oplysninger. Og med Næb og Kløer.

Arnhoff.

Naa, der er vor Germaner.

Hr. Schultze kommer ind fra Verandaen. Han har Fuldskæg, Briller, grønligt Jakkensæt med Knæbenklæder, Tyrolerhat med en lille Fjer. Forstaar aldrig et Ord af det hele.

Hr. Schultze (hilser høfligt).

Meine Herschaften —

Frøken Lomholt.

Guten Tag, Hr. Schultze, sind Sie in das Wasser gewesen?

Hr. Schultze.

Wie — ah ja — der Wald — ja — wunderhübsch!

Frøken Lomholt.

Hier ist angekommen ein Minister.

Arnhoff.

Ein lebendiger Exellenz.

Hr. Schultze.

Ah — famos!

Han sætter sig i Gyngestolen og studerer Landkortene i sin Rejsebog.

Arnhoff (der har nærmet sig Verandaen).

Naa, Doktor, her kommer Deres unge Ven, Student Waage.

Dr. Stern.

Drivert! Bliver aldrig til noget.

Arnhoff.

Jeg vil sige Dem — han er Sekretær i en Boldklub. Særdeles fint nutildags.

Frøken Lomholt (ser ud).

Nej se, han har spaseret med Hr. Hagbarth Schrøder.

Arnhoff.

Ja, Frøken Lomholt. Deres og Pensionatets den for-gudede Tragiker.

(Student Waage og Skuespiller Hagbarth Schrøder kommer ind fra Verandaen, Waage med et lille næsvist Ansigt og højst moderne Landliggerpaaklædning. Schrøder herdebred og noget i Frø. Hvid Formiddagsdragt.

Stor Panamahat. Korrekt Teaterudtale fra Guldalderen.)

Schrøder.

Godmorgen, endelig er det gode Vejr da kommet. Den første Dag ved Naturens Barm.

Waage.

Vor store Skuespiller har endog fantaseret om Tykmælk.

Schrøder.

Tykmælk! Herlig Ret!

Frøken Lomholt.

Hvor er Hr. Hagbarth Schrøder naturlig! Og vi skulde jo til Trøst for Regnvejret have en Oplæsning. Nu narrer De os vist.

Schrøder.

Jeg narrer aldrig. Det bliver i Morgen.

Frøken Lomholt.

Tænk, det maa jeg da fortælle ovre i Linnemanns Pensionat. De glæder sig allerede.

Waage (gaar lammefrom hen til Dr. Stern).

Jeg ser ikke Frøken Tilla. Jeg haaber da, hun befinder sig vel?

Dr. Stern (ser over Brillerne).

Hvordan gaar det med Deres juridiske Studier, Hr. Waage?

Waage.

Jo Tak, ganske godt! Jeg hviler ud.

Dr. Stern.

Ja, De har nok haft en anstrengende Vinter. Oppe til Eksamen for anden Gang, ikke?

Waage.

Professorerne lider jo tidt af usunde Forfølgelseslyster.

Arnhoff (der er kommen til).

Hr. Waage kom ogsaa op i et vanskeligt Spørgsmaal. Var det ikke om raadne Appelsiner, der tyr i Nødhavn?

Dr. Stern.

Hvordan klarede De det?

Waage.

Jeg lod dem blive der.

(Lisbeth kommer med en stor lys Havehat paa og en Buket Blomster i Haanden, ind fra Verandaen ledsaget af Kunsthistorikeren Hr. Octavius Borch. Han er i Tyverne, glatraget, adspredt og overlegen. Han gaar hen til venstre til Arnhoff, Dr. Stern og Waage.)

Borch (hilser).

Goddag.

Arnhoff.

Naa, Hr. Borch, var der slemt med Myg i Skoven?

Lisbeth.

Jeg har Hr. Borch mistænkt for, at han ikke har været længer end rundt at inspicere alle Malerne, der sidder her omkring.

Waage.

Saa har det været en travl Morgenstund.

Dr. Stern.

Man maa tro dem, der siger, at det er ingen Kunst at male, men det er en Kunst at blive af med det.

Arnhoff.

Det er en mere lønnende Vej, den De har valgt, Hr. Borch — at leve for, med og af den Kunst, Andre har lavet.

Dr. Stern.

Hvad for en Skole har De i Sinde at gøre til Deres Speciale?

Borch (i fjern Storhed).

Tja —

Arnhoff.

Frem med Ghirlandajo. Lad os slaa ham fast med det samme.

Frøken Lomholt (staar til højre).

Jeg siger til Hr. Schröder, Fru Arnhoff, at det er rædsomt, hvor det er lydt ovenpaa. Man hører alt.

Lisbeth (afgjort).

Ja, det ved Gud. Alt.

Schröder.

Det er Doktoren, der snorker.

Arnhoff (til venstre).

Kan De ikke sove — nej! For det er Bræddeskille-vægge over det hele.

Dr. Stern.

Det er Skuespilleren, der snorker.

Waage.

Jeg tror, det er Frøken Lomholt.

Dr. Stern.

For mig gærne. Fruentimmer snorker værst.

(De to Grupper blander sig.)

Frøken Lomholt.

Man ønsker tidt, at man var bleven i sin hyggelige Lejlighed. Der har man da Nattero.

Dr. Stern.

Det er vist. Jeg rejser i Morgen.

Lisbeth.

Det har De nu sagt hele Tiden.

Dr. Stern.

Det har jeg — ja. Jeg har Fanden fløjt mig ikke Helbred til at ligge paa Landet.

(Drejer sig gnavent paa Hælen og gaar hen mod Baggrunden, idet Fru Meyer kommer ind fra højre i Forgrunden.)

Fru Meyer (til Hr. Schultze).

Entschuldigen Sie, Hr. Schultze, ich soll gern dieses Antima-macassa haben.

(Hun tager et hæklet Stykke fra hans Stoleryg).

Hr. Schultze (farer op).

Ach, bitte — bitte —

Lisbeth

Men Gud, Fru Meyer, tager De det fine hækledede Stykke fra os?

Fru Meyer.

Det skal ind for at pynte op hos den gamle Frøken Smith.

Frøken Lomholt.

Det ser saa fikst ud med de røde Sløjfer.

Fru Meyer (viser det frem).

Ja, fikst er det. Jeg har vundet det ved en hellig Bazaarfest.

(Hun gaar ud i Forgr. til højre med det hækledede Stykke og lader Døren staa.)

Frøken Lomholt (ser ud efter hende).

De maa endelig anbringe det der paa Sofaen. Saadan.

Fru Meyer (kommer tilbage).

Nu er der i Orden. Saa maa jeg ud og nette mig lidt. De undskylder.

(Hun gaar hurtigt ud til venstre).

Schröder.

Det er da kuriøst, at saa Mange af os er samlede. Hvor kan det mon være?

Dr. Stern (nærmer sig igen).

Det skal jeg sige Dem. Hele Kompagniet ligger paa Lur efter Hans eller Hds. Naade, eller hvad Fanden det nu er man siger.

Schröder.

Ja, jeg har saamænd netop noget, jeg gjerne skulde tale med Ministeren om.

Dr. Stern.

Stipendium!

Frøken Lomholt (der ikke har hørt).

Det træffer sig saa heldigt, for jeg maa endelig tale med Ministeren.

Dr. Stern.

Rejselegat! Saadan en Minister træder da ogsaa i en Rævesaks, hvor han kommer. Men Stor-Almisse-Uddele-
ren skal have Fred for mig.

(Almindelig Samtale et Øjeblik).

Lisbeth.

Der kommer de vist paa Trappen.

(Pludselig Stilhed, idet Ministeren og hans Frue kommer ind fra højre i Baggrunden, han med forbeholden Mine og bevægelige Øjne, studset Fuldskæg, knappet Diplomatfrakke, lysegraa Benklæder og Straahat. Hun endnu ungdommelig og køn, svulmende og rank. Moderne sommerlig Paaklædning. Lidt anstrengt dannet Talesæt med stærkt aabne A'er.

Selskabet stiver sig af og lader som Ingen har tænkt paa Ministeren med Undtagelse af Dr. Stern, der demonstrativt tager en Avis og slaar den ud.)

Exellencen og *Hds. Naade* (ser sig lidt usikre om).

Godmorgen!

De Andre.

Godmorgen.

Arnhoff (sagte til Lisbeth).

Nu! (De nærmer sig overstrømmende). Hvor det glæder mig at se Dem igen, kære Excellence. Deres Naade ser saa vel ud. Ja, De kender jo min Hustru — (med Vægt) Fru Lisbeth Arnhoff.

Hds. Naade (lidt usikker).

Ja — jo —

Lisbeth.

Vi har truffet hinanden hos Etatsraad Møllmanns.

Exellencen og *Hds. Naade.*

Ja, jeg husker —

Lisbeth.

Maa jeg ikke overrække Deres Naade disse Par Blomster som en lille Velkomst.

Hds. Naade.

Aa Tak, hvor elskværdigt —

Arnhoff.

Maa jeg have den Ære at forestille — Frøken Lomholt — Skuespiller Hagbarth Schrøder — den lokale Turiststrøm, Hr. Schultze aus Krefeld — Dr. Stern —

Dr. Stern (rejser sig stift).

Har den Ære — (sætter sig igen og skjuler sig bag sin Avis. Arnhoff gaar lidt hen i Baggrunden med Excellencen og Hds. Naade og forestiller Resten af Selskabet for dem.)

Schrøder (til Dr. Stern og Lisbeth).

Skal jeg som den maaske dog mest bekendte blandt Gæsterne byde Hds. Naade Armen nu til Frokost?

Lisbeth.

Jo —! Det skulde De ikke lade gaa fra Dem.

Arnhoff (vender sig igen).

Derinde er Spisesalen. Derude bag Hækken ser De Landevejen, hvor Skuespiller Hagbarth Schrøder vader i brustne Kvindehjerter. Han er jo romantisk Tragiker.

Schrøder.

Hamlet, Don Carlos —

Hds. Naade.

Gud, det ved vi da. Jeg elsker Teatret som Kulturbærer. Jeg saa Dem paa Deres Tournée som — hvad er det, han hedder, den afskyelige Negermand, der kvæler sin Kone — Othello! Det var grandioست.

Schrøder (smigret).

Jeg beder —

Arnhoff.

Og der til højre har De Haven, hvor Frøken Lomholt plukker Gaaseurter og Doktoren filosoferer —

Dr. Stern

(vender barsk Avisen).

Hds. Naade.

Det saa ud til at være en nydelig Have. Jeg elsker Naturen.

Arnhoff (byder hende Armen).

Har Deres Naade ikke Lyst at gøre et lille Slag ud i det Frie før Frokost?

Hds. Naade.

Jo, hvis De vil være saa venlig at vise os om — jeg tørster formelig efter den friske Søluft.

Arnhoff.

Exellencen vil maaske ogsaa —?

Exellencen.

Gerne. (til Lisbeth) Fruen gaar vel med?

Lisbeth.

Med Fornøjelse.

Schröder.

Aa nej — maa jeg have Lov at lægge Beslag paa Fruen blot et Øjeblik i Anledning af Programmet til i Morgen.

Hds. Naade.

Ah — et Program — hvor interessant —!

Frøken Lomholt.

De kan tro —

Lisbeth.

Saa støder jeg til om lidt.

Exellencen.

Som Fruen behager.

(Han vender sig og kommer lidt mod sin Vilje til at følges med Hr. Schultze ud i Baggrunden efter Arnhoff og Hds. Naade.)

Borch.

Naa, nu skal Exellencen ud paa Tysk.

Waage (med en Tommelfinger bagud).

Durch, für, gegen, ohne, sonder, um og wieder.

(Fru Meyer kommer ind fra venstre. Hun har pyntet sig med lidt Blonder og Sløjfer.)

Fru Meyer (forhippet).

Er Exellencen og Hds. Naade her ikke?

Lisbeth.

Jo, der gaar de — ud i Haven.

Fru Meyer (vil følge efter).

Aa, saa maa jeg jo —

Lisbeth (vil se at slippe væk).

Vær rolig. De befinder sig fortræffeligt i min Mands Selskab. Kom heller her hen.

Schröder.

Jeg vil gjerne høre begge Damernes Mening. Altsaa — jeg begynder. Derefter Pianomusik — ikke —

Waage.

Potpouri af „Die Walküre“ — Fru Sophie Smirnow Jensen.

Schröder.

Meget vel. Det er blot Følgerækken, jeg konstaterer. Jeg tager lidt Øhlenschläger, men nu er det, jeg vil spørge — skal jeg tage Balladen om Hakon Jarls Død, eller det lille elegiske Digt fra Aarets Evangelium. (tager en Bog op af Lommen) Det er saa nydeligt og ikke meget kendt.

Lisbeth.

Jeg kender det heller ikke.

Schröder.

Vist gør De saa — hør disse kunstfærdige Dobbelt-rim —

Waage (sagte til Borch).

Saa! Nu begynder han. Flyt hvo som flygte kan!

(De lister lydløst efter hinanden ud i Baggrunden, mens Schröder deklamerer.)

Schröder

„Morgenpurpurkuglen Fuglen
Langsom hin og hin med lil
Lover over Havets Vover
Gud med Sang og Rosensmil.“

Frøken Lomholt.

Hvor er det dog poetisk!

Fru Meyer.

Gudved hvordan de Digtere dog bærer sig ad.

Dr. Stern.

Det maa De sgu nok sige; Elle tælle ni ti. Det er dejligt.

(Gaar gnaven ud i Baggrunden til højre.)

Schröder.

„Og af Tulipaner baner
Sig en broget —“

Lisbeth.

Undskyld, jeg afbryder. Jeg synes, De skulde raadføre Dem med Hds. Naade.

Schröder (griber Ideen).

Det har Fruen Ret i.

Frøken Lomholt.

Jeg følger med. Hvis jeg maa?

Schröder (lidt mellemfornøjet).

Med Fornøjelse.

(De gaar samtalende ud i Baggrunden).

FEMTE SCENE.

Lisbeth. Fru Meyer. Senere Petra Smith. Tilsidst Arnhoff.

Fru Meyer (synker ned paa en Stol).

Jeg burde jo ogsaa ud at hilse paa Ministerens, men jeg maa sidde ned et Øjeblik først. Det er jo det, at der er noget indvendig i mig, som er sunket, ved Fruen — saa er det jo saa svært at gaa saadan og ase Dagen lang.

Lisbeth.

Ja, stakkels Fru Meyer, De har det vist ikke nemt. Det er altid Folks Vrangsider, De faar at se. (vil afsted)
Men jeg maa —

Fru Meyer.

Ork ja, det er ikke saadan, naar man har kendt til bedre Dage. Det vil sige, det var jo nok allerede i Meyers Levetid gaaet tilbages. Meyer havde jo sat sine

Penge i noget, der skulde preservere Æg og være saa magesløst. Gud, hvor det kostede og Gud, hvor det lugtede.

Lisbeth.

Saa!

Fru Meyer.

Og ligesom det skulde til at kaste noget af sig, saa fik han saadant et latinsk Navn, som han døde af.

Lisbeth (medfølende).

Herregud! Naa, De klarer Dem jo pænt.

Fru Meyer.

Ja, jeg har jo ikke Lov at klage. Jeg var jo saa ængstelig for de to store Værelser ved Siden af Ministerens, men de er jo lejede ud til en Familie, der kommer i Dag. Og saa er der altsaa det der (peger mod højre) — i kolde Somre bruger vi det til Kabinet, men naar det er godt Vejr, saa lejer jeg det ud.

Lisbeth (adspreedt).

Hvad er det for en Dame, der skal have det?

Fru Meyer.

Jeg har ikke set hende. Hun hedder Frøken Petra Smith, sagde den Herre, der var her og lejede.

Lisbeth (pludselig interesseret).

Sagde De Petra? Petra Smith?

Fru Meyer.

Ja. Kender De hende? En ældre Dame —

Lisbeth.

Naa, nej, naar hun er ældre, kender jeg hende slet ikke.

Fru Meyer.

Nu maa de forrresten snart være her. Jeg har sendt Vogn til Stationen efter dem.

Lisbeth (medfølende).

Og tænk, hvor de saa er sultne, naar de kommer.

Fru Meyer (bekymret).

Tror De, at jeg maa beregne to Spejlæg til Hver?

Lisbeth.

Tre. Mindst. Der er jo ogsaa Børn.

Fru Meyer.

Akkurat. Der skal man give Afslag for Børnene, og saa æder de allerværst. Det er skam ikke nemt.

(Frøken Petra Smith kommer ind fra Baggrunden. Hun er yppig og flot med rask svungne Linjer. Anlægger et korrekt dameagtigt Væsen, hvor det passer, og lægger det ligesaa hurtigt af igen. Sommerlig og klædelig Cycledragt.)

Petra.

Goddag. Tør jeg spørge, er dette Fru Meyers Sommer-Pensionat?

Fru Meyer.

Ja, det er. Jeg er Fru Meyer. Hvem søger Frøkenen?

Petra.

Jeg skal jo bo her. Jeg er Frøken Petra Smith.

Fru Meyer.

Det maa vist være en Misforstaaelse, for der blev sagt, at det var en ældre Dame.

Petra.

Sagde Jakob det — jeg mener — den Herre, der var her. Naa, lige meget, det er nu mig.

Fru Meyer (ser lidt prøvende paa hende).

Naa saadan! Maa jeg saa forestille — Fru Arnhoff — Frøken Smith.

(De hilser.)

Petra (anlægger en korrekt Mine).

Er det Fru Herbert Arnhoff? Vi har vist fælles Bekendte. Glæder mig særdeles.

Lisbeth (fjern).

Saa — ja, det kan være.

Fru Meyer.

Men jeg ventede jo flere med Toget.

Petra.

De kommer bagefter. Jeg kørte paa min Cycle. Huha, en Vogn fuld med Rollinger og Flag og Bliktrumpeter

— et helt Grundlovstog. Jeg haaber da ikke, Frue, at jeg skal bo ved Siden af dem?

Fru Meyer (aabner Døren til højre i Forgrunden).

Nej, her er Frøkenens Værelse. Det har kuns denne ene Dør. Men det gør jo ikke noget.

Petra.

Nej, det gør jo ikke noget. Det er altsaa lige ved Jorden?

Fru Meyer.

Ja, udenfor Vinduet er der en lille Blomsterterrasse. Kandidaten, der boede der i Fjor, plejede altid at gaa ud og ind ad Vinduet.

Petra.

Det lyder jo nok saa gemytligt.

Fru Meyer.

Frøkenen er da ikke bange for at ligge her nedeunder alene?

Petra.

Nej, jeg klarer mig nok. (ser derind). Der ser jo rigtig net ud — aa, saadant et fint hæklet Stykke med røde Sløjfer der er* paa Sofaen. Naa, lad mig saa faa Hatten af og se mig i et Spejl.

(Hun gaar ud og lader Døren til sit Værelse staa aaben. Arnhoff kommer ind fra Baggrunden).

Arnhoff.

Lisbeth, kom, skynd Dig. Excellencens ønsker at se Høsegaarden. Der spørges efter Dig.

Fru Meyer.

Aa — Høsegaarden — Hds. Naade — kom, Fru Arnhoff.

(De to Damer iler ud i Baggrunden. Arnhoff kommer nærmere. Petra kommer ind igen uden Hat og bemærker ham ikke straks, idet hun med begge Hænder retter lidt paa sit Haar.)

SJETTE SCENE.

Arnhoff. Petra.

Arnhoff (taber Cigaretten af Forfærdelse).

Cleo-Petra.

Petra (vender sig og lader overrasket).

Men Gud, Herbert, er Du her?

Arnhoff.

Indrøm, Du vidste godt, jeg var her. Ellers var Du aldrig kommen til dette Hundehul. Hvem har fortalt Dig det?

Petra.

Det har Jakob.

Arnhoff.

Han kan vente, til jeg faar fat i ham.

Petra.

Hvor Du er sød i Dag! Jakob, det er rigtignok noget andet. Det er ham, der har set sig om for mig og lejet til mig.

Arnhoff.

Naa, saa det er Dig, der fungerer som den ældre Dame.

Petra.

Det hører jeg. Ja, Jakob, han kender jo nok Pensionats-Værtinder.

Arnhoff (stadig misfornøjet).

Hvad Fanden vil Du her egentlig?

Petra.

Jeg vil have Landluft.

Arnhoff.

Sludder! Hvad skal Du med den!

Petra.

Naa ja — jeg skal sige Dig — jeg vil ogsaa omgaas Andre end Jakob og disse slunkne Aands-Literater. Jeg siger: Opad og fremad, ligesom — er det ikke ham Prinsen. Jeg vil have lidt af alt — jeg vil ogsaa ind i det fine Selskabsliv, og Du skal presentere mig. Jeg er da køn og elegant nok til det, skulde jeg mene.

Arnhoff.

Sig mig, ved Du ikke, at min Kone er her?

Petra (uberørt).

Jo, jeg saa hende lige nu. Hun er forresten sød.

Arnhoff (halvkvalt af Raseri).

Mange Tak.

Petra.

Jeg har allerede talt noget med hende. Vi skal nok komme ud af det sammen.

Arnhoff (eksploderer).

Nu skal jeg sige Dig en Ting, Cleo-Petra, dette finder jeg mig ikke i. Hvis ikke Du tager afsted igen uden at pakke dine Pakkenilleker ud, saa lader jeg, som jeg ikke kender Dig.

Petra (ømt).

Herbert, hvor nænner Du!

Arnhoff.

Du kan skade mig ved at være her, og jeg vil Pine-død ikke have Dig her. Jeg haaber ikke, det er til at misforstaa.

Petra.

Jeg misforstaa Dig! Hvem har forstaaet Dig som jeg.

Arnhoff (ser sig om).

Hør nu — her kan hvert Øjeblik komme Nogen —

Petra.

Lad dem komme. Aa, jeg har længtes saa rædsomt.

Arnhoff.

Du har Fanden! Du har moret Dig glimrende, har Du.

Petra (kaster sig til hans Skulder).

Herbert — dog —

Arnhoff.

Slip mig.

Petra.

Jeg „kan“ ikke slippe Dig. Vi maa tale ud med hinanden.

Arnhoff (ser sig forfærdet tilbage).

Gud fri mig, der er Exellencen.

Petra.

Hvem? Kom! Lad os saa gaa ind til mig.

Arnhoff (lidt forfjamsket).

Nej — naa — ja — lad os — da det — saa længe
— for Pokker —

(Han lader sig trække med ind i hendes Værelse. Lisbeth kommer ind fra Baggrunden med Exellencen og ser sin Mand forsvinde med Petra.

Det giver et Sæt i hende, men hun lader som ingenting.)

SYVENDE SCENE.

Exellencen. Lisbeth. Senere Tilla, Nelly, Hds. Naade og Fru Meyer.

Lisbeth (der har anlagt en lille troskyldig Mine).

Ja, Deres Excellence, nu tror jeg, at De har set det hele. Der er jo ikke saa meget, men Haven er virkelig køn. —

Exellencen (forekommende).

Alting tager sig ud i saa smukt Vejr og med en saa elskværdig Vejviserinde.

Lisbeth.

Hvor det er pænt af Dem at sige det. (skotter urolig til Petras Dør) Men De har ikke set Spisesalen. Skal vi gaa derind?

Exellencen (sætter sig).

Vi har det jo meget rart her.

Lisbeth.

Men der inde er De bedre i Læ. Jeg tror, der er noget, Skuespilleren vil Dem. Han gaar paa Lur.

Exellencen.

Det er jeg jo nogenlunde vænnet til. Man bliver hurtigt haardhudet — (med en Bevægelse) undtagen overfor Skønhed.

Lisbeth (indkasserer Artigheden med et Smil).

Der gaar vel sjælden en Time, hvor man ikke vil udvirke noget hos Dem.

Exellencen.

Aa — naa —

Lisbeth.

Hvor maa det være dejligt at have saa megen Magt, at man kan bringe Andre Glæde ved den.

Exellencen.

Undertiden — ja.

Lisbeth.

De ser paa mig. Snart siger Deres Øjne: Det er virkelig en ganske net ung Kone —

Exellencen.

Mere end det — Frue —

Lisbeth.

Og saa kommer straks det afværgende og forsigtige igen i Blikket.

Exellencen

(rømmer sig lidt).

Lisbeth.

Ja, tror De nu, at ogsaa jeg har noget paa Hjerte eller ej?

Exellencen.

Det vil vise sig. Jeg afventer, Frue. (lille Pause) Har De været her længe?

Lisbeth.

Nej, desværre. Min Mand har saa kort Ferie. Exellencen ved bedst, hvor meget de har at bestille i Ministerierne.

Exellencen.

Ialfald mere end Folk tror.

Lisbeth.

Men det er ikke for det — Herbert elsker sit Arbejde. Han er en Slider. Men hvad fører det til?

Exellencen (lidt paa sin Post).

Naa, jeg synes dog — at — indtil videre —

Lisbeth.

Gud, tro ikke, at Herbert er misfornøjet. Men de siger Alle, at han er saa dygtig, og saa er der da ikke Tvivl om, at hans Ævner kunde udnyttes bedre end ved at

sidde og gnide paa en Kontorstol. Ja, nu siger Deres Øjne: Hun har alligevel noget paa Hjerte. Tror De det?

Exellencen.

Jeg tror alt, hvad De siger.

Lisbeth.

Naa, ærlig talt — jeg har det.

Exellencen.

Hvorfor ikke! Alle har det.

Lisbeth.

Ja — Jeg har faaet Herbert overtalt til at indgive Ansøgning om Redaktørposten ved „Statsefterretninger“.

Exellencen (med et Sideblik).

Saa — naa — nu husker jeg forresten —

Lisbeth.

Det vilde ligge saa storartet for Herbert. Han er ganske, hvad Englænderne kalder „up to date“. Saa impulsiv, saa livlig —

Exellencen.

Det tvivler jeg ikke om, men Livlighed er nu ikke det, man særlig lægger Vægt paa i Statsmaskineriet.

Lisbeth.

Nej, det ser ikke saadan ud.

Exellencen.

Hvadbehager? Ja, der er jo flere Ansøgninger —

Lisbeth.

Jeg ved nok, han har en farlig Medbejler i Jonas Bernhardt.

Exellencen.

Kender De ham?

Lisbeth.

Bevares ja. Han er gift med min Kusine.

Exellencen.

Saa! Han er i mit Ministerium. Det er en meget flink Mand.

Lisbeth (begejstret).

Storartet! Men jeg havde ikke tænkt mig, at hans Ævner gik netop — just — i den Retning.

Exellencen.

Det synes man jo sjelden om en Konkurrent.

Lisbeth (beundrende).

Hvor De kender Livet og Menneskene!

Exellencen (smigret).

Naa — en Smule Erfaring —

Lisbeth.

De holder altsaa meget af Bernhardt? Hvor det glæder mig.

Exellencen.

Det gør jeg. Ikke alene hans Arbejde men ogsaa hans Privatliv er mønsterværdigt. Saa fuldt ud smukt og betryggende.

Lisbeth.

Ja — fortrinligt —

(Petras Hoved har vist sig til højre i Døren for at se om Passagen er fri, men trækkes forsigtigt tilbage. Døren lukkes lydløst.)

Exellencen.

Men det er jo ogsaa en prægtig Kone han har, Fru Caroline.

Lisbeth (der har set Petra).

Ja, hun er mageløs prægtig —

Exellencen.

En Hustru har meget i sin Magt.

Lisbeth.

Det har hun. (ser ned for sig) Gid jeg var som Caroline.

Exellencen (ser paa hende paa Skraa).

Ønsk Dem ikke anderledes, end De er.

Lisbeth (ser op paa ham).

Tak.

Exellencen (rejser sig).

Gudved hvor min Kone bliver af.

(Tilla og Nelly kommer ind fra Baggrunden til højre).

Nelly.

Fru Arnhoff — (stanser ved at se Ministeren).

Lisbeth.

Maa jeg forestille Deres Excellence mine unge Veninder —

(De gaar hen mod Baggrunden, idet Lisbeth forestiller de unge Piger, der nejer. Hds. Naade og Fru Meyer kommer ind fra Verandaen.)

Hds. Naade (idet de kommer).

Jeg maa virkelig komplimentere Dem. Jeg finder, her er charmant.

Fru Meyer.

Hvor det fornøjer mig. Det er jo alt saa tarveligt.

Hds. Naade.

Saa ægte landligt. Hvad er Civilisation imod Naturen. Den gør saa godt. Vi er begge lidt nervøse. Det er ikke saadan med den Rigsdag — de er jo ikke hensynsfulde mod Ministrene.

Exellencen (afværgende).

Naa —

Hds. Naade.

De fleste af dem naturligvis, men ikke alle. Min Mand er saa anstrengt, at landlig Ro er Nummer eet for ham i hans Ferie. Især om Natten. Han taaler ikke Støj.

Fru Meyer (lidt bekymret).

Værelserne ved Siden af Exellencens er jo rigtignok lejet ud til en Familie med Børn, som jeg netop gaar og venter paa, men det skal være saadanne rolige og yndige Mennesker.

Hds. Naade.

Vi faar jo haabe det bedste.

(Man hører en Vogn og Hurraraab af Barnestemmer.)

Fru Meyer.

Der er de vist.

(Hun løber ud paa Verandaen og kommer straks efter ind igen med Jonas Bernhardt og Frue med tre støjende Børn, der svinger Flag og Gummi-Balloner.

Han er net og redelig udseende, mere lærd end smart, med blond Fuldskæg, blød Filthat og graat Sommersæt. Hun endnu ungdommelig med

en lidt bevidst Holdning og letflydende Talesæt som hos Den, der er vant til at tale med Mange. Lys løstsiddende Sommerdragt og Støvkaabe, Frisure, der peger paa personlig Uafhængighed. Begge af det bedste Selskab.

Efter at have tumlet et Øjeblik, løber Børnene ud i Haven.)

Lisbeth (synker tilintetgjort ned paa en Stol).

Caroline med Bernhardt! Nej, nu dør jeg!

(Fru Meyer gaar ud til venstre for at rette an, idet Dr. Stern kommer ind fra Baggrunden til højre og samles paa Verandaen med de øvrige Gæster.)

OTTENDE SCENE.

Exellencen. Hds. Naade. Bernhardt. Caroline. Lisbeth. Senere Arnhoff. Petra, Dr. Stern, Frøken Lomholt, Schrøder, Tilla, Nelly, Waage, Borch, Hr. Schultz, Fru Meyer.

Bernhardt og Caroline (kommer nærmere).

Goddag!

Exellencen.

Nej, hvad ser jeg, det er jo Bernhardts.

Hds. Naade.

Aa, det er Dem, der er den rolige Familie med Børn.

Bernhardt.

Deres Naade og Exellencen er her allerede —

Hds. Naade.

Vidste De, at vi skulde her?

Bernhardt.

Vi havde hørt det i Ministeriet.

Caroline (hurtig).

Men vi havde allerede bestemt at komme her.

Hds. Naade.

Ja, jeg finder her er tiltalende. (charmant) Særlig nu, med Dem til Selskab.

Lisbeth (rejser sig og kommer nærmere).

Goddag, kære Caroline, Goddag, Bernhardt. Hvor er det dog morsomt at se jer her.

Caroline (mellemfornøjet).

Lisbeth! Goddag — er I her? Arnhoff ogsaa?

Bernhardt (sursød).

Det var unegtelig en Overraskelse.

Caroline (forklarende).

Fru Arnhoff er min Kusine.

Lisbeth.

Men vi kan godt lide hinanden alligevel. Maa jeg ikke skaffe Dig af med din Støvkaabe og dine Smaating?

Caroline.

Mange Tak.

(Hun giver hende Kaabe, Tasker og Paraply, som Lisbeth gaar ud med i Baggrunden til højre.)

Hds. Naade (sætter sig).

Hvordan har Deres søde Børn det, Fru Bernhardt?

Caroline.

Jo Tak, de hoster lidt, men jeg har givet dem Triumf-Underbeklædning. Jeg haaber, det hjælper.

Exellencen.

De lod til at være i upaaklageligt Humør.

Bernhardt (let undskyldende).

Ja, Bybørn bliver jo som berusede, naar de kommer ud i den frie Natur.

Exellencen (tankefuld).

Hm — ja —

Hds. Naade.

Jeg siger — Familielivet er dog det evig grundlæggende for Samfundet. Otto — det er Exellencen — lægger den største Vægt paa Barnets Betydning, ikke-sandt, Otto!

Exellencen.

Teoretisk set — tilvisse.

Hds. Naade (trykker Carolines Haand).

Derfor gør det saa godt at se et smukt Familieliv i disse farlige Tider.

Bernhardt.

Ja, der er jo sørgelig mange Skilsmisser.

(Lille pinlig Pavse.)

Hds. Naade (glemmer Finheden).

Har De hørt, at Møllmanns Datter skal skilles? Det er en Portrætmaler, som — (en blid Haand paa Skulderen fra Excellencen. Bremsen sættes paa igen.) Ja, i Tider, hvor den Slags er almindeligt, er det en Glæde at se det ideelle Ægteskab. Hvor er De dog en dygtig Dame! Jeg begriber ikke, at De kan holde alle de Traade i Deres Hoved.

Caroline.

Det er ethvert Menneskes Pligt at gøre mere end sin Pligt. Ros derfor ikke mig. Min Mand og jeg er fælles om alt, ogsaa om vor Virken for Samfundet. Jonas er en dybt ethisk Natur.

Hds. Naade.

Hvor de nye Ideer dog er epokegørende. (ser i en Modejournal) Tænk at puffede Ærmer er ved at komme op igen. Det er et charmant Par Deres Kusine og hendes Mand.

Caroline (lidt kølig).

Ja, meget net.

Bernhardt.

Jeg er lidt ked af, at vi optræder som Konkurrenter til Redaktørposten af „Statsefterretninger“. Det ved De maaske endnu ikke?

(ser afventende ud).

Excellencen (stryger sig om Skægget).

Jo, jeg har hørt det.

(Pavse.)

Bernhardt.

Men der vilde vel nok kunne findes noget andet til Arnhoff. Eventuelt.

Excellencen (forbeholden).

Ja, eventuelt.

Bernhardt.

Der er nu f. E. det ledige Embede paa Færøerne.

Caroline.

Udmærket. Det rolige Liv i Selskab med Naturen vilde netop være aandelig sundt for Arnhoff.

Bernhardt.

Ja, han har jo ikke faaet Alvorens Gave.

Hds. Naade (for dybet i Modejournalen).

De landskabelige Formationer deroppe skal være ligefrem imponante.

Bernhardt (ser stærkt afventende paa Exellencen).

Men — som sagt — det gør mig ondt, hvis — hvis jeg skulde — gaa ham i Vejen —?

Exellencen

(ser ud i Rummet.)

Hds. Naade.

Uden at komme ind paa begge Herrernes Chancer tør jeg dog nok røbe, at —

(stanser ved et Blik fra Exellencen.)

Exellencen (ser paa sit Uhr).

Man er nok ikke rigtig præcis her i Huset.

Hds. Naade.

Jeg mente bare — jeg vilde blot —

Bernhardt.

Det var ikke min Mening at —

Exellencen.

Berolige Dem, kære Bernhardt —

(ser ud som han skal have Embedet.)

Bernhardt (sagte).

Ah — jeg faar det!

(Han kaster et henrykt Blik til sin Livsledsagerinde og gnider sig i Hænderne. En Pige kommer ind fra venstre og slaar paa en Gongong.)

Exellencen.

Ah, Frokosten! Jeg er saamænd bleven sulten.

Hds. Naade.

Jeg i lige Maade.

Caroline.

Børnene er vist ogsaa sultne. Hvor mon de er?

Bernhardt.

De tumler sig nok allerede i Haven.

(Exellencen, Hds. Naade, Bernhardt og Caroline gaar ud paa Verandaen, hvor de ses i Samtale med de øvrige Gæster. Petra kigger forsigtigt ud fra sin Dør.)

Petra.

Passagen er fri. De er allesammen paa Verandaen.

(Hun kommer ind, ledsaget af Arnhoff.)

Arnhoff (misfornøjet).

Det var en rar Rottefælde, Du fik mig ind i.

Petra.

Jeg kan da ikke gøre for, at de tossede Børn var udenfor Vinduet.

(Han lister efter Petra hen mod Baggrunden for at give det Udseende af, at han er kommen ind ad Døren fra Entreen, men han har uheldigvis det hækledede Stykke med de røde Sløjfer hængende paa en Knap bag paa Frakken. Selskabet kommer ind fra Verandaen, Lisbeth fra Entreen.)

Arnhoff (affabelt hilsende med Ryggen til Tilskuerne).

Nej, hvad ser jeg — Bernhardt og Caroline og Kallemand — Goddag — glæder mig — overordentlig —

Lisbeth (ser det hækledede Stykke).

Men Gud —

Hds. Naade.

Hvor har De været saa længe, Hr. Arnhoff —?

Arnhoff (søgende).

Jeg har været — ude — at køre paa Cycle.

Lisbeth (tager behændigt det hækledede Stykke af Knappen).
Herbert er ivrig Sportsmand.

Arnhoff

(tager til Knappen).

Lisbeth (sagte til Petra, idet hun giver hende Stykket).

Det er Deres. Skaf det væk.

Hds. Naade (med en Bevægelse mod Petra).

Denne unge Dame har jeg ikke den Fornøjelse at kende.

Exellencen.

Jeg heller ikke.

Arnhoff (lidt ude af Fatning).

Aa — ikke — naa — nej —

Lisbeth (ser paa Arnhoff og tager sit Parti).

Det er Frøken Petra Smith, en Skolekamerat af mig.

Petra (tager ogsaa sit Standpunkt).

Ja, vi er Veninder.

Hds. Naade.

Ah — saa! Stor Fornøjelse —

Exellencen (trykker hendes Haand).

I lige Maade —

Petra (dameagtig forekommende).

Det er mig en stor Glæde at gøre Exellencens og Deres Naades Bekendtskab.

Fru Meyer (i Døren til venstre).

Værsgod, der er rettet an.

(Selskabet gaar hen mod Døren til Spisesalen, Hds. Naade ved Bernhards Arm, efter at Schrøder er kommen for sent. Han byder da Petra Armen. Hun kaster over Skulderen et nysgærrigt Blik til Lisbeth og Arnhoff.)

Arnhoff (slukøret men anerkendende).

Den klarede Du godt, lille Lisbeth.

Lisbeth (lynende vred).

Det er mere end jeg kan sige om Dig.

Arnhoff.

Vent! Jeg har ogsaa mine lyse Øjeblikke.

Lisbeth.

Jeg turde maaske da anbefale Dig at bruge dem. Kom saa!

(De gaar efter de Andre ud til venstre.)

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Haven ved Fru Meyers Pensionat. Til venstre fra Forgrunden tilbage mod Baggrunden Huset, der er saaledes bygget, at dets Grundlinje har et Knæk, der lader dets bagerste Del dreje tilstrækkelig til, at den vender nogenlunde lige mod Tilskuerne, saa at et her anbragt Vindue i Petras Værelse tydelig ses. Det er et tre Fags Vindue med en stor Midderrude og et Par mindre Ruder paa Siderne. Nedenfor det er der en lille stensat Terrasse, bevokset med Blomster. Huset har desuden endnu et Vindue samt en Dør, til hvilken nogle Trappetrin fører op i Forgrunden til venstre. Her fortsættes det med et Plankeværk, hvori en Dør ind til Gaarden. Til højre Træer, i Forgrunden blomstrende Buske, der skærmer en hvid Træbænk. Omtrent midt paa Scenen en lille Græsplæne med Blomsterbede; hist og her fritstaaende Buske, saaledes i Baggrunden i Nærheden af Petras Vindue og en blomstrende Hyldebusk til venstre.

Solnedgangsbelysning, der senere gaar over til Tussmørke, tilsidst Maaneskin. Pensionatets Gæster drikker Kaffe. De er omklædte i lidt pynteligere men dog landlige Dragter. Excellencen, stadig i Diplomatfrakke og med hvid Kasket sidder i en Lærreds-Klaplænestol med Lisbeth ved Siden. Hds. Naade i en lignende konverseres af Arnhoff. Bernhardt i hvide Benklæder og Støvler sidder ved Siden af Petra, hvem han viser en vis Opmærksomhed. Ved Siden af Hds. Naade sidder Frøken Lomholt. Midt i Gruppen et let Kaffebord med Service. Hr. Schultze sidder paa Bænken til højre med et Krus Øl og en Kop Kaffe paa en lille Stumtjener foran sig. De Andre sidder paa lette Feltstole.

FØRSTE SCENE.

Arnhoff, Lisbeth, Bernhardt, Caroline, Excellencen, Hds. Naade, Petra, Dr. Stern, Frøken Lomholt, Tilla, Nelly, Schröder, Waage, Borch, Hr. Schultze, Fru Meyer.

Caroline (idet Tæppet ruller op).

Jeg har tænkt mig en Serie paa seks Foredrag, en Skildring af Kvindens gradvise Overgang fra det ganske

hjemlige Liv til fuld Deltagelse i det politiske og sociale Liv ved Mandens Side. Men det er jo desværre ikke alle Kvinder, som —

Fru Meyer.

Undskyld, Frue! Hr. Schultze, wollen Sie Fløde haben?

Hr. Schultze (afværgende).

Danke.

Caroline (fortsætter).

Ja, finder Deres Excellence ikke ogsaa, at Kvindernes gennemgaaende Mangel paa Interesse for det politiske Liv bør belyses?

Exellencen (der har været beskæftiget med Lisbeth).

Hvorledes — jo — man bør jo helst belyse det Smukke her i Livet. (falder tilbage.)

Waage.

Frøken Lomholt, op med den hvide Slavehandel! Vi har ikke hørt om den endnu i Dag.

Lisbeth.

Jo, til Morgenkaffen fik Exellencen og jeg den.

Exellencen

(ser paa hende med et lille Smil).

Frøken Lomholt.

Der kan ikke tales nok om den Sag. Jeg er selv i Bestyrelsen. Man maa jo have en Livsopgave.

Dr. Stern.

Naa, saa De handler selv!

Petra.

Saa kan Frøken Lomholt sagtens have Raad til at ligge paa Landet.

Tilla.

Hr. Schultze, wir sprechen von den weiszen Slavinnen Fräulein Lomholts.

Hr. Schultze (aldeles uforstaaende).

Ah — bitte — bitte —

Frøken Lomholt.

De kan sige, hvad De vil — Sie können sagen, was

Sie wollen — den Institution udretter meget Godt paa Jernbanestationerne.

Caroline.

Det er udmærket. Fortræffeligt.

Waage.

Ja, jeg vil skam være hvid Slavehandler, naar jeg bliver stor.

Bernhardt (halvsagte).

De ser saa tankefuld ud, Frøken Smith.

Petra (ser op paa ham).

Ak ja, Livet er saa mangfoldigt, saa vanskeligt. Synes De ikke?

Bernhardt.

Naar man ser paa Dem, husker man kun, at det har sine smukke Øjeblikke.

Schrøder (ser paa Uhret).

Nu er det vist snart Tid til vor Aftenunderholdning.

Hds. Naade.

Vi glæder os til den Ballade. De læser naturligvis superbt.

Fru Meyer.

Deres Naade, ikke en lille Kop endnu?

Hds. Naade.

Maaske en lille halv.

Arnhoff (galant).

Sukker?

Bernhardt (springer op).

Fløde?

Hds. Naade.

Tak, Tak.

Petra.

Hvad Tid er det, vi skal afsted i Morgen?

Fru Meyer.

Jeg foreslaar ved Ti-Tiden. Saa tager vi Frokost med.

Borch.

Jeg er nu lidt bange for Vejret.

Schröder.

Dette er da en vidunderlig Aften. (ser op). Ak, Skærsommer, hvor er Du skøn.

Hds. Naade.

Charmant. Hvad er det, her dufter af?

Dr. Stern.

Opvaskevand.

Fru Meyer (oprørt).

Nej — gode Doktor — mine Rør, de er i Orden.

Schröder.

Jeg beder, det er blomstrende Hyld.

Dr. Stern.

Det lugter ogsaa forbandet.

Caroline.

Vi maa ikke glemme vor Udlænding.

Nelly.

Hr. Schultze, es ist morgen Hr. Bernhardts Geburtstag.

Hr. Schultze (forstaar for en Gangs Skyld).

Ah, ich gratuliere.

Petra.

Und Wir sollen zur Ehre für Hr. Bernhardt auf eine — (til de Andre) hvad hedder Sejlur?

Waage.

Prøv „Segeltour“.

Nelly.

Jeg tror, det hedder „Kahnfahrt“.

Fru Meyer.

Nej, Kaneture dem har man da om Vinteren.

Bernhardt.

Det er virkelig at gøre for megen Stads af min beskædne Fødselsdag.

Lisbeth.

Bliv ikke hoymodig, kære Bernhardt. Du er blot et Paaskud til en Tur.

Arnhoff (sagte til Bernhardt).

Ved Du, hvad jeg tror, vilde gøre Virkning — om En eller Anden gav noget, hvad? Lidt Likør til Kaffen.

Bernhardt (griber glad Ideen).

Det har Du Ret i. (højt) Fru Meyer, vil De ikke være saa venlig — jeg giver Likør til Selskabet.

Fru Meyer.

Aa, nu skal jeg hente — lige straks —

(Hun gaar op i Huset.)

Hds. Naade (til Frøken Lomholt).

Jeg har set det paa de sidste Journaler — der bliver til Vinter kun høje Frisurer med Bukler. Det er saa flatterende, især til et grande toilette og et distingveret Ansigt. — De skulde forsøge.

Frøken Lomholt.

Jeg — Gud — dog —

Hds. Naade.

Frisuren gør Vidundere.

Frøken Lomholt.

Ja, i Grunden er den en Hovedsag.

(Fru Meyer kommer tilbage med Flaske og Glas).

Fru Meyer.

Værstaaartig! Hr. Bernhardt trakterer saamænd med Likør. (Almindelig Tilslutning) Maa jeg byde —

Arnhoff (beregnet paa Exellencen).

Tak, jeg for mit Vedkommende har ganske vænnet mig af med saadanne stærke Sager. Naar man skal arbejde næste Dag, saa er det af det Onde.

Exellencen.

Ja, min kære Bernhardt, det har Hr. Arnhoff Ret i. Det er et Skraaplan, De er inde paa.

Arnhoff (bemægtiger sig Flasken).

Deres Naade?

Hds. Naade.

Tak, jeg drikker heller aldrig den Slags, men maaske en ganske lille Taar — jeg vilde sige — en Draabe —

Arnhoff.

Og Exellencen?

Exellencen.

Lige paa Bunden, siden vi er i det Grønne.

Frøken Lomholt.

Det er stærkt, men det smager skam godt.

Fru Meyer.

Hr. Schultze — Dom?

Hr. Schultze (peger paa sit Øl).

Danke —

Tilla.

Das ist ein Geschenk von Hr. Arnhoff.

Petra.

Eine Aufmerksamkeit — ganz gratis.

Hr. Schultze (tager et Glas).

Ach, ich bitte — sehr freundlich — sehr angenehm —

Petra.

Hr. Arnhoff forstaar sig aabenbart paa det. Skaal. (tømmer sit Glas).

Hds. Naade.

Men skal vi dog ikke til Stranden og se Solen gaa ned. Det er sikkert et brillant Syn.

Dr. Stern.

Det er ogsaa ganz gratis.

Flere.

Jo — vi maa derned.

(De gaar Alle med Undtagelse af Exellencen og Fru Meyer hen i Baggrunden, hvor de danner samtalende Grupper og under det følgende efterhaanden forsvinder. Fru Meyer sætter Kaffetøjet sammen, en Pige rydder nogle af Stolene til Side. Exellencen tænder en Cigar.)

Fru Meyer.

Maa jeg dog ikke hente en Skammel til Exellencen?

Exellencen.

Nej Tak, De er altfor artig.

Fru Meyer.

Jeg ser jo saa grumme gærne, at De og Deres Frue skal befinde Dem vel hos mig.

Exellencen.

Det gør vi saamænd ogsaa. Det vil sige — der er jo rigtignok noget lydt i Deres Hus. Mellemvæggene maa være af Pap.

Fru Meyer (forfærdet).

Af Pap! Murmester Jens Olsen af Sengeløse, der nylig har overtaget Forretningen efter sin Svigerfader, han —

Exellencen (affærdiger hende).

Den første Nat var alt saa roligt, men nu ser det mindre lovende ud. Familien Bernhardt har jo Børn.

Fru Meyer.

Exellencen holder maaske ikke af Børn?

Exellencen.

Bevares jo — jeg holder nok af Børn men ikke af deres Lyde.

Fru Meyer.

Det er da kedeligt. Men jeg har bedt Fru Bernhardt om at bytte om paa Værelserne, saa at Exellencens ikke faar Børnene men Forældrene lige op ad Deres Soveværelse.

Exellencen.

Tak skal De have Frue, saa er jeg beroliget.

(Han gaar med en naadig Haandbevægelse hen i Baggrunden og slutter sig til de Andre. Fru Meyer gaar, hjulpen af Pigen, ud i Forgrunden til venstre med Kaffetøjet, idet Arnhoff nærmer sig med Nelly.)

Arnhoff.

De er saa nydelig i Deres nye Kjole, Frøken Nelly — en Anemone.

Nelly.

Klæder den mig? Det var dejligt. Jeg tog den paa til Ære for Aftenunderholdningen.

Arnhoff.

Og for Kunsthistorikeren Hr. Octavius Borch. Han er dog saa sød, naar han taler om Ghirlandajo.

Nelly.

Uf. Hr. Arnhoff, jeg kan ikke lide ved Dem, at De er saa rædsom til at drille.

Arnhoff.

De ser saa bedaarende ud, naar man driller Dem.
(bøjer sig mod hende) Se nu bare den lille Rosenmule.

(Lisbeth kommer hen til dem.)

Lisbeth.

Lad nu være at sætte Pigebarnet Fluor i Hovedet,
Herbert. Se hvor hun rødmer, det lille Lam.

Arnhoff.

Gid det var for min Skyld — men nej. Hun sværmer
for Kunsthistorikeren. Intet Under, han er saa betydelig.

Nelly (forlegen).

Hr. Borch har blot forklaret mig — læst — beskrevet —

Arnhoff.

Hvisket —

Nelly.

Nej, jeg vil ikke — naar De staar og gør Nar ad
mig —! Jeg vil ogsaa ned til Stranden og se Solen gaa
ned.

Arnhoff.

Sammen med Ghirlandajo.

Nelly.

Uf, hvor De er afskyelig.

(Hun løber ud i Baggrunden.)

ANDEN SCENE.

Arnhoff. Lisbeth. Tilsidst Petra.

Lisbeth.

Ja værsgod, gør Du kun Kur til de unge Piger.
Indenfor det gode Selskab kan man gøre, hvad man vil.
Men denne Frøken Petra Smith! At Du dog ikke kan
dy Dig i den korte Tid, Ministeren er her.

Arnhoff.

Jeg kan, skal, vil og bør dy mig. Og det i Gaar kla-
rede Du jo saa brillant, at Ingen mærkede noget. Ja,
Du staar med Palmer i Hænderne.

Lisbeth.

Og hvad staar Du med?

Arnhoff (undskyldende).

En ganske lille Dadelpalme.

Lisbeth.

Det er dog et stift Stykke at skulle være Skærmbrædt for sin egen Mand. Og jeg var jo nødt til det. Ellers havde der været Skandale, og det kan vi ikke taale.

Arnhoff.

Det er vist.

Lisbeth.

Og vil Du tænke Dig, nu kan jeg ikke blive af med hende igen. Hun hænger i med Skolevenskabet.

Arnhoff.

Det er jo saa rimeligt — Fordelen er paa hendes Side.

Lisbeth.

Jeg plejer ikke at komme med Spørgsmaal, det ved Du, men siden jeg saadan paa staaende Fod fik hende til Barndomsveninde, saa er det dog maaske ikke ubeskedent, at jeg ønsker at faa at vide, hvad det er for et Slags Menneske?

Arnhoff.

Cleo-Petra?

Lisbeth.

Kalder I hende Cleo-Petra? Det er nu meget godt.

(De smaaler begge.)

Arnhoff.

Ja, Cleo-Petra er et pragtfuldt Eksempel af Kunstens Underklasse.

Lisbeth.

Hvad mener Du?

Arnhoff.

Skal vi heller sige — dens Hjælpetropper — det lyder bedre. Ser Du, vi har jo Gud være lovet i vort Fædreland nogle faa Malere og er heller ikke ganske berøvede

Billedhuggere, Forfattere, Journalister, Komponister, Pianister, Belletrister o. s. v. Og alle disse Kulturbæreres Koner, Søstre, Kusiner, og især Veninder, føler sig kaldede til at indtræde som Frivillige blandt Kunstens Letbevæbnede, det vil sige, de anlægger Kunstens Uniform, Frisure, Jargon og tvangfrie Væsen. Cleo-Petra har tjent i alle de forskellige Korpser med Bravur og med en aldrig svigtende lige glad Elskværdighed.

Lisbeth.

Hvor tvangfri har hun været?

Arnhoff (diskret).

Lad os gaa let hen over det Positive. Jeg vil kun sige — Cleo-Petra er Samler. Enhver, der har vakt en Smule Opmærksomhed anskaffer hun sig straks, ligesom man anlægger et sjældent Frimærke. Hun besidder derfor ogsaa en glimrende Kollektion, har haft et langvarigt eller kortvarigt Venskab med de fleste af dem, der overhovedet nævnes i Avisernes Nyhedsspalter, uden at hun dog derfor svigter os jævne Borgere helt.

Lisbeth.

Er hun selv paa nogen Maade Kunstnerinde?

Arnhoff.

Egentlig ikke. Hun har afvekslende, alt som Omstændighederne krævede det, billedhugget lidt, malet lidt, musiceret lidt, skrevet lidt — eller rettere sagt — begyndt paa det eller tænkt paa det. For Øjeblikket har hun bestemt at uddanne sig til kvindelig Føljetonist. Du ved — den fikse Genre, Damernes Rubrik. Det er paa Grund af Jakob.

Lisbeth.

Naa, hører han ogsaa med til Kollektionen?

Arnhoff.

Det modsatte vilde ligefrem have været paafaldende, og Jakob er en beskeden ung Mand, der nødvendig vil vække Opmærksomhed.

Lisbeth (rynker sine Bryn).

Det er maaske ogsaa af Beskedenhed, at Du gaar her og ødelægger dine Chancer?

Arnhoff (sukker).

Ak Du, det behøves saamænd knap. De er saa daarlige, som de kan være.

Lisbeth.

Du fortjente for dine Meriters Skyld at komme til Færøerne, min Ven.

Arnhoff (kysser paa Fingeren).

Med Dig — ja. Mit Livs Stjerne.

Lisbeth.

Og saa skal man oven i Købet gaa her og se paa, at Bernhardt ikke kan røre sig for Chancer. Velhavende er han, og vel tilfreds og vel renommeret —

Arnhoff.

Og vel gift. Caroline er netop noget for Alvors-Snobberne. Og det er jo altid dem, der regerer.

Lisbeth.

Og bedømmer.

Arnhoff.

Har Du set, hvor hun imponerer Hds. Naade med sin Familiefortræffelighed og sit ethiske Samfundsblik paa os Andre.

Lisbeth.

Ikke mindst paa Cleo-Petra, og det med Rette. Tag Dig i Agt — Caroline tror ikke paa den med Skoleven-skabet. Hun er ret spids mod Damen.

Arnhoff.

Gud fri os, Caroline skulde da ikke være bange for sin Jonas Dyd!

Lisbeth (med en lille Bevægelse).•

Nu Du siger det — han ser ligesom lidt sulten ud, naar han ser paa Cleo-Petra. Og det gør han saa meget han kan komme til for den Ægteviiede.

Arnhoff (undskyldende).

Gør han, Skindet! Han trænger vel til lidt Ferie fra Caroline, den Vandkaraffel.

Lisbeth (kort).

Ja, det trænger I jo til.

Arnhoff.

Saa saa, lille Frue, begynd ikke paa et Opgør, det har vi ikke Tid til. Tværtimod. Tag Dig sammen, kloge Lisbeth. Ikke alene skal vi spille vore egne daarlige Kort godt, men vi skal ogsaa sætte Bernhardt og hans udmærkede Makker Caroline en Beet.

Lisbeth.

Ja, kunde man blot faa dem til at begaa en grundmuret massiv Kapital-Dumhed. Men — i hvad Retning!

(Petra kommer fra Baggrunden og gaar op i Huset.)

Arnhoff (med en pludselig Indskydelse).

Det skal jeg sige Dig. I den Retning.

(Peger paa Petra.)

Lisbeth.

Cleo-Petra! Det gaar aldrig i Livet. Hvor tror Du, at Du kan faa den frodige Skønhed til at indlade sig med en Støder som Jonas.

Arnhoff.

Jo ser Du, der er det ved Cleo-Petra, at Aanden er skrøbelig og Kødet er redebon. Vi forsøger. Jeg venter paa hende her. Gaa Du blot.

Lisbeth (lyser op i et Udbrud af Glæde).

Herbert, vil Du virkelig? Vil Du?

Arnhoff (med Overbevisning).

Ja, det ved Gud jeg vil, min Ven.

Lisbeth.

Du ser snarest henrykt ud ved Tanken. Hvor er I Mandfolk dog mærkelige.

Arnhoff.

Ikke det mindste. Vi er blot nogle Asener tilhobe.

Men vi falder i to Dele. De, der bliver opdagede og de, der gaar stille med det.

Lisbeth (kærlig).

Jeg bryder mig ikke om dine Analyser, jeg bryder mig kun om Dig.

Arnhoff (tager hende om Skulderen).

Det gør Du Ret i. (med varmt Tonefald.) Min søde Pige, min egen lille Kone, hvor kan Du dog finde paa, at jeg skulde kunne forveksle min Følelse for Dig med noget — noget andet?

Lisbeth (inderlig).

Ser Du, Herbert, stolede jeg ikke paa det, saa holdt jeg det heller ikke ud. Men jeg gør det. Jeg kan være vred nok paa Dig, naar Du er borte, men naar jeg har Dig — ser paa Dig som nu, saa føler jeg Dig kun som Sol og Varme for mit Hjerte.

Arnhoff (ser kærligt paa hende).

Du kære Lisbeth, hvor er Du sød. Ja, jeg er et letsindigt Bæst, og Du skal faa Lov at tage mig i Skole, naar først vi har kæmpet denne lille Strid igennem sammen.

Lisbeth (med et lille Smil).

Bliver det da saa bedre? — Jeg mener — anderledes —?

Arnhoff (tager hende ind til sig).

Det gør det. For der er dog Ingen som Du. Alt andet er noget Snak.

Lisbeth.

Husk det.

Arnhoff.

Det skal jeg. Vær tryk for det.

(Lisbeth tager ham med begge Hænder om Kinderne, ser paa ham med Inderlighed, kysser ham og gaar ud i Forgrunden til venstre. Petra kommer straks efter tilbage, drapperet malerisk med et Kniplingssjal.)

TREDJE SCENE.

Arnhoff. Petra.

Petra.

Var det din Kone, der gik?

Arnhoff.

Ja, men jeg blev. For at vente paa Dig.

Petra.

Det var pænt af Dig. (sætter sig) Naa, lad mig saa høre, hvordan det gaar. Værsaagod, sid her hos mig paa Bænken.

Arnhoff.

Tak, jeg foretrækker en Stol. Se, jeg planter min Lommekniv som et Sværd imellem os.

Petra.

Herbert, Du er bleven saa underlig afsvalet. Har Du glemt Dagene paa Solitudevej?

Arnhoff.

Nej, de er gemt dybt i mit Sind, saa dybt, at jeg ikke har dem rigtig ved Haanden. Jeg skal sige Dig, Livets Alvor har grebet mig.

Petra.

Saa — hvordan det?

Arnhoff.

Ja Du, Situationen er den, at — ja, den er mildest talt ikke saa gunstig.

Petra.

Men Du søger jo denne Redaktørpost — det var den, jeg vilde høre om. Det er jo kun, hvis den svipper, at det er forkert.

Arnhoff (dyster).

Og den svipper. Alt Haab er ude.

Petra.

Hvad siger Du? Ude! Og jeg, der skulde oversætte Føljetonen og gøre den officielle Tidende lidt fjong.

Arnhoff.

Det bliver ikke under mine beskyttende Vinger. Jeg er uden Indflydelse. Kan ikke hjælpe Dig, min Veninde.

Petra.

Siger Du — Veninde! Tak, saa er Du ked af mig.

Arnhoff (mørk).

Jeg er ked af alt. Især af Livet.

Petra.

Men Gud forbarme sig, det er dog rædsomt. Jeg var saa sikker. Saa maa jeg virkelig se at finde en anden En, der kan hjælpe mig.

Arnhoff.

Vel, Petra, Du er fri. Du maa knuse mit Hjerte, som Du har knust saa mange Andres.

Petra.

Saa — saa, lille Herbert. Jeg kan jo ikke gøre for at jeg er sød og køn. For det er jeg, ikkesandt?

Arnhoff.

Gu er Du saa. Bedaarende. Du ynder at kræve Tillidserklæringer. Værsaagod, her har Du min.

Petra.

Endogsaa Damerne siger det.

Arnhoff.

Tror Du?

Petra.

Du ser saa skeptisk ud. Det er Herrerne det gælder. Damerne kan man sagtens vinde.

Arnhoff (gentager).

Tror Du?

Petra.

Lad være at sige: Tror Du. Se nu bare din Kone. Vi er jo Veninder. Hun er forresten sød.

Arnhoff.

Mange Tak.

Petra.

Jeg beder.

Arnhoff.

Jeg tror nu snarere Du skal gøre din Lykke med Herrerne. Alle ligger de for dine Fødder, ja, om det saa er min Fætter Ethikeren Bernhardt.

Petra.

Pyt — han! Tror Du ikke, det er Æggesøbe, han har i Aarerne?

Arnhoff.

Kære Du — han har fire Børn.

Petra (svagt anerkendende).

Ja, det har han jo rigtignok.

Arnhoff.

Inderst inde er han Fyr og Flamme — jeg kender ham. Han er rent væk i Dig. Jo, han er. Du ved det godt. Jo, Du koketterer med ham. Jeg har selv set Dig tumle ham.

Petra.

Aa, det er derfor, Du er saa muggen. Du er jaloux.

Arnhoff (griber Ideen).

Man holder jo nu engang ikke af at se Lykken tilsmile en Rival.

Petra.

Pyt, hvad tror Du, jeg bryder mig om den Mønsterdreng. Lad ham bare holde sig til sin ædle Viv med Kvinderettighederne. Vi har saamænd Rettigheder nok.

Arnhoff.

Ja, det ved Gud I har. Mere end nok.

Petra.

Det er ellers kedeligt, at Du ikke faar det Redaktør-Embede. Jeg maa se at faa fat i den, der skal have det. Hvad er det for en Snegl?

Arnhoff.

Det er skam netop Bernhardt.

Petra (med et lille Sæt).

Aa Snak da? Hvad siger Du — er det Bernhardt?

Arnhoff.

Ja vel er det saa.

Petra.

Denne Jonas her med Caroline og Rollingerne og — hvad er det nu hun kalder sit Gaskomfur?

Arnhoff.

Arnen, Petra.

Petra.

Uf ja, hvor er det kedeligt altsammen.

Arnhoff.

Jeg tror skam ogsaa, han selv er lidt ked af det.

Petra.

Han? Naa ja, han ser mig nok ud til det — i Øjenkrogene. Og saa roser han sin Kone saa voldsomt. Det er altid de værste.

Arnhoff.

Han har glimrende Forbindelser, Du. Og han bliver rig.

Petra.

Gør han det — saa? Det kan man jo ikke have noget imod. Han er forresten meget sød. Lidt genert, men det klæder ham.

Arnhoff.

Du kan være stødt paa, at han synes ogsaa, Du er sød.

Petra (tankefuldt bedømmende).

Han hjælper En dejligt i en Baad. Jeg kunde alligevel have Lyst til at lære ham nærmere at kende.

Arnhoff.

Tag Dig i Agt for Caroline.

Petra.

Ja, jeg tror ogsaa, det gaar bedre paa Tomandshaand. Uden Line. Men han er altid saa overhængt af den kære Familie, at jeg aldrig har haft ham lidt for mig selv. Kan Du ikke sørge for det?

Arnhoff.

Jo, jeg skal prøve paa det. Nu i Aften, hvad? Her? I Maaneskin?

(Bernhardt gaar meget hurtigt fra Baggrunden over Scenen med et Barn ved Haanden og ud til venstre i Forgrunden. Barnet er iført Legetøjs-hjælm og Kyrads.)

Petra.

Der gik han jo.

Arnhoff.

I Øjeblikket tror jeg ikke, at det passede. Det hastede aabenbart. Det gør det jo undertiden med Børn.

Petra (rejser sig).

Men naar han kommer tilbage, snak saa med ham, hvad? Saa gaar jeg imens ned til Stranden til din Kone. Hun er forresten saa sød.

Arnhoff.

Mange Tak. Hvis hun spørger efter mig, saa sig blot, at jeg snakker med Bernhardt.

Petra.

Det skal jeg. Det var yndigt at sidde saadan og tale ud med Dig om det, vi har haft sammen, vi to. Gamle Dage, hvad! Maaske vil jeg benytte det i en Novelle eller en Klaver-Fantasi — noget med en rigtig fin Stemning. Snak saa med ham — farvel saa længe. Du er alligevel rar, jo vist er Du saa!

(Hun gaar med et let Fingerkys ud i Baggrunden, mens han tænder en Cigaret. Bernhardt kommer ind igen fra venstre med Barnet, der løber videre ud i Baggr. Begyndende Skumring.)

FJERDE SCENE.

Bernhardt. Arnhoff.

Arnhoff.

Naa, er Du der igen, lykkelige Fader.

Bernhardt.

Mine Børn kan ikke taale Rabarbergrød. Det er et Faktum.

Arnhoff.

Sæt Dig nu her, gamle Ven, det er saa længe siden, jeg har passiareet lidt med Dig.

Bernhardt (sætter sig).

Ja, saadant et Pensionat, det er jo som en Myretue.

Arnhoff.

Du har jo ogsaa nok at gøre med at holde Ministeren varm. Og din Kone Hds. Naade.

Bernhardt (gnider sig i Hænderne).

Ingenlunde. Det behøves ikke. Oprigtigt talt — det Standpunkt er vi ude over.

Arnhoff.

Naa, det er I!

Bernhardt (vigtig).

Ja, kære Ven, jeg ved jo, at ogsaa Du søger Posten, og det gør mig oprigtigt ondt, at jeg maa gaa Dig i Næringen. Det har jeg ogsaa sagt Ministeren. Men det kan nu ikke være andet.

Arnhoff.

Det kan jo ikke negtes, at Du træder lidt haardt i mine Ærtebede.

Bernhardt (endnu mere vigtig).

Hør nu, lad os skelne skarpt mellem den officielle Bernhardt, der er din Konkurrent, og den private Bernhardt, der er din Ven.

Arnhoff.

Vær nu ikke altfor overmaade vigtig. Jeg agter ikke at sortere dine forskellige Jeg'er, men jeg vil slaas med den ene Bernhardt eller den anden Bernhardt, ligesom det kan falde sig. Jeg vil nemlig meget gerne have den Stilling, skal jeg sige Dig, og jeg tror, den ligger bedre for mig end for Dig. Jo gu gør den saa.

Bernhardt (beskyttende).

Kære Herbert, spild dog ikke din Tid. Mine Chancer er saa gode som tænkeligt. Jeg mangler egentlig talt kun Ministerens Underskrift.

Arnhoff.

Netop. Saa længe Udnævnelsen ikke er underskrevet, kan man ødelægge sig med en Dumhed. Bagefter gør det ingenting.

Bernhardt (klapper ham paa Skulderen).

Dumhed! (ler overbærende). Overfor Ministeren, hvad!

Arnhoff.

Ja ja! Nu har jeg advaret Dig.

Bernhardt (ler).

Ja Tak skal Du have, men Spøg til Side. Der er jo det andet der oppe paa Færøerne. Det kan Du vel nok faa. Jeg skal anbefale Dig. Jeg tror nok, jeg har noget Gehør.

Arnhoff.

Jeg takker mange Gange.

Bernhardt.

Det er jo en anselig Stilling, Representativ. Storladen Natur. Ja, jeg kunde saamænd selv have haft Lyst til den.

Arnhoff.

Saa vil jeg paa ingen Maade tage den fra Dig. Tag den selv.

Bernhardt.

Naa — Tak — nej! Blot for Carolines Skyld er det umuligt. Hun har jo saa meget at virke for her i vort Samfunds Midte. Sager, vi er fælles om.

Arnhoff.

Den ene Haand vasker den anden. Du har skam en glimrende Støtte i din Kone.

Bernhardt.

Ja, paa det Punkt er Du jo lidt mindre heldigt stillet. Forstaa mig ret — Lisbeth er jo sød og indtagende men ikke videre indsigtsfuld.

Arnhoff (med et lille Smil).

Lisbeth er gammeldags, holder sig til det Omraade, som Digterne endnu besynger.

Bernhardt (lidt eftertænsom).

Saa — ja — unegtelig har det jo ogsaa lidt af en Skyggeside at have en saa begavet og altomfattende Hustru; det er ligesom hun ikke rigtig faar Tid for alle sine Pligter og Hverv til at være — hvad skal jeg kalde det — øm — indsmigrende. Samfundsvirken i Forbin-

delse med Moderomsorg sætter jeg saa højt som Nogen, men —

Arnhoff.

Du mener, Livet har ogsaa andre Sider.

Bernhardt.

Ja, der er jo noget af Kvindens Væsen, som Caroline ikke rigtig forstaar — ikke paaskønner, det lette, det flagrende, det uventede —

Arnhoff.

Æventyret i Livet, det der kommer glidende, uden at man forudser det, uden at man vil det. Det er det, jeg synes, at Du ligesom er bleven narret for.

Bernhardt.

Netop. Strengt mellem os — Du — undertiden kan man komme til at føle et saa intensivt Ægteskab som mit som lidt af en Lænke — ja, som noget, der holder igen, hvor Andre kan lade sig rive med i en Strøm af Stemninger.

Arnhoff.

Du blev jo ogsaa saa tidlig gift.

Bernhardt.

Ja. Og Caroline har den Ævne at slaa hundrede Arme om En.

Arnhoff.

Og to er ellers nok.

Bernhardt (bange for at have sagt for meget).

Men Du maa ikke misforstaa mig —

Arnhoff.

Bevares — Enhver kan se, at Caroline, saa udmærket hun er, maaske savner lidt af det yppige og blodrige — ja det blussende stærke, der har saa megen Magt over os Mandfolk og netop for Dig, der er saa kærnesund, saa fyrigt et Naturel —

Bernhardt (med en lille tilfreds Bevægelse).

Naa — aa —

Arnhoff.

For Dig er det egentlig Synd, at Du saa tidlig er bleven holdt tilbage fra det Foryngelsens Bad, som det erotiske Liv dog er.

Bernhardt (lidt resigneret).

Det er jo nu for sent —

Arnhoff.

Ingenlunde. Ungdommen og dens Lidenskaber er noget af en Viljessag, og jeg har netop set, at Du har stor Magt over Kvinder uden maaske at vide af det selv. Derfor saa meget des stærkere.

Bernhardt (spidser Øren).

Aa nej Du — hvad —

Arnhoff.

Se nu bare den smukke Petra Smith som Du har sat Fluor i Hovedet i disse Par Dage. Vist saa. Det maa være noget i dit Blik — det, de ikke kan modstaa.

Bernhardt.

Snik Snak —

Arnhoff.

Det er givet, min Ven. Siden din Ankomst er der kommet noget vist tindrende over hende, som jeg ikke har set siden — dengang.

Bernhardt.

Sig mig, hvad er det for en Dame, og hvor kender Du hende fra? Jeg har aldrig set hende hos jer.

Arnhoff.

Ikke — naa, i Grunden er hun lidt menneskesky, kommer nødig, hvor der er Mange. Ja, jeg har egentlig ikke Ret til at sige noget om hende. Men Du er jo diskret og vil ikke bringe hende i Forlegenhed.

Bernhardt (ridderlig).

Selvfølgelig.

Arnhoff.

Oprindelig kender jeg hende nemlig fra en Ven af

mig, der forførte hende, da hun var ganske ung og meget tillidsfuld.

Bernhardt (pligtskyldig forarget).

Fy! Den stakkels unge Pige!

Arnhoff.

Du ved, naar en ung Kvinde lider Skibbrud i et saadant første Forhold, saa glipper alt. Rigtig har hun aldrig faaet fast Grund under Fødderne. I adskillige Aar har hun nu kæmpet sig gennem Verden med det Arbejde, hun kunde faa. Hun har malet, tegnet, musiceret — ogsaa skrevet, alt eftersom hendes Anlæg til enhver Tid ytrede sig, altid tapper og uden at klage.

Bernhardt (lidt rørt).

Herregud! Hun er meget indtagende. Jeg har lagt Mærke til hende. Ogsaa paa Gaden.

Arnhoff.

Lisbeth har taget sig noget af hende. For i Grunden er Lisbeth jo sød.

Bernhardt.

Bevares — ja.

Arnhoff.

Nu har Cleo — nu har Petra slaaet sig noget paa Journalistik og har virkelig Ævner — en vis Lethed — en Sans for Pointens Betydning — kort sagt — hun vilde gøre sig.

Bernhardt (spidser Øren).

Ja saa!

Arnhoff.

Hun vil jo gjerne have noget fast, men det er jo ikke saa let, skønt en god kvindelig Pen har stor Værdi for et Blad.

Bernhardt.

Det har den.

Arnhoff.

Jeg havde — lidt letsindigt — lovet hende Ansættelse, eventuelt, men som Du nu fremstiller det, kan jeg altsaa ikke hjælpe hende.

Bernhardt.

Men kan jeg da ikke — hvis hun — som Du siger — har Ævner.

Arnhoff.

Jo naturligvis — hvis Du vil gøre mig den lille Tjeneste at tage Dig af hende. Jeg har sat hende ind i Forholdet — sagt, at det maaske kunde blive Dig og ikke mig. Hun blev noget nedslaaet ved Tanken, men hun er hærdet i Skuffelsernes haarde Skole.

Bernhardt.

Tja —

Arnhoff.

I hvert Fald — hun vil gjerne tale med Dig.

Bernhardt.

Med Fornøjelse.

Arnhoff.

Men Du skal ikke lade Uvedkommende være til Stede, for — som jeg sagde — hun er lidt genert.

Bernhardt.

Naa — hvad —

Arnhoff.

Ja, bag dette paatagne friske Væsen er der en stor og nobel Blyhed, som er medfødt og uforanderlig. Det ses jo saa ofte.

Bernhardt.

Nu Du siger det, har jeg nok følt det. Godt, lad hende komme.

Arnhoff.

Ja. Mens de Andre holder Aftenunderholdning der inde, kan Du jo snakke lidt med hende her ude, hvor der er Ro.

Bernhardt.

Jo, gjerne. Men Caroline vil maaske næppe forstaa —

Arnhoff.

Caroline lægger jo et Barn tilsengs mellem hvert Vers af Hakon Jarl.

Bernhardt (uvilkaarligt. Ser frem for sig).
Skal jeg da altid være gift med Caroline!

Arnhoff.

Det skal Du. Glæd Dig.

Bernhardt.

Hvor sagde Du, at Frøken Smith er henne?

Arnhoff.

Nede ved Stranden. Nu skal jeg hente hende.

Bernhardt (tegner i Luften).

Det er en herlig Linje, hendes Skabning har. (tager sig i det) Jeg mener — rent æstetisk set.

Arnhoff (tegner med).

Yppig — Rubens — hvad? Men hør nu Jonas, eet Spøg et andet Alvor — helt færdig med Livet er hun jo ikke — kan ikke være ifølge Tingenes Gang. Og din Magt over Kvinder maa Du ikke misbruge her.

Bernhardt.

Bevares — hvor kan Du tro —

Arnhoff.

Hun er blød — jeg mener — som Voks. Ja, Du forstaar nok, naar Du taler med hende, vær saa lidt forsigtig — for hendes Skyld — hvad? Jonas, vær fast! Jeg stoler paa Dig.

(Han slaar ham paa Skulderen smiler lidt for sig selv og gaar ud i Baggrunden, idet han ser sig om. Tiltagende Skumring. Selskabet kommer efterhaanden i Smaagrupper tilbage ad Havens forskellige Gange, først Exellencen med sin Frue og Caroline. Lidt efter lidt samles man i Forgrunden til højre.)

FEMTE SCENE.

Exellencen. Hds. Naade. Caroline. Bernhardt. Lidt efter lidt *Dr. Stern, Frøken Lomholt, Tilla, Nelly, Waage, Borch, Schrøder, Hr. Schultze,* tilsidst *Arnhoff* og *Petra.*

Hds. Naade (kommer med Caroline).

Saa De Solnedgangen — det mest eklatante Farvespil. Man føler sig i saadanne Øjeblikke saa lille.

Caroline.

Mennesket er dog altid Numer Eet.

Schröder (ser paa sit Uhr).

Er det nu ikke paa Tide at gaa ind?

Tilla.

Gæsterne fra Linnemanns sidder nok allerede og venter.

Schröder (smigret).

Ah! Saa vil jeg dog hilse paa dem, før jeg begynder.
(gaar op i Huset.)

Hds. Naade (søger).

Jeg lagde vist min lille Taske fra mig før —

(*Bernhardt* og *Caroline* søger med).

Waage (til *Tilla* idet de passerer).

Gaar De virkelig med derind?

Tilla.

Jeg tør ikke andet. Fader passer paa.

Waage.

Men naar de er kommet i Gang, saa stikker vi af.

Tilla.

Ja, ud i Birkelunden. I Maaneskin.

(De gaar op i Huset.)

Nelly. (til *Borch*, idet de passerer).

Uf, saa kedeligt —

Borch.

Vi forsvinder ganske stille —

Nelly.

Ud i Maaneskin.

(De gaar op i Huset.)

Frøken Lomholt (til Hr. *Schultze*).

Jetzt sollen wir Deklamation hören — etwas von
unsere grossen Dichter Øhlenschläger —

Dr. Stern.

Der sogenannte „Danbarde“.

Hr. Schultze.

Ah — sehr interessant.

(Han gaar med dem op i Huset.)

Arnhoff (sagte til Petra).

Bernhardt er parat. Skal bare trækkes op. Men det er Du jo god til.

Petra.

Lad mig blot faa fat i ham.

Arnhoff.

Husk, Du er bleven forraadt og grusomt forladt. Har kæmpet Dig igennem og staar ene i Verden. Jeg har beskyttet Dig.

Petra.

Jeg er med.

Arnhoff.

Læg den lidt poetisk an. Han sidder inde med et Restlager af uafsat Romantik. Maaneglitren og Dugdraaber, det er det, han tørster efter.

Petra (ser op i Træerne).

Her skulde bare være en Nattergal.

Arnhoff.

Ja, Nattergalekluk, det vilde gaa lige i ham.

Petra.

Altsaa her! Skulde jeg ikke skrive en Seddel og give ham?

Arnhoff.

Jo, det er i Stilen. Men kald det en Billet. (giver hende sin Lommebog) Papir — værsgod. Du kan vel ikke se?

Petra (ruller Papiret sammen).

Saadant noget kan de altid se at læse.

Arnhoff.

Du giver ham den i Forbigaaende.

Petra.

Javel. Jeg bliver der mellem Træerne, til alle er gaaet op.

(Bernhardt er kommen nærmere. Hun rækker Billetten til ham med et lille gratiøst Kast og gaar ud til højre. Han griber den ikke og den ligger og griner paa den mørke Jord. Før han kan bukke sig, kommer Caroline og Hds. Naade hen til ham. Han sætter hurtigt Foden paa Billetten. Arnhoff bliver iagttagende staaende med Ryggen til Tilskuerne).

Hds. Naade.

Lad os gaa op. Kunsten kalder.

Caroline.

Det er Pligten, der kalder *mig*. Jeg maa op at lægge Børnene i Seng og skrive en Artikel.

Hds. Naade vender sig til Bernhardt).

Men Deres Mand —?

Bernhardt (med en plantet Fod).

Der er vist god Tid endnu.

Hds. Naade (tager ham let under Armen).

Nej, nu kan De ikke faa Lov at staa her længer.

Bernhardt (strækker sig saa langt, han kan).

Ja — men —

Caroline.

Jeg synes ikke, Du er i Stemning i Aften, Jonas.

Hds. Naade.

Nej De er helt hypo — (stanser tøvende).

Arnhoff.

Efter hypo kommer enten konder eller krit.

Bernhardt.

Jeg har lidt Hovedpine. Jeg tror heller jeg maa blive i den friske Luft og gaa en Tur.

Caroline.

Det er maaske den stærke Likør, Jonas.

Arnhoff.

Det er bestemt den, Jonas.

Hds. Naade (let fornærmet).

Naar De heller vil blive her ude, saa —

Arnhoff (byder Armen).

Frue —

Hds. Naade.

Tak, kære Hr. Arnhoff, naar Hr. Bernhardt forsmaar mit Selskab, tyr jeg til Deres.

(Hun gaar med Arnhoff og Caroline op i Huset. Bernhardt tager hurtigt Sedlen op, læser den ved en Tændstik, og sætter sig paa Bænken med

en lidt nervøs Mine. Man hører i Ventetiden Skuespiller Schröder deklamere i Salonen:

„De Nætter ruge saa lange og sorte
Sylvstjernen glimter saa mat,
Ud stormer Vinden af Himmelens Porte
Fælt knager Granen i kolde Nat.“

(Døren til Huset lukkes. Petra kommer med beregnet Langsomhed ind fra højre, klædeligt drapperet i sit hvide Kniplingssjal. *Bernhardt* rejser sig og gaar imod hende; de sætter sig paa Bænken. Det bliver Maaneskin. Efterhaanden kommer der et Højtryk af Romantik over Stemningen.)

SJETTE SCENE.

Bernhardt. Petra.

Petra (idet hun nærmer sig).

De fik min Billet — maa jeg komme?

Bernhardt.

Gærne, Frøken. Min Slægtning Arnhoff har sagt mig, at jeg muligvis vil kunne være Dem til Nytte.

Petra.

Aa Tak.

(Hr. Scultze kommer ud fra Huset, gaber og gaar over Scenen foran Bænken. Idet Døren gaar, høres igen Schrøders Stemme.)

Hr. Schultze

Ach, entschuldigen Sie, meine Herrschaften. Bitte —

(Han gaar skyndsomt ud til højre.)

Petra.

Hvor det er elskværdigt af Hr. Arnhoff, at han har talt min Sag. Godt, at der er Nogen, der vil det.

Bernhardt (har set misfornøjet efter Hr. Schultze).

Hvilken Sommeraften — af de faa, der forsoner En med Livet trods Vinteren, der lurar.

Petra (ser op).

Dugdraaber, Maanegliten — hvor er det skønt.

Bernhardt.

Da De der kom ud — lysklædt fra de mørke Træer, var De som et Billede paa Sommernatten selv.

Petra.

Hvor De taler smukt. De er vist Digter.

Bernhardt (betragter hende).

Hvem vilde ikke blive det ved at se et saadant Syn.
Æventyrprinsessen.

Petra.

Mærk hvor Høet dufter. Alt omkring os aander Skøn-
hed.

Bernhardt.

Hvor De forstaa Naturen.

Petra.

*Naturen bliver Ens bedste Ven, naar man er ene som
jeg.

Bernhardt.

Hvor kan en Kvinde, der er saa smuk som De, faa
Lov at staa ene.

Petra.

Lidelsen, Hr. Bernhardt! Lidelsen gør ensom.

Bernhardt.

Lad os i denne Stund glemme, hvad der er mørkt.
Husker De Sagnet om Pan, Naturens stærke Gud, der
hersker over alt Levende med sin Syrinxfløjtes Toner.
I denne bløde Sommernat er det, som sad han, selve
Guden Pan og koglede for vore Hjerter, skjult mellem
Blomster, med sin Fløjte.

(Under denne Replik er Arnhoff kommen listende fra venstre med Nat-
tergalefløjten og en lille Feltstol og placerer sig i Læ af en Busk i For-
grunden til venstre uden at blive set af de Talende. Han skotter derhen
og begynder ganske sagte at klukke paa Lerfløjten.)

Petra.

Aa, hør — en Nattergal!

Bernhardt.

Ja, hør den lille Fugl — Kærlighedssangeren.

Petra.

Den maa være ganske tæt ved os.

Bernhardt (helt smeltet).

Hvad nytter deres kunstfærdige Musik! Saadanne

Toner kan ingen Mennesker frembringe. Det kan kun Naturen selv.

Petra.

Pan — den stærke Gud!

Bernhardt.

Man siger, at Nattergalen kan fløjte saa stærkt, at dens fjedrede Bryst sprænges af Lidenskab. Det er et Billede paa os Mennesker, der maa spærre saa megen Udvé inde i vort Hjerte.

(Smeltende Klukken.)

Petra (lægger Haanden for Øjnene og hulker sagte).

Tilgiv min Svaghed. Der er noget ved denne Time, som bevæger mig saa stærkt.

(Medynksfuld Klukken.)

Bernhardt (bøjer sig over hende).

Kender De Jerichorosen, der er en tør og vissen Knold, indtil den med eet springer ud som en vidunderdejlign Blomst. Saadan har mit Liv været til denne Stund. Nu er det Blomstringstid for mig — mine Puls slag hamrer som en jublende Symfoni. — Det er som fólte jeg mig stærk og fri for første Gang.

(Jublende Klukken.)

Petra (lægger Armen paa hans Skulder).

Aa, tal mere.

Bernhardt (vover sig til at kysse hende).

Hvor De er smuk. Smuk som Sommerens Blomster.

Petra.

Og hvor De er god. De ved ikke, hvor jeg er Dem taknemlig.

Bernhardt.

Kunde jeg blot være noget for Dem — være alt.

(Døren gaar op og der falder Lys ud gennem Aabningen. Arnhoff dukker sig. Man hører Skuespilleren deklamere:)

„Saa hvísker han bleg i sorten Grube
Og skælver og udskærer Jarlens Strube.“

(De farer fra hinanden, idet Borch kommer ud. Han staar et Øjeblik og ser sig om, idet han klør sig paa Hagen.)

Borch.

Hun er her ikke.

(Han gaar ud til højre bag om Bænken.)

Petra.

Her bliver ingen Ro. Men en Stemning som denne
maa ikke have Lov at forflygtige. Kom! —

Bernhardt.

Men i Haven møder vi jo disse Andre. Deres lyse
Dragt —

Petra.

Lad os gaa ind til mig. Der er vi uforstyrrede.

Bernhardt (lidt urolig).

Men kan det gaa. — Gærne vil jeg — men —

Petra.

Vi maa tale ud med hinanden. Hør nu — jeg gaar
hurtigt gennem Salen ind til mig selv og aabner mit lave
Vindue. (peger paa det) Ikke? (tager ham blidt om Skulderen) Vi
ses!

(Hun gaar op i Huset. Idet hun aabner Døren hører man Liebeslied af
„Die Walküre“ paa Klaver. Bernhardt stirrer betaget efter hende, tager
sig til Panden, bliver dog lidt vaklende og ser ud, som han vil gaa.
Arnhoff giver endnu et Par Kluk, som stiver Romantiken af. Der tændes
Lys i Petras Værelse, Gardinet rulles op og hun aabner Vinduet.)

Petra (hvister halvhøjt).

Her er jeg!

Bernhardt.

Jeg kommer — blot for et Øjeblik.

(Han svinger sig over Karmen. Arnhoff rejser sig, strækker sig og
trækker Vejret.)

Arnhoff (for sig selv).

Den gik!

(Lisbeth kommer ud fra Huset, ligeledes let drapperet. Hvergang Døren
gaar op, lyder Musiken stærkere, ellers svagt.)

SYVENDE SCENE.

Arnhoff. Lisbeth. Tilsidst Nelly.

Lisbeth.

Men Gud, gaar Du her — Du vil da ikke paastaa, at
Du er alene.

Arnhoff.
Fuldstændig.

Lisbeth.
Hvem venter Du da paa?

Arnhoff.
Paa Dig, min Hustru.

Lisbeth.
Er Du da ikke rask?

Arnhoff.
Saadan paaskønnes man. Skal vi gaa og sværme?

Lisbeth.
Maa jeg have den Lykke til Gode. Jeg tror nemlig, at
Ministeren er under Opsejling.

Arnhoff.
Ah —

Lisbeth.
Ved Du — jeg har virkelig faaet lidt af hans For-
beholdenhed til at smelte. Saa underligt det lyder, er
der lidt Kød og Blod indenfor.

Arnhoff.
Tør jeg saa betro ham min smukke Hustru i Maane-
skin?

Lisbeth (afgjort).
Ja, det tør Du dog.

Arnhoff.
Saa forsvinder jeg i Mørket, men først maa jeg af med
min Fjederham. (slaar et lille Kluk paa Lerfløjten og kaster den i
Busken) „Flyv Fugl flyv“ — ja — „er jeg en Sanger, saa
bør jeg jo vide Kærligheds smigrende Lyst“ —

Lisbeth.
Det var jo Tillas Ler-Nattergal. Hvad gør Du med
den her?

Arnhoff.
Hvad jeg gør — Stemning. Ja, ogsaa jeg er Virtuos.
Og ser Du, min Pige, det Store ved Kunsten er at kunne
beherske Menneskenes Sjæle. Det ved jeg nu.

Lisbeth.

Hvad har Du da fremtryllet?

Arnhoff (peger paa Petras oplyste Vindue).

At Bernhardt er der inde.

Lisbeth.

Ih Gud dog, hos Cleo-Petra?

Arnhoff (stolt).

Han er der. Faktisk. Med hende. Alene. Forelsket. Væk. Jeg tør nok sige, at det er min snildeste Bedrift. Selv af med Cleo-Petra, og min Konkurrent i Saksen.

Lisbeth.

Men hvad saa — hvis nu Ingen faar det at vide?

Arnhoff.

Berolige Dig, hvad Skandale angaar, kan man trygt lide paa Cleo-Petra. Hun har en Glorie af Skandale om sit smukke Hoved.

(Døren gaar, Nelly kommer ud og ser sig om.)

Lisbeth (skjuler sig lidt).

Der har vi vel Magthaveren.

Arnhoff.

Nej, det er jo Nelly — (kysser paa Fingeren) mit lille ubeskrevne Blad Papir. (nærmer sig hende kurtiserende) Frøken Nelly, De ser saa søgende ud — kan De ikke bruge mig?

Nelly (usikker).

Jeg troede — det vil sige —

Arnhoff.

Ja vel, De ventede en Anden, men han er her jo ikke, Fjølset! (bemægtiger sig hendes Arm, mens han fører hende hen mod Baggrunden) Kom De saa bare med mig — paa Bænken under Lindetræet skal De lære min Uimodstaaelighed at kende. Min Kone faar det aldrig at vide,

(De gaar ud i Baggrunden, idet Ministeren kommer ud fra Huset. Lisbeth kommer frem og gaar hen imod ham.)

OTTENDE SCENE.

Exellencen. Lisbeth. Senere Hr. Schultze.

Exellencen (en Tanke galant).

Ah Fru Arnhoff — det blev ogsaa Dem for varmt —

Lisbeth.

Ja, Hr. Schröder havde saa megen Lidenskab. Dette er mere afsvalet. Og saa smukt. Alting forskønnes i Maaneskin. Selv en gammel Kone som jeg kan blive helt net. (sætter sig paa Bænken)

Exellencen (sætter sig hos hende).

De kan taale enhver Belysning, min smukke Frue. Jeg vil benytte Deres egne Ord og sige, at i Maaneskin og med Dem ved Siden kan selv en gammel Politicus som jeg ryste Støvet af mig og blive helt ung om Hjertet.

Lisbeth.

Hvor det er nydeligt af Dem, som De taler. Det gør mig derfor saa ondt at maatte sige Dem, at jeg ikke kan lide Dem.

Exellencen.

Hvormed har jeg gjort mig fortjent til den Ulykke?

Lisbeth.

De er jo saa ækel imod min Mand. Og vi To er eet Kød. Det staar et eller andet Sted.

Exellencen.

Er jeg ækel?

Lisbeth.

Ja, De vil jo ikke give ham den Redaktørpost, som han saa forfærdelig gerne vil have.

Exellencen (lidt betænkelig).

Ah — desværre — tja — er der ikke noget andet — hvormed —

Lisbeth (mørkt).

Jo der er. Der er noget paa Færøerne. Det siger Herbert. Tænk Dem mig der oppe. Der faar jeg nok ingen elskværdige Exellencer til Underholdning — det

bliver Pingviner og Hvalrosser. (ser paa ham) Er det nu ikke lidt Synd for mig?

Exellencen. (uvilkaarligt).

Jo det ved Gud det er — (atter forbeholden) men — Sagen er — at —

(Hr. Schultze kommer tilbage ad samme Vej og ser forbavset ud ved at finde et andet Par.)

Hr. Schultze.

Ach, entschuldigen Sie, meine Herrschaften — bitte bitte —

(Han gaar ud i Forgrunden til venstre.)

Lisbeth.

Her sidder vi nok paa Alfarvej.

Exellencen.

Skal vi ikke heller spasere lidt i Birkelunden?

(Han byder hende Armen og de gaar ud til højre mellem Træerne. Der slukkes hos Petra. Hun lukker Vinduet op.)

NIENDE SCENE.

Petra. Bernhardt. Straks efter *Waage* og *Tilla*. Senere *Dr. Stern* og *Frøken Lomholt*. Tilsidst *Exellencen* og *Lisbeth*.

Petra (i Vinduet).

Her er Ingen. Nu kan det godt gaa.

(Man ser Bernhardts ene hvide Bukseben vove sig ud over Karmen, men hurtigt trække sig tilbage, da Døren i det samme aabnes for *Waage* og *Tilla*, der kommer ud fra Huset.)

Waage (idet de gaar forbi).

Endelig slap vi ud — det var dog Satan til Ballade. Jeg tror der var syv og fyrretyve Vers. Søde *Tilla* —

Tilla.

Nej — nej. Jeg vil — absolut — slet ikke —

(Han kysser hende. Hun løber fra ham ud til højre. Han efter. Det hvide Bukseben gør atter et Forsøg og trækkes atter ilsomt tilbage, da *Dr. Stern* kommer ud fra Huset og straks efter *Frøken Lomholt*.)

Dr. Stern.

Naa, der er De ogsaa. Ja, ude at krydse efter de forbandede Tøse, hvad?

Froken Lomholt.

Er det nu ikke rædsomt med Nelly —

Dr. Stern.

Det er vel ikke værre med hende end med Tilla. Jeg saa, hun stak af med Studenten. De er vel i den saakaldte Birkelund.

Froken Lomholt.

Jeg tror ved Stranden.

Dr. Stern (indædt).

Vi kan jo lige saa godt søge sammen. Kom saa.

(De gaar ud i Baggrunden. Atter forsigtig Bevægelse udad med Benet og et hurtigt Tilbagetog, da Exelleneen kommer sværmende fra højre med Lisbeth. Det opgives aabenbart foreløbig. Rullegardinet rulles ned igen og der tændes Lys.)

Exelleneen.

Kære Frue, forlang alt af mig, men blot ikke, at jeg skal slaa Bernhardt ihjel. For det *er* jo ham, der skal have Stillingen.

Lisbeth.

Det tør jeg vel ikke. Men altsaa, hvis Bernhardt skulde faa en Tagsten i Hovedet, saa lover De mig, at min Mand har Fortrinet,

Exelleneen.

Saa er Chancen jo større, men lad os haabe, at Bernhardt bliver frelst.

(Caroline kommer ud fra Huset.)

Caroline (tjenstivrig).

Aa, her er Exelleneen. Jeg har søgt Dem allevegne. Deres Frue spørger efter Dem.

Exelleneen (lidt mellemfornøjet).

Det er i Sandhed for meget. Altsaa — jeg forlader Idyllen og gaar ind til Pligten — jeg mener — til Ægteskabet. Mine Damer — De forstaar — jeg beder undskylde —

(Han hilser og gaar op i Huset.)

TIENDE SCENE.

Lisbeth. Caroline. Senere Bernhardt og Petra.

Caroline.

Hvorfor hører Du dog ikke paa Musiken, Lisbeth?

Lisbeth.

Jeg foretrak at passiare lidt med Ministeren her ude.

Caroline (lidt stram).

Ja, jeg saa det. Hvor er din Mand?

Lisbeth.

Jeg ved saamænd ikke, hvor han er henne.

Caroline.

Ikke — nej, jeg kan tænke det. Maaneskin er det jo.

Lisbeth.

Hvor har Du da din Mand?

Caroline.

Han er gaaet sig en Tur. Han havde Hovedpine.

Lisbeth.

Herregud.

Caroline.

Han er virkelig meget anstrengt og trænger til at lufte sig ordentlig.

Lisbeth.

Saa — gør han det!

Caroline.

Han er gaaet ud over Markerne. Det elsker han ved Aftentide — det store Aabne — Højtidelige —

Lisbeth.

Ja, han har jo saadanne pæne Fornøjelser, Jonas.

Caroline.

Det er det med Jonas, at jeg kan være saa tryg, naar han er borte. Han har en naturlig Afsky for alt, hvad der er urent og lavt. Den faste Sikkerhed, som det giver en Hustru, er der jo saa Mange, der maa savne. Uden den kunde jeg ikke leve.

Lisbeth.

Det er jo ikke altid saa rart for Konerne, naar deres Mænd gør megen Lykke.

Caroline.

Nej, kære Lisbeth, Du maa gaa ikke saa lidt igennem.

Lisbeth.

Ja, der er jo en sørgelig Uoverensstemmelse mellem Mandens og Kvindens Natur. Han er jo i Grunden født til Mangegifte og hun til Engifte.

Caroline (forarget).

Nej, ved Du hvad —

Lisbeth.

Jeg siger jo ikke, at det er saadan det skulde være, men at det er saadan, det er. Desværre.

Caroline.

Jeg skal sende Dig Kort til et Foredrag jeg skal holde om Ægteskabets ethiske Betydning set fra Kvindens Synspunkt.

Lisbeth.

Mange Tak.

Caroline.

Opgaven er jo at lade de to Personligheder paavirke hinanden gennem et stadig mere ideelt Blik paa Forholdet —

Lisbeth.

Forstaar sig —

(Man ser under disse Repliker Skyggen af To, der er i betænkelig Nærhed af hinanden, paa Petras oplyste Rullegardin.)

Caroline.

Det har vi begge stræbt. Jeg har min Jonas, og jeg ved, at jeg beholder ham — trygt, som en Del af mig selv.

Lisbeth.

Og jeg ved, jeg har ikke min Herbert. Jeg maa erobre ham hver Dag paa Ny. Det vil jeg ogsaa helst. Derved vinder jeg ham dybest.

Caroline.

Jeg beklager Dig. I Fremtidens Samfund vil utvivlsomt — (Hun vender sig og standser forfærdet ved at se de to Skygger.)
Ja, se nu Forskellen blot i dette ene Øjeblik. Jeg ved, hvor min Jonas er — ude i Naturens Ensomhed med sine bedste Tanker. Og Du! Ja, Lisbeth, vend Dig og se! Jeg betragter det som min Pligt at vise Dig dette Syn. Se!

Lisbeth (vender sig).

Nej, nu dør jeg! (Hun eksploderer i et Latteranfald, som hun skjuler i sit Lommetørklæde.)

Caroline (medfølende).

Min stakkels Kusine, det smerter mig at høre din Hulken, men Sandheden maa gaa fremfor alt. Mand Dig op! Du maa blive her og tage imod ham med aaben Pande. Han lusker sig vel ud af Vinduet der —

Lisbeth (halvkvalt).

Jeg kan ikke mere.

Caroline (kærlig medfølende).

Nej, Bægeret er fuldt, kan jeg tænke. Gaa, min egen Ven, gaa op paa dit Værelse og vent ham der. Saa skal jeg tage imod ham her paa dine Vegne og som en Ven af begge Parter tale med ham om, hvad han skylder sin Hustru.

Lisbeth.

Tak, Caroline. Ja, vent Du ham her og sig ham de rette Ord. Du kan bedre end nogen Anden.

(Hun løber op i Huset.)

Caroline (ser efter hende).

Stakkel.

(Hun stiller sig paa Vagt i Skyggen af en Busk. Der bliver mørkt hos Petra. Gardinet rulles op, Vinduet aabnes og Petra viser sig.)

Petra.

Kom blot, nu er de Katte gaaet.

(Bernhardt springer ud. Da han staar udenfor, vender han sig, og hun slaar endnu engang Armene om hans Skulder. De hvide Benklæder synes selvlysende.)

Petra.

Aa Tak, min Ven, og paa Gensyn.

(Hun lukker Vinduet og forsvinder. Bernhardt vil liste sig bort. Caroline træder frem med ædel Holdning.)

Bernhardt (forfærdet).

Caroline!

Caroline (med et svagt Skrig).

Det var Jonas.

Tæppet falder.

TREDJE AKT

Pensionatets Salon næste Morgen.

Det er Regnvejr, som i Løbet af Akten klarer op. Exellencen og Frøken Lomholt sidder paa Divanen. Fru Meyer staar ved Bordet til venstre og pakker Smørrebrød og Flasker i en Kurv.

FØRSTE SCENE.

Exellencen. Frøken Lomholt. Fru Meyer. Senere Dr. Stern.

Frøken Lomholt (med et Brev i Haanden).

Og saa skulde jeg hilse og sige fra min Broder, at Deres Excellence endelig ikke maa lade Dem besnakke af denne Dr. Stern til at gaa bort fra Deres klare Standpunkt i Sagen om — (ser i Brevet) Over-Børnepleje-Tilsyns-Kommissionen.

Exellencen.

Jeg sætter stor Pris paa Dr. Lomholts Mening.

Frøken Lomholt.

Han roser Dem ogsaa altid.

Exellencen.

Jeg kunde maaske tænke mig at bede ham indtræde i Sanitetsraadet. Det er, som De maaske ved, ret fordelagtigt.

Frøken Lomholt.

Aa, det er hans Drøm.

Exellencen.

Vi faar at se. Man vil jo gjerne hjælpe dem, der har hjulpet En selv.

Frøken Lomholt.

Men nu vil jeg blot sige Dem, at denne Bulbider til Dr. Stern truer med at lægge ud med en ny Serie af sine afskyelige Artikler imod Dem. Ja, med kedelige Oplysninger, siger han.

Exellencen (studser).

Oplysninger?

Frøken Lomholt.

Har De ikke talt med ham?

Exellencen.

Nej, den Mand er jo umulig at komme nær. (overlegen) Men lidt Avisbavl anfægter mig ikke. Jeg læser det aldrig.

Fru Meyer (vender sig).

Frøken Lomholt, synes De, jeg skal tage Chokolade med paa Flasker i uldne Stykker?

Frøken Lomholt (rejser sig og gaar derhen).

Ja, siden det er Hr. Bernhardts Fødselsdag.

(Dr. Stern kommer ind fra højre med morgengnaven Mine og lægger sin Straahat, der er Mage til Exellencens ved Siden af dennes paa Klaveret.)

Dr. Stern.

Godmorgen!

Fru Meyer.

Godmorgen, Hr. Doktor. Er det ikke rædsomt, at det er Regnvejr. Hvad skal det blive til med Baadturen?

Dr. Stern.

De ved, jeg ønsker mig fritaget for enhver Art af Samtale før Kl. 11. (ser til Kurven) Hvad skal vi have med?

Fru Meyer.

Smørrebrød med delikat Paalæg og Sandvikses med Skinke —

Frøken Lomholt.

Og Chokolade med uldne Klude — det er utroligt, hvor den saa holder sig varm.

(Exellencen staar under dette og betænker sig, faar saa en Idé, gaar hen og tager Doktorsens Hat og sætter den paa Hovedet. Den sidder oppe

paa Issen. Han stiller sig derpaa afventende i Forgrunden, mens han paa Skrømt ser i en Avis. Dr. Stern gaar hen for at tage sin Hat. Han ser først paa den og saa paa Ministeren, og gaar hen til ham.)

Dr. Stern (brysk).

Jeg turde maaske spørge, om Excellencen har Deres egen Hat paa? (tager den anden paa; den hænger ham ned over Ørerne) For dette er ikke min.

Excellencen (tager Hatten af og beholder den i Haanden).

Aa, er det Doktorens Hat, jeg har faaet paa. Jeg beder undskyldte. (sætter sig paa Divanen og byder Doktoren Plads ved Siden af sig) Da jeg sidst havde den Fornøjelse at underholde mig med Dem, var det ikke under saa tiltalende Omgivelser.

Dr. Stern.

Nej. Det var i Deres eget Ministerium. Angaaende Over-Børnepleje.

Excellencen.

Tilsyns-Kommissionen. De husker —

Dr. Stern.

Jo mange Tak. Men De har ikke givet mig Grund til at tro, at De huskede den.

Excellencen.

Sagen er jo ikke afsluttet, kære Doktor. Før jeg gaar videre i den, maa jeg indhente paalidelige Oplysninger, og jeg har med Interesse læst deres instruktive Artikler. Glimrende skrevet. Jeg er ganske enig med Dem, selv om De ikke er det med mig. Og derfor har jeg netop tænkt mig at bede Dem yde os en Haandsrækning i Spørgsmaalet.

Dr. Stern

(brummer lidt formildet).

Excellencen (meget elskværdig).

De raader jo over et saa stort og velordnet statistisk Materiale, at De vil blive en ypperlig Kraft for os. Men saa haaber jeg ogsaa, at De gør os den Fornøjelse at indtræde i Sanitetsraadet.

Dr. Stern.

Bevares, det skal være mig en Fornøjelse at hjælpe Exellencen. Jeg troede forresten, det var Dr. Lomholt, der skulde have Pladsen.

Exellencen.

Naa — det behøves ikke. Han er jo enig med os. (rejser sig) Altsaa, kære Doktor, vi taler nærmere om det — maaske der inde ved Kaffen. (forekommende) Jeg turde maaske anmode Dem om min Hat.

Dr. Stern.

Aa undskyld —

Exellencen.

Jeg beder.

(Han gaar med en naadig Haandbevægelse ud til venstre. Dr. Stern gnider sig tilfreds i Hænderne. Waage, Borch og Nelly kommer ind fra Baggrunden under en Paraply, som Borch slaar ned. Man siger Godmorgen.)

ANDEN SCENE.

Fru Meyer, Dr. Stern, Waage, Borch, Nelly. Efterhaanden *Tilla, Schultze, Schrøder, Arnhoff og Lisbeth.*

Fru Meyer.

Gud, Frøken Lomholt, pas dog paa, det er de hakkede Æg med Sky.

(Tilla kommer ind fra højre. Atter Godmorgen.)

Tilla (gaar hen og kysser Dr. Stern).

Men Gud, Fader, hvordan er det, Du ser ud, er Du ikke morgengnaven i Dag? (til de Andre) Fader plejer nemlig at være lidt morgengnaven.

Waage.

Og det fortager sig ikke op ad Dagen.

Fru Meyer (sagte til Frøken Lomholt).

Det har jeg nok lagt Mærke til.

(Hr. Schultze kommer ind fra højre i Baggrunden udstyret til Sejlturen med Gummikappe og Kasket med Øreklapper.)

Hr. Schultze (hilser).

Meine Herrschaften —

Nelly.

Guten Morgen, Hr. Schultze.

Tilla (peger paa hans Dragt).

Wo sollen Sie hin?

Hr. Schultze.

Gehen wir nicht auf eine Segelpartie?

Frøken Lomholt.

Aber es ist Regen und Blæsenwetter.

Hr. Schultze.

Thut nichts. Die wilde See, das ist meine Passion.

Dr. Stern (skutter sig).

Rigtig Sommerferievej. Plask-Plask paa Ruderne deroppe ovenpaa.

Fru Meyer.

Jeg haaber da ikke, at Doktoren har sovet daarligt?

Dr. Stern.

Jo Gu min Sæl og Salighed har jeg sovet daarligt. Her har været en Støj og Snakken i Huset i Nat, saa Karaflen dirrede.

Fru Meyer.

Gud — hvad kan det have været. Jeg har ikke hørt noget.

Dr. Stern.

Nej, for De sover i Sidelængen.

Frøken Lomholt.

Jeg har ogsaa hørt det. Nogen har diskuteret og skændtes i det Uendelige.

Waage.

Er det mon ikke Ministeren, der har forhandlet om Finansloven med sin Kone.

(Arnhoff og Lisbeth kommer ind fra højre i Baggrunden og hilser.)

Frøken Lomholt.

Har De ikke ogsaa hørt Skænderi i Nat?

Arnhoff (umaadelig uskyldig).

Nej, jeg har sovet dejligt.

Dr. Stern.

Det er Pinedød godt gjort. Sikken et Helbred.

Waage.

Og Fruen?

Lisbeth.

Jo, jeg synes nok — men jeg troede, jeg drømte.

(Skuespiller Hagbarth Schröder kommer ind fra højre i Baggrunden og hilser.)

Schröder (gnider sig i Hænderne).

Hvilket afskyligt Vejr i Dag — hvad bliver det til med vor lille Udflugt? Hør, sig mig, Fru Meyer, hvad er det for en dramatisk Effekt vi har haft i Huset i Nat?

De Andre.

Har De ogsaa hørt det?

Schröder.

Særlig en Kvindestemme. Man skulde tro, det var En, der indstuderede Hedda Gabler. Det lød i Sandhed lovende.

Borch.

Det er vist. Man hørte hysterisk Hulken.

Fru Meyer.

Det er dog besynderligt. Men skal Herskaberne ikke ind og have Morgenkaffe. Excellencen er allerede der inde.

Dr. Stern (sagte idet han gaar).

Ja, hvis den Drik iøvrigt kan kaldes Kaffe —

(De gaar samtalende ud til venstre med Undtagelse af Arnhoff og Lisbeth. De ser paa hinanden og ler.)

TREDJE SCENE.

Arnhoff. Lisbeth.

Lisbeth.

Tænk den Nat han har haft, den arme Bernhardt. Fy, Du rænkefulde Loke.

Arnhoff.

Du sande Evadatter, Du underfundige Kvinde.

Lisbeth.

Det synes jo at have slaæet til.

Arnhoff (munter).

Og vil Du saa forestille Dig Ulykkens Ophav, Cleo-Petra, som under alt dette ligger der inde og sover uskyldig — eller — skal vi sige — intetanende.

Lisbeth.

Ved Du hvad, jeg har næsten ondt af Bernhardt, skønt han var uhyre vigtig.

Arnhoff.

Det er han vist ikke mere. Tænk Dig at være indelukket med Caroline en hel vred Nat under fire Øjne.

Lisbeth.

Men ikke under fire Øren. Hvis ikke Exellencen sover som et Murmeldyr, maa han have hørt dét lige saa vel som de Andre.

Arnhoff.

Kære — der var en Bræddevæg imellem dem.

Lisbeth.

I hvert Fald kan vi vist stole paa Hds. Naade.

Arnhoff.

Skal vi vædde — denne Kvindebehersker til Bernhardt har i denne Nat hævet mine Chancer betydeligt.

Lisbeth (med Vægt).

Nej hør nu, bliv Du nu bare ikke vigtig — Du ogsaa, for ærligt talt, I har været akkurat lige gode, Du og han, hvad Frøken Cleo-Petra angaar. Jo, det har I! Begge to har I været nogle Kludderhaser, der har ladet jer fange af hver sin misfornøjede Kone. Jo, min Ven, husk det hæklede Stykke.

Arnhoff.

Jeg indrømmer, hans og mit Tilfælde er det samme. Det er kun Konerne, der tager det forskelligt. Heldigtvis for mig. (Sender hende et Fingerkys.)

Lisbeth.

Caroline tager det forhaabentlig heller ikke højtideligt.

Arnhoff.

Tror Du ikke! Du skal se, hun sælger Cleo-Petra som hvid Slavinde til Frøken Lomholt.

Lisbeth.

Naa, Caroline er jo paa sin Vis ret skikkelig. Nu gaar jeg ind til den tynde Kaffe. Vil Du med?

Arnhoff.

Kommer straks. Jeg vil blot ryge min Morgenpibe og se om den glade Ægtemand Bernhardt ikke skulde vise sig. Red et af de smaa Surbrød til mig.

Lisbeth.

Nej, vil Du væsaagod komme straks, ellers henter jeg Dig om lidt.

(Hun gaar ud til venstre. Arnhoff sætter sig i en Rør-Lænestol. Straks efter kommer Bernhardt ind fra højre med Hat i Haanden, Havelock, Paraply og Galoscher.)

FJERDE SCENE.

Arnhoff. Bernhardt.

Arnhoff.

Ah, Godmorgen, kære Jonas.

Bernhardt.

Godmorgen.

Arnhoff.

Og til Lykke med Fødselsdagen.

Bernhardt (stærkt mellemfornøjet).

Ja tak skal Du have. Tak.

(Han sætter sig og henfalder i triste Betragtninger, mens Arnhoff beser ham.)

Arnhoff.

Hvordan er det, Du ser ud. I Gaar var Du saa højt oppe. I Dag ligner Du nærmest en havareret Flyve-maskine.

Bernhardt.

Naa —

Arnhoff.

Det er da ikke noget at være saa ked af — at blive et Aar ældre.

Bernhardt.

Aa nej, det er heller ikke det.

Arnhoff.

Hvad er det da?

Bernhardt (lidt forlegen).

Det er lidt trykkende Luft, synes jeg.

Arnhoff.

Finder Du i Grunden det? Jeg synes, det er nok saa friskt.

Bernhardt (mander sig op).

Er der noget Nyt? Har Posten været her?

Arnhoff.

Ja, han har, men Verden staar nogenlunde som i Gaar. Har Du ikke sovet godt?

Bernhardt.

Jeg faldt maaske nok lidt sent i Søvn.

Arnhoff.

Saa — man sover dog ellers saa godt paa Landet. Er det Rabarbergroden — ligesom Drengen?

Bernhardt (buser omsider ud).

Nej. Værre end det. Det er Caroline.

Arnhoff.

Caroline? Ja, det var værre. Hvad var der da i Vejen? I er jo ellers to Sjæle, een Tanke og tre Børn.

Bernhardt (lidt usikker).

Ja, Du maa ikke misforstaa det — Du kender mig jo. Du husker jo nok, at — at i Gaar Aftes —

Arnhoff (ligegyldig).

Hvordan — naa jo — Du vilde tale med Frøken Petra Smith om noget journalistisk Arbejde. Fik I saa talt om det?

Bernhardt.

Ja — ja, det ene Ord tog det andet —

Arnhoff.

Og det andet det tredje maaske.

Bernhardt.

Saadan kan det jo gaa.

Arnhoff.

Men det kunde Caroline da ikke have noget videre imod?

Bernhardt.

Nej — naa —

Arnhoff.

Hun er ret pikant — hvad? Ja, jeg mener ikke Caroline.

Bernhardt.

Ja, det var det, som — det kan jo komme saadan over En, at man ligesom rives med af en hed Strøm. Som en pludselig Beruselse. Kender Du ikke det?

Arnhoff.

Nej, det kan jeg forresten ikke sige, at jeg gør.

Bernhardt.

Jeg forstaar heller ikke, hvad der gik af mig. Jeg fatter det ikke. Jeg plejer jo at være saa besindig, men jeg forsikrer Dig, det var, som der var Trolddom i selve Luften.

Arnhoff.

Det var jo Maaneskin. Herligt forresten.

Bernhardt.

Ja, det var ikke blot det. Men Jasmin og Kaprifolium duftede saa vellystsvangert. Og Nattergalen sang. Jeg har aldrig hørt en Nattergal synge som den. Du skulde blot have hørt det.

Arnhoff.

Ja, det maa min Salighed have været en mærkelig Nattergal.

Bernhardt.

Og der sad jo saa Petra ved min Side og fortalte om, hvor ensom hun var.

Arnhoff.

Og smuk er hun jo.

Bernhardt.

Det er hun. Mærkelig æggende smuk.

Arnhoff.

Og man nænner jo ikke at lade en køn Dame være altfor ensom. Det er ligefrem uridderligt.

Bernhardt.

Hun fortalte mig — meget kønt — om sin ulykkelige Skæbne. Hun har virkelig lidt meget.

Arnhoff.

Det har hun. Rædsomt.

Bernhardt.

Og saa bad hun jo, om jeg vilde gøre noget for hende.

Arnhoff.

Og hvad gjorde Du saa?

Bernhardt.

Ja — Du — ja — jeg gik ind til hende — for at tale nærmere om det —

Arnhoff.

Det var jo altid noget.

Bernhardt (betænker sig).

Jeg burde have ladet være.

Arnhoff.

Naa hvad — det havde maaske været ligesom lidt ugemytligt.

Bernhardt.

Ja men — men saa —

Arnhoff (hæver Haanden).

Saa lader vi Tæppet falde for, hvad der da skete.

Bernhardt.

Ja, saa vilde hun jo —

Arnhoff.

Forskaan mine kyske Øren. Lad mig heller høre, hvordan Du kom ud igen. Det er nemlig vanskeligere.

Bernhardt.

Ja! Saa var det jo, at jeg havde hvide Bukser og Støvler paa —

Arnhoff (afgjort).

Det var en Dumhed.

Bernhardt.

De lyser jo saa forbandet i Maaneskin.

Arnhoff (uskyldig).

Og da Du tog dem paa, havde Du vel ikke tænkt, at noget saadant vilde ske?

Bernhardt (endnu mere uskyldig).

Nej. Og jeg maatte jo ud af Vinduet. Her inde sad de jo opmarscherede til Oplæsningen — Du husker —

Arnhoff.

Hvor var da Caroline?

Bernhardt.

Ja, jeg troede jo, hun var oppe at lægge Kallemand og Ingeborg i Seng.

Arnhoff.

Men hvor var hun da?

Bernhardt (rejser sig med Pathos).

Hun stod der, da jeg kom ud. I Maaneskinnet.

Arnhoff.

Føj for Fanden.

Bernhardt.

Du kan tænke Dig, hvordan jeg blev til Mode.

Arnhoff.

Det kan jeg. Til Nød. Men hun?

Bernhardt.

Ja — Caroline — var — jo — ikke — glad.

Arnhoff.

Men hun sagde vel ikke noget videre — hun er jo saa elskværdig.

Bernhardt.

Naa — i Nat maa jeg dog sige, at — ja Du, det har været en ret streng Nat.

Arnhoff.

Saa! Græd hun? Saa er de værste.

Bernhardt.

Ærligt talt, Du, hun gjorde alt. Hun tog slemt paa Veje.

Arnhoff (rejser sig).

Naa, nu er det jo overstaaet.

Bernhardt (tungt).

Det er det næppe. Det er Sagen.

Arnhoff.

Saadant noget kan jo da ske for den Bedste — eller skal vi sige — den Næstbedste.

Bernhardt.

Du ved jo, Caroline har saa meget med den personlige Sandhed og alt det. Hun holder paa Moralen her i Livet.

Arnhoff.

Saa kommer det blot an paa, hvad der er det mest moralske, at tie stille med den Slags eller lave Postyr af det.

Bernhardt.

Der tvivler hun ikke. Hun var virkelig i sin Vrede meget uretfærdig mod Frøken Smith. Tillagde hende adskilligt, satte hende i Forbindelse med Alverden. Ja, ogsaa med Dig.

Arnhoff (ædel).

I en saadan Stund siges der jo let for meget. Det skal Du bære over med. Jeg gør det. Jeg tilgiver.

Bernhardt (trykker hans Haand).

Det er virkelig kønt af Dig.

Arnhoff.

Du skal se, op ad Dagen fordufter nok hendes Vrede. Hør, skal vi faa Lisbeth til at snakke med hende?

Bernhardt.

Du siger noget — tak, hvis hun vilde.

Arnhoff.

Med saadant noget forstaar Kvinder jo hinanden.

Bernhardt.

Hun er jo øvet i at tage den Slags — er Lisbeth.

Arnhoff.

Naa — af Naturen holder Koner nu engang ikke af det.

Bernhardt (afgjort).

Nej. Det gør de ikke.

Arnhoff (beroligende).

Men, Du skal se —

Bernhardt (søger det eneste Lyspunkt).

Der er jo det Gode, at Ingen aner det mindste om, at der er sket noget.

Arnhoff.

Nej. Ingen aner noget. Undtagen altsaa Caroline.

Bernhardt (farer sammen ved Mindet).

Ja, hun ved det.

Arnhoff.

Desværre. Men lad nu Lisbeth tale hende til Rette og lad det saa være begravet under jeres ægteskabelige Roser.

Bernhardt (ser frem for sig).

Tja —

Arnhoff.

Naa, klar nu op! Det dumteste, Du kan gøre er at gaa rundt med den Bedemandsmine paa. En Skandale kan man kun bekæmpe ved at negte, at den er til.

Bernhardt.

Du har Ret —

Arnhoff.

Saa, gamle Ven, Du skal lade, som Du er rigtig godt tilfreds. (slaar ham paa Skulderen) Nu gaar Du og lufter Dig

lidt. Saa kommer Du hjem som fornøjet Fødselsdagsbarn og finder alt i Orden.

Bernhardt (trykker hans Haand).

Aa Tak, Du! det var godt, Du var her ude.

Arnhoff (trykker igen).

Ikkesandt! Jeg haaber, jeg kan vise Dig et Par Tjenester endnu. For det første skal jeg muntre Dig ved at gaa et lille Svip med Dig. Lad mig blot tage min Regnfrakke herude og kom saa! (klapper ham) Hvad — gamle Roué. (Han aabner Døren til Entreen, tager sin Regnfrakke og kommer hurtigt ind igen) Caroline kommer! Hun skrider ned ad Trappen som det skinbarlige Problemdrama.

Bernhardt (rejser sig som et Lyn).

Kom saa! Hvad er det, Du gaar og smøler med.

(De iler ud i Baggrunden. Caroline kommer ind fra Entreen, værdig, bleg og fattet. Hun gaar hen til Bordet og sammenfolder sit Haandarbejde, et Par paabegyndte strikkede Barnebukser. Lisbeth kommer ind fra venstre.)

FEMTE SCENE.

Lisbeth. Caroline.

Lisbeth.

Hvor er Herbert mon?

Caroline.

Jeg ved ikke. Det var godt, at jeg traf Dig alene, saa jeg kan sige Dig Farvel.

Lisbeth.

Farvel? — Skal I rejse?

Caroline.

Ja, jeg tager herfra med mine Børn. Hvad deres Fader gør, ved jeg ikke.

Lisbeth.

Men Gud — hvem er da deres Fader — er det ikke Jonas?

Caroline.

Jo desværre. Det er Jonas.

Lisbeth.

Er I Uvenner?

Caroline.

Det er som Du vil kalde det. Han er siden i Gaar en fremmed Mand for mig.

Lisbeth.

Men Du gode Skaber, hvad er der sket?

Caroline.

Jeg ved nu, at han har sveget sit Hjem, sin Arne, sine Børn og mig.

Lisbeth.

Alt det? Med hvem? Hvordan?

Caroline (peger paa Petras Dør).

Med den Kvinde — den Dame der inde.

Lisbeth.

Hvornaar — fortæl dog —

Caroline.

Det var i Gaar Aftes. Jeg var gaaet op og havde lagt Kallemand og Ingeborg tilsengs. Det skærer mig endnu i Hjertet, naar jeg tænker paa mine Smaa børns uskyldige Pludren. Vi hørte gennem det aabne Vindue Nattergalen slaa. Jeg fortalte dem, at den slaa sine Triller for Hunnen —

Lisbeth.

Hvad! For Hunnen —

Caroline.

Ja, for Hun-Nattergalen, der ligger paa Æg i sin Rede, dette henrivende Billede fra selve Naturen paa Familievets fredhellige Skønhed.

Lisbeth.

Men hvordan — Du kom jo saa ned i Haven —

Caroline.

Ja, jeg troede, det var Dig, jeg skulde hjælpe, men ved Du, hvem jeg fandt?

Lisbeth.

Nu er jeg med. Du fangede Jonas.

Caroline.

I Færd med at liste sig ud af et Vindue.

Lisbeth.

Et umoralsk Vindue! Jonas! Har Du talt med ham om det?

Caroline.

Kære — omtrent den hele Nat.

Lisbeth.

Ih Gud!

Caroline.

Vi har optrævlet hver Fiber i vort Sjæleliv i det pinligste Opgør.

Lisbeth.

Saa kan Du da være sikker paa, at han angrer det.

Caroline (ruller Strikketøjet sammen).

Det er forgæves. Jeg ringeagter Anger. Den er de svage Naturers Forsøg paa at bryde de evige Love om Aarsag og Virkning.

Lisbeth.

Bliv nu ikke saa dybsindig. Hvad, Herregud, Jonas har været lidt ubetænksom. Det gør Konerne klogest i at sætte sig ud over.

Caroline.

Det er uværdigt. Min Personlighed vilde gaa til Grunde, hvis jeg her som den taalsomme Hustru gav Køb og tav. Først og fremmest maa en Kvinde være et Menneske for sig selv, om hun er gift eller ikke.

Lisbeth.

Hør nu, Caroline, Du er vant til at se paa mig som blot overfladisk og lystig, og tror ikke, at jeg er noget andet end det. Men Du har Uret, Du og alle de, som er ude af Stand til at fatte, at Latteren er en Gave fra Himlen — en straalende Kaabe om den barske Alvor.

Caroline (ser lidt overrasket paa hende).

Naa — og saa?

Lisbeth.

Jeg har virkelig ogsaa tænkt lidt over de Ting, fordi jeg har haft Grund dertil.

Caroline.

Det kan næppe være synderlig indgaaende, saa beskæftiget Du er med Selskabelighed og Pynt.

Lisbeth.

Det er nu min Maade at arbejde for det fælles Bedste og det er vist ikke den daarligste. Ja, Du og jeg er saa forskellige. Vi betegner maaske de to Hovedtyper for gifte — nej, for alle Kvinders Væsen. Du betragter Frugten — Ægteskabet — som det væsentlige, Børnene, Familien, Hjemmet. Men det er det, Mændene aldrig værner sig til, fordi det er Blomsterne, de elsker. Det bør vi forstaa, og det er derfor, det er klogest og kærligst af os at tilgive.

Caroline.

Du kender ikke de mest elementære Love for vor Tids Kønsmoral. Lige Frihed, lige Ret og lige Pligter. Kun paa de Vilkaar faar man den Tryghed og Lykke, som Du vel næppe kender.

Lisbeth.

Lykke — nu ja! Jeg har en lille smertende Byld paa Hjertet, men jeg døver den med et Smil — ler den bort. Og dermed bringer jeg ham Glæde, som jeg elsker. Jeg vil ikke bringe ham bitre Timer, ikke bringe ham til at angre eller lyve. Derfor er jeg maaske i Længden Den, der er tryggest; for Lykke, det vil jo sige at gøre Andre lykkelige.

Caroline.

Du taler let om svære Ting.

Lisbeth.

Maaske. Det er nu min Politik.

Caroline.

Hvor kan Du bruge det flade Ord Politik her?

Lisbeth.

Kan hænde Ordet er fladt, men Tingen er saamænd alvorlig nok. Min Politik er den, at jeg giver simpelthen, hvad jeg har, mit Liv, mit Haab, mine Tanker. Jo mere man giver, jo mere faar man, og jo mere man kræver, jo fattigere bliver man.

Caroline.

Før eller senere vil Livet straffe baade din Eftergivenhed og din Mands Letfærdighed.

Lisbeth.

Aa — det Livet straffer, det er sjælden Sagen selv, men blot Støjen, som den vækker. (tager hende om Skulderen) Ja, Du synes, det er skrækkeligt, som jeg staar og taler, men prøv for en Gangs Skyld at glemme din Værdighed lidt. Det er dit Uheld i Livet, at Du altid har Ret. Og det er saa lidt at have Ret. Men Tilgivelse er kvindeligt, og det er kun ved vore mest kvindelige Egenskaber at vi er stærke. Husk det.

(Hun gaar ud i Baggrunden, mens Caroline trækker paa Skulderen. Hds. Naade kommer ind fra Entreen.)

SJETTE SCENE.

Caroline. Hds. Naade. Senere Fru Meyer.

Caroline.

Godmorgen!

Hds. Naade (en Tanke stram).

Godmorgen, Frue. Jeg haaber, De befinder Dem vel efter den urolige Nat, De har tilbragt?

Caroline (ubehagelig berørt).

De ved altsaa, at —

Hds. Naade.

Vi har hørt tilstrækkelig gennem Væggen. Det var virkelig uundgaaeligt. Vi baade rømmede os og børstede Tænder, men De hørte ingenting. Otto — det er Exellencen — har jo heller ikke sovet meget.

Caroline (med stille Værdighed).

Det gør mig ondt, men siden De altsaa ved Besked,

vil De ogsaa kunne forstaa, hvordan jeg maa se paa det, der er sket. Igenennem det, jeg har lidt, er jeg vokset.

Hds. Naade.

Saa ja — det er kun lidt uheldigt, naar den Slags Gennembrud indtræffer i et Sommerpensionat ved Ferietid. Ja, Frue, jeg kan sige Dem, at min Mand er bleven ikke saa lidt betænkelig ved det Indblik, han har faaet i Deres ægteskabelige Liv. Han er ligefrem konsterneret.

Caroline (samler et Par Bøger og lidt Legetøj paa Bordet).

Jeg beklager det.

Hds. Naade.

Jeg tror, det bliver nødvendigt, at De gør, hvad De kan, for at dække over denne pinlige Episode. Maaske De saa alligevel kan faa min Mand omstemt. Han sætter jo Pris paa Dem.

Caroline.

Dække, det stemmer kun daarligt med mine Meninger, som jeg saa ofte offentlig har fremsat.

Hds. Naade (trækker paa Skulderen).

De vil ikke! Ja, saa frygter jeg, at —

Caroline.

Det vilde saa være Slut med min Selvtillid og min Styrke. Alle kender mit Blik paa Kvinden og Ægteskabet.

Hds. Naade.

Hvad vil De da gøre?

Caroline.

Jeg tager foreløbig hjem til min Moder med Børnene. Nu straks.

Hds. Naade.

Ih dog —

Caroline.

Jeg søgte netop Fru Meyer for at bede hende bestille en Vogn til det første Tog.

Hds. Naade (kan ikke holde Værdigheden længer).

Sig mig — hvordan kom det frem — hvem havde sagt Dem det?

Caroline.

Jeg udspørger ikke. Det jeg ved, er mig nok.

Hds. Naade.

Maaske det, naar alt kommer til alt, er en lille Uagtsomhed.

Caroline (peger paa Petras Dør).

Uagtsomhed! Naar jeg selv saa hans hvide Benklæder komme ud af denne Dames Vindue i Maaneskin. Kalder De det en Uagtsomhed?

Hds. Naade (afgjort).

Ja, det gør jeg.

Caroline (vender sig imod hende med Vægt).

Deres Naade, De giver mig jo Ret.

Hds. Naade.

Jeg! Det vil sige —

Caroline.

Enhver, der følger med i Udviklingen og har sat sig ind i de moderne engelske Filosofers Livssyn, vil give mig Ret. Stuart Mill har talt i alle Kvinders Navn.

Hds. Naade (samler al sin Dannelse).

Selvfølgelig! Men — ja — jeg er nu af dem, der lærer mere af Livet end af Bøgerne, og jeg tilstaar, at jeg ofte finder Mandens Opførsel degoutant — og dog —

Caroline (med talerisk Kraft).

Jeg henholder mig i dette Forhold trygt til Dem. Jeg kræver af Dem, den højtstillede Kvinde men dog min Kønssfælle og Søster, at De tager mig og mit Syn paa denne Sag under Deres Beskyttelse.

Hds. Naade (imponeret af hende og sig selv).

Hvis jeg med min ringe Indflydelse paa nogen Maade — kunde — kan —

Caroline.

De kan. Det er heldigt for det Eksempels Skyld, som min faste Handlemaade maaske kan give Andre, at De er til Stede og ser den. Husk, den enkelte Kvinde har et Ansvar overfor Helheden og Fremtiden. Jeg handler,

som jeg maa og bør. Tak for Deres Sympathi. Jeg gaar — for at pakke ind, men kommer siden og siger Dem Farvel.

(Hun tager Strikketøj, Bøger og Legetøj med sig og gaar ud i Baggrunden til højre. Fru Meyer er under den sidste Replik kommen ind fra venstre og bliver forbavset staaende ved Døren.)

SYVENDE SCENE.

Hds. Naade. Fru Meyer. Senere Frøken Lomholt. Tilla Nelly.

Fru Meyer (nærmer sig).

Godmorgen, Deres Naade. Café au lait'en staar og venter der inde. (lidt urolig) Hvad mente Fru Bernhardt forresten med at sige Farvel?

Hds. Naade.

Hun rejser herfra med sine Børn. Nu med Formiddagstoget. Hun gik for at pakke. Vil De ikke være saa god at bestille en Vogn.

Fru Meyer (ulykkelig).

Men Gud — vil Fruen allerede rejse — nu i Dag? Er hun misfornøjet?

Hds. Naade.

Aldeles ikke! Det er rent personlige Grunde der kalder hende bort.

Fru Meyer.

Paa hendes Mands Fødselsdag? Hvad siger dog Hr. Bernhardt til det?

Hds. Naade (spids).

Jeg antager, han finder Opholdet her i Huset saa behageligt, i Selskab med dets Gæster, at han med Glæde tilbringer sin Fødselsdag i disse Omgivelser.

Fru Meyer.

Jeg har saamænd allerede bagt en Mamsell Sonntags Kage efter min salig Tantes Opskrift — det vil sige uden slet saa meget Smør, men alligevel delikat, og jeg har

ordnet Bordet med højrødt og hvidt — men hvad skal det blive til uden Fruen og de Smaa.

(Frøken Lomholt, Tilla og Nelly kommer ind fra venstre.)

OTTENDE SCENE.

Hds. Naade. Fru Meyer. Frøken Lomholt. Tilla. Nelly. Senere Bernhardt.

Frøken Lomholt.

Tak for Kaffe, Fru Meyer.

Fru Meyer (klagende).

Nu skal De høre — Fru Bernhardt vil rejse sin Vej med Børnene nu med det samme — hun er gaaet op for at pakke.

Frøken Lomholt (interesseret).

Ih — hvorfor dog?

Tilla.

Der maa jo være død en Tante eller saadant noget.

Nelly.

Ja, noget maa der være sket.

Tilla.

For det er jo Hr. Bernhardts Fødselsdag.

Fru Meyer (fornærmet).

Og her staar jeg med seks og halvtredsindstyve Stykker skaaret Smørrebrød og de kolde Koteletter til Sejlturen i Anledning af Dagen, og saa rejser Konen sin Vej med Børnene ganske mir niks dir niks.

Frøken Lomholt.

Jeg maa sige — det ser underligt ud.

Tilla.

Gud, saa er det naturligtvis hende, der har kaglet op i Nat.

Frøken Lomholt og Nelly.

Men hvad er det dog?

Hds. Naade (der har kogt for at komme til).

Mine Damer, jeg har talt med Fru Bernhardt, og jeg kan sige Dem, at naar hun tager bort med sine Børn,

Urban og Emma Gad: Fruens Politik

saa har hun sine vægtige Grunde. Ja, jeg betragter mig som hendes Kongsfælle og Søster, og tager hendes Syn paa denne Sag under min Beskyttelse. Jeg finder, hun handler superbt.

De Andre.

Men hvorfor —

Hds. Naade.

Jeg vil ingenting røbe, for Fru Bernhardt har betroet sig til mig. Men saa meget kan jeg sige, at hendes Mand faar sin fortjente Løn.

De Andre (nysgærrige).

Hendes Mand?

Hds. Naade.

Han har sveget sine Pligter paa det skændigste ved her i selve Huset, her for hendes — og vore — Øjne at indlade sig paa en Liaison med denne — skal vi sige — kokette Dame — Frøken — hvad hedder hun — Smith, som har sit Pavlun der inde.

(Peger paa Petras Dør.)

Fru Meyer (stiv af Rædsel).

Ih, Du alforbarmende Skabermænd!

De Andre.

Gud — det anede mig —

Frøken Lomholt.

Og her kommer man med unge Piger.

Tilla.

Det er formodentlig en Dame, han har slæbt med sig her ud fra Byen.

Frøken Lomholt (indigneret).

Ved De, hvad jeg finder?

Nelly (vinker hende af).

Ja, vi ved, Tante.

Fru Meyer.

Men alligevel — at Konen rejser sin Vej —

Hds. Naade (belærende).

Min gode Fru Meyer, en gift Dame med et moderne

Blik paa Hustruens Stilling behøver kun at henholde sig til de engelske Filosofers Livssyn — f. E. Milton — ham med Kvinderne — for at kende sit Standpunkt i et Tilfælde som dette.

Tilla.

Hvad er der da sket?

Hds. Naade.

Jeg tror, at jo mindre vi taler om det faktiske, jo bedre. (glemmer sin Højhed) Nu skal De høre.

Frøken Lomholt.

Nelly, vær saa venlig at gaa ud paa Verandaen og tag din Veninde med Dig.

Nelly (afgjort).

Nej, Tante, det var i din Tid.

(De trækker Stolene sammen og grupperer sig omkring Hds. Naade.)

Frøken Lomholt.

Hvad har Konen opdaget?

Hds. Naade.

Hun saa ham selv entre ud af Frøken Smiths Vindue i Maaneskin.

Alle.

Nej — — — — dog —

Fru Meyer (indigneret).

Det er ved den Højeste i Himlens Rige for galt —

Tilla.

Saa hun ogsaa Frøkenen?

Frøken Lomholt.

Hvornaar var det?

Nelly (vinker hende af).

Naturligvis i Aftes —

Hds. Naade.

Det er simpelthen en Skandale.

Frøken Lomholt.

Men er det nu sikkert, at det var ham?

Hds. Naade.

Gud — hans hvide Buk — hans Pantalons røbede ham jo.

(De ler. Almindelig Snadren. Under denne er Bernhardt kommen ind fra Baggrunden. Pludselig Stilhed, da han opdages. Han sætter Paraplyen fra sig og kommer, tilsyneladende veltilfreds og gnidende sig i Hænderne hen til Damerne.)

Bernhardt.

Godmorgen, mine Damer! Jeg haaber, De har sovet vel?

Fru Meyer (tørt).

Godmorgen, Hr. Bernhardt.

Bernhardt (med spøgelseagtig Munterhed).

Jeg har nok ikke været noget rigtig artigt Barn, siden Vejret er saa daarligt paa min Fødselsdag.

Frøken Lomholt (grav- alvorlig).

Nej, det maa De jo bedst selv vide.

Bernhardt.

Det begynder forresten at klare op.

Nelly.

Tror De?

Tilla.

Det varer vist noget, Hr. Bernhardt.

Bernhardt.

Jo, Damerne skal se — vi kan endnu komme ud at sejle.

Hds. Naade (med pompøs Bredde. Rejser sig).

Jeg — sejler — i hvert Fald — ikke — med.

(Hun gaar majestetisk ud til venstre.)

Bernhardt (ser efter hende og forsøger sig til Frøken Lomholt).

Der er forresten mere sølet ude paa Vejene, end man skulde tro.

Frøken Lomholt (Isnende. Rejser sig).

Der er snart sagt mere Snavs og Søle alle vegne, end man skulde tro.

Bernhardt.

Det bliver vist næsten for vaadt til at gaa i Vandet.

Frøken Lomholt.

Ja, De behøver vist ikke at gaa i Vandet i Dag, Hr. Bernhardt.

(Hun gaar fornærmet ud til højre.)

Bernhardt (ser sig lidt om).

Ah, nu er vi alene! Saa er det min kære Pligt at underholde de unge Damer.

Tilla (med Næsen i Vejret. Rejser sig).

Mange Tak. Ja, det kan De jo nok lide.

Nelly (rejser sig).

De har vist andet at tage Vare.

Tilla.

Bryd Dem bare ikke om os.

(De vender sig fra ham og gaar med et: „Nu skal De høre“ — ud i Baggrunden med D'Hrr. Waage og Borch, som i det samme kommer tilbage fra Morgenkaffen ad Døren til venstre. De ses alle fire et Øjeblik staaende i ivrig og fnisende Samtale paa Verandaen kiggende over Skulderen ind paa Bernhardt. De gaar saa under Paraplyen ud i Haven).

NIENDE SCENE.

Fru Meyer. Bernhardt. Senere Petra.

Bernhardt (forsøger endnu en spøgefuld Tone).

Tør jeg spørge, Fru Meyer, om De ogsaa har i Sinde at forsvinde?

Fru Meyer (rejser sig).

Nej tværtimod, Hr. Bernhardt. Jeg bliver. Hvad er dette, jeg hører?

Bernhardt (lader overlegen).

Hvad for noget? Jeg ved virkelig ikke, hvad De hører.

Fru Meyer.

Saa skal jeg saamænd fortælle Dem, at jeg hører nogle nydelige Historier om Dem, Hr. Bernhardt.

Bernhardt.

Saa — det kunde interessere mig at erfare. —

Fru Meyer.

Hr. Bernhardt, maa jeg være fri for, at De stiller Dem

op her og spiller overlegen. Har De virkelig Lyst til at staa der og faa at vide af mig, hvad det er, jeg har hørt om Dem?

Bernhardt (i spagfærdigt Tonefald).

Det maa jeg — bestemt — kræve — efter den Tone, De finder det passende at anvende overfor mig.

Fru Meyer (meget værdig).

Jeg har ikke altid haft det let. Jeg er født i Ringkøbing, hvor jeg havde et godt Hjem, men da min Fader døde af Blodforgiftning og min Moder sad tilbage med otte Børn, hvoraf En havde Vand i Hovedet — da jeg var fjorten Aar —

Bernhardt (afbryder).

Det forekommer mig, at Fruens Levnedsløb er mig lidt uvedkommende. Hvis det er det, De kalder for en nydelig Historie, saa —

Fru Meyer (gaar rolig videre).

Nej, Hr. Bernhardt, det er det ikke. Spil bare ikke den Uskyldige. Jeg vilde sige, at jeg har staaet paa egne Ben og har klaret mig net og pænt. Og jeg kan virkelig ikke finde mig i, at De bruger mit ordentlige Hus til Indkvartering for Deres — jeg havde nær sagt — Damebekendtskaber.

Bernhardt.

Jeg har ikke før kendt den Dame, De mener.

Fru Meyer.

Naa, saa De ved dog altsaa, hvem der tales om. Det glæder mig, at jeg ikke har taget fejl. Og siden De ved saa god Besked om, hvem det er, saa er det ogsaa bedst, at De faar hende her ind.

Bernhardt (stærkt afværgende).

Aa nej — jeg ønsker ikke —

Fru Meyer.

Jo, jeg maa bede, siden De saa daarligt kan undvære Frøkenen i Maaneskinsbelysning, saa er det vist i sin

Orden, at De ogsaa taler lidt med hende paa Formiddagen. Det ønsker jeg idetmindste.

Bernhardt.

Jeg beder Dem —

Fru Meyer (aabner Petras Dør paa vid Gab).

Frøken Smith, vil De ikke være saa venlig at komme lidt herind.

(Petra kommer ind fra sit Værelse iført en blød Morgendragt, med Haaret løst men gratiøst opsat, rygende paa en Morgen-Cigaret. Hun strækker sig let, idet hun kommer ind.)

Petra.

Med Fornøjelse! Her er jeg. Godmorgen søde Fru Meyer! Aa, hvor har jeg dog sovet henrivende! Det er nok Regnvejr i Dag. Gud, hvor det pjasker. Godmorgen, Hr. Bernhardt. Hjertelig til Lykke med Dagen.

Bernhardt (skummelt).

Jeg beder — ingen Aarsag.

Fru Meyer.

Ønsk De ham bare til Lykke, Deres — om jeg saa maa sige — Ven.

Petra.

Men Gud, hvad er der paa Færde?

Fru Meyer.

Paa Færde! Hvordan De har opført Dem her indenfor mine Vægge, skal jeg ikke forklare, for jeg kan ikke tage saadanne Ord i min Mund. Men det vil jeg derimod sige, at hvis De ønsker at holde Fødselsdagskalas, saa bliver det et andet Sted end her hos mig. Maa jeg ikke derfor bede Dem om at være saa venlige begge To at forlægge Deres Residens til et Sted, hvor de er mindre nøjeregnende end her.

Petra (ryger paa sin Cigaret).

Med største Glæde. Det er saamænd nemt nok — jeg har knap faaet pakket ud endnu. Hvornaar gaar Toget? Vil De være saa sød at bestille mig en Vogn?

Fru Meyer.

Det skal jeg — med Fornøjelse. Her gaar jeg og tror, at det er dannede Mennesker, der bor hos mig, og saa generer De Dem ikke, Hr. Bernhardt, for at brede Usædelighedens Gift i et Pensionat, hvor der bor baade uskyl-dige unge Piger og pæne ældre Damer. Jeg maatte skamme mig og blues, da jeg hørte det af Hds. Naade.

Bernhardt (samler sine sidste Kræfter).

Vil De øjeblikkelig bestille mig en Vogn til det første Tog!

Fru Meyer (lader ikke de Andre komme til Orde).

Ja, det ved Gud jeg vil. Men det maa jeg blot sige Dem først, Hr. Bernhardt, at naar alting skal være saa respektabelt og saa fint med Dem — Gudbevares, det hører man altid, saa skulde De tænke en lille Smule over, hvad De skylder andre Mennesker. Ja, Frøkenen der, hende vil jeg slet ikke tale til — det behøves ikke. Men hvis jeg maa ytre en Opinion, saa synes jeg nok, at De, min Herre, skulde have betænkt, at det, der for Dem er en kortvarig Plasér, det kan være et Grundstød for en anden En, der gaar og slider for at faa det hele til at slaa til. Badetiden er ikke lang, og det er ikke altid let, naar det slaar ind med vaadt Vejr i Ferien. Og saa meget skulde man dog vente, at en nobel Herre, som De, ikke lavede Skandaler i en Enkes Hus med Damer, som De trækker herud, fordi De ikke kan und-være Deres Harem om Sommeren. Ja, Harem — det var mit Ord. Saa vil jeg blot bemærke, at Toget gaar Kl. 11³⁷. De undskylder!

(Hun gaar fortørnet ud til venstre.)

TIENDE SCENE.

Bernhardt. Petra. Senere Excellencen.

Petra (ganske upaavirket, sætter sig paa Klaverstolen).

Naa, det var jo en god En paa Morgenstunden! Hun er allerkæreste.

Bernhardt (sætter sig i Gyngestolen).

At blive smidt ud — en Embedsmand!

Petra.

Hvad tror De, jeg bryder mig om det. Pyt. Jeg er bleven smidt ud, som De kalder det, paa Steder, der er finere end denne lille Snask.

(Giver sig til at spille en blid Sagte-Vals.)

Bernhardt.

Intet kunde i dette Øjeblik være værre for mig end det, der her er sket — for min højeste Foresattes Øjne.

Petra (spiller stadig).

Naa, hvad saa! De har jo Penge. Naar man blot har Grunker, saa klarer man den altid.

Bernhardt.

At blive vist Døren i et Sommerpensionat paa Grund af usædelig Vandel — jeg, der er Kasserer i Foreningen Moralens Fremme.

Petra.

Der bliver De sagtens selv kasseret. Det gaar ikke altid efter Fortjeneste.

Bernhardt (med Ruelse).

Jo netop, efter Fortjeneste. Hvor kunde jeg ogsaa! Jeg begriber det ikke selv.

Petra (vender sig, meget fornem).

Det er ellers ikke videre høfligt mod mig.

Bernhardt.

Hvorfor vilde De ogsaa endelig have mig ind i Deres Værelse?

Petra.

Et underligt Spørgsmaal! Jeg er gæstfri af Naturen. Hvorfor kom De da?

Bernhardt.

De aner ikke, hvad den lille Letsindighed kan koste mig. Hele Pensionatet ved Besked — Exellencen og Hds. Naade — alle Sladderdamerne, de gamle og de Unge. Det er forfærdeligt.

Petra (faar ondt af ham).

Er det saa slemt. Men hvem er det da, der har sladret paa os? Jeg synes ved Gud vi var saa stille.

Bernhardt (dyster).

Det var min egen Kone.

Petra.

Ih! Hvorfor holdt hun dog ikke sin Mund?

Bernhardt (let irriteret).

Det gjorde hun nu altsaa ikke. Det ligger ikke for min Kone at holde sin Mund. Og nu er det hele spole-ret, min Fremtid, min Stilling, min Hustru —

Petra (venlig, idet hun rejser sig).

Det er da virkelig Synd for Dem. Er det nu noget at tage paa Veje for.

Bernhardt.

Jeg sætter, en Badekorrespondent faar fat paa denne Historie! Hvad faar de ikke fat paa.

Petra.

Naa — vi er jo ikke i Skandale-Saisonen. Men — al-ligevel — han Studenten — han gaar vist og snuser ved et Blad.

Bernhardt.

Saa er det rent ude — for mig — og for Dem!

Petra.

Mig er det saamænd lige fedt. Men jeg skal se at faa strøt lidt Sand paa det. Jeg kender jo alle Journalisterne.

Bernhardt.

Tror De, at De kan afværge idetmindste det? (tager hendes Haand). Jeg vilde sige Dem Tak.

Petra (klapper ham venligt paa Hovedet).

Vær nu ikke saa ked af det! Det kan blive godt en-gang endnu.

(Exellencen kommer i det samme ind fra venstre. Da han ser Bernhardt i Enrum med Petra, gør han en lille Bevægelse som for at trække sig tilbage. Bernhardt kommer i en Fart op af Gyngestolen.)

Exellencen (diskret afvisende).

Jeg beder undskyldte, hvis jeg forstyrrer.

Petra.

Aldeles ikke. Jeg stod blot og trøstede Hr. Bernhardt lidt.

Exellencen.

Er der Nogen, der kan det, saa er det vel Dem, Frøken.

Petra.

Tror De! Han er saa ked af det. Vi er blevet sat ud af Pensionatsfruen.

Exellencen.

Saa —!

Petra.

Ja vi er saamænd. Baade Hr. Bernhardt og jeg. Vi tager med Formiddagstoget.

Exellencen (rømmer sig).

Til et livligere Opholdssted, kan jeg tænke.

Petra (anlægger sin fornemme Tone).

Saa vil jeg tillade mig at sige Deres Excellence Farvel og Tak for de behagelige Dage. Det har været mig en overordentlig Fornøjelse at gøre Exellencens Bekendtskab.

Exellencen (lidt tilknappet).

Meget forbunden.

Petra.

Jeg haaber paa en Fortsættelse paa et Sted, hvor man kan have det mere ugenert end sammen med disse Gripeniller og Konfirmander.

Exellencen (afværgende Petras udstrakte Haand).

De gør mig altfor megen Ære, Frøken.

Petra.

Naa ja, jeg kan jo nok forstaa, at De i Deres Alder og Stilling ikke kan være med i Vognen ved den Slags som dette her. Og jeg holder for saa vidt med Dem — man skal aldrig lade sig opdage. Men hvis De kan huske — da De var ung engang, saa har De vel ogsaa selv været ude at more Dem, og det kan ogsaa være, at De ikke altid har haft Deres Kone med.

Exellencen (afværgende men ikke benegtende).

Den Slags — maa jeg sige —

Petra.

Jo netop. Den Slags Minder har Alle, Gudskelov, og det er dem, I kan takke os for, os, der har Modet og Humøret til at lade staa til. De skal saamænd se, jeg kan blive god nok engang. Naar jeg bliver gammel, saa skifter jeg ogsaa Standpunkt, og saa bliver jeg Hun-Minister for Eksempel for de offentlige Arbejder. For det har man jo nok til den Tid.

Exellencen.

Naa — Deres Fortid vil dog vel næppe gøre Dem til Minister.

Petra.

Ministre kan jo ogsaa have lidt Vrøvl med deres Fortid. I Nutiden kan man nemlig saa udmærket godt have Fremtid, fordi man har Fortid. Deres Excellence — paa Gensyn i Fremtiden.

(Hun nejer yndefuldt og gaar ud i Forgrunden til højre, mens Exellencen ser efter hende i krænket Majestæt.)

ELLEVTE SCENE.

Exellencen. Bernhardt. Senere Arnhoff og Lisbeth.

Bernhardt.

Deres Excellence, det er absolut nødvendigt, at jeg forklarer Dem, hvordan denne beklagelige Misforstaaelse er fremkommen.

Exellencen.

Om det er en Misforstaaelse, ved jeg ikke, heller ikke, hvordan den er fremkommen. Lige meget. Man kan kun konstatere, at den er der, og at det smager lidt af en Skandale.

Bernhardt (prøver at slaa det hen).

Sagen er jo i og for sig saa ubetydelig, at den i Grunden ikke vil kunne skade mig.

Exellencen.

Aa — naa — Skandale skader altid en Mand, naar det ikke lige er en Skønaand, der har Brug for den til Reklame. Dog — man havde maaske kunnet overse dette, hvis ikke Deres Hustru, som jeg hører, havde taget det Parti at rejse fortørnet bort.

Bernhardt (skrækslagen).

Caroline! Gør hun det — virkelig?

Exellencen.

Hun agter at tage hjem til sin Moder. Og De forstaar — naar Konen bryder Staven over sin Mands Moral, saa bestyrker hun dermed Omverdenen i at gøre det samme.

Bernhardt (tilintetgjort).

Saa er — saa er alt —

Exellencen (venlig).

Ser De, min gode Hr. Bernhardt, som Mandfolk undskylder jeg Dem, ja, forstaar Dem — til en vis Grad. Men vi er nu engang ikke Mandfolk i Administrationen.

Bernhardt.

Nej. Det vil sige —

Exellencen.

I den Forstand. Hvad der her er sket — hvor lidt eller hvor meget — det er det samme.

Bernhardt.

Ikke — ikke for mig.

Exellencen.

Men for mig! Der er rejst en Forargelse, som for mig ikke er til at overse, og det kan De takke Deres Kone for. Ja, jeg beklager det, men de kære Fruer maa vide, at i det Øjeblik, man tænder en Ild, er man ikke sikker paa at være Herre over den.

(Arnhoff og Lisbeth er under denne Replik komne ind fra Verandaen. Lisbeth sætter sig med stille Mine ved Bordet med et Broderi, Arnhoff staar beskedent afventende ved hendes Side. Familiebillede.)

Bernhardt.

Deres Excellence mener vel ikke helt at ville unddrage mig Deres Bevaagenhed?

Exellencen.

Aa — paa ingen Maade. Jeg finder det blot min Pligt udelukkende at handle som Embedsmand. Selvfølgelig. (vender sig lidt) Ah, der er Arnhoff. Og Fruen.

Arnhoff.

Deres Excellence sagde —

Exellencen.

Jeg drøfter netop med Hr. Bernhardt det lille natlige Æventyr, som i Dag optager Husets Beboere saa stærkt.

Arnhoff

(ryster bekymret paa Hovedet).

Exellencen.

De er jo med — ikke?

Arnhoff.

Jo vel. (klapper Lisbeth paa Hovedet) Det vil sige — ikke i Æventyret.

(Nærmer sig diskret.)

Exellencen (lægger som i Tanker Haanden paa hans Skulder).

Ja, kære Arnhoff, jeg siger her til Hr. Bernhardt, at til den Post, han ansøgte om, gaar det ikke med de noget letbenede Tendenser, han har røbet.

Arnhoff (beklagende).

Ja, hvem skulde have trot — om Dig — Jonas —

Exellencen.

Ved dens Besættelse maa der nemlig lægges Vægt paa de Egenskaber, som De har vist Dem ikke at besidde, bedste Hr. Bernhardt.

Arnhoff.

Exellencen har maaske — saa — andre — Planer?

Exellencen (lidt paa sin Post).

Naa — ja — man faar jo se —

Lisbeth

(ser blidt op paa ham fra Sytøjet).

Exellencen (fanges af hendes Blik).

Til en Post som den agter jeg at bestemme mig for en Mand, hvis Kvalifikationer, jeg —

Bernhardt (ser paa Arnhoff).

Men — Kva-li-lifi-ka-tioner —

Lisbeth

(ser atter paa Exellencen).

Exellencen (giver sig).

Hvis Kvalifikationer — ogsaa med Hensyn til Intelligens og et taktfuldt Familieliv — jeg har lært at skatte. (nikker let til Arnhoff)

Arnhoff

(ser beskeden men fortjent ud. Lisbeth rejser sig med en glad Bevægelse).

Bernhardt.

Deres Excellence tager fejl, naar De tror —

Arnhoff (afbryder ham hurtigt).

Kære Jonas, vi strør blot lidt Sand paa denne lille Sommer-Episode, der har bedrøvet dine Venner saa meget. Søg et Embede paa Landet — for en Tid — ! Hvad siger Du til Færøerne?

Bernhardt.

Men —

Arnhoff.

Det er jo en anselig Stilling. Representativ!

Bernhardt

(forstaar men for sent).

Arnhoff.

Og en storladen Natur! Jeg kunde saamænd næsten selv have haft Lyst til den.

Exellencen (til Bernhardt).

Arnhoff har Ret. Søg De det Embede, og jeg lover, at jeg skal gøre, hvad jeg kan. (vender sig)

Bernhardt (modfalden).

Ja Tak skal De have.

Lisbeth (sagte til Exellencen).

Se, nu bruger De Deres Magt til at skabe Glæde. Tak.

Exellencen (smiler).

Ja, se paa Bernhardt.

(Hds. Naade, Dr. Stern, Frøken Lomholt, Waage, Borch, Tilla, Nelly, Hr. Schultze og Fru Meyer kommer ind fra forskellige Sider. Petra kommer ind fra sit Værelse med Støvkaabe og Fjerhat. Rejsetaske i Haanden.)

Petra.

Saa, her er jeg!

(Caroline kommer ind fra Entreen med sine Børn. Flagene er sammenfoldede, Gasballonerne er blevne slatne. Kallemænd græder.)

TOLVTE SCENE.

Arnhoff, Lisbeth, Bernhardt, Caroline, Exellencen, Hds. Naade, Dr. Stern, Frøken Lomholt, Waage, Borch, Tilla, Nelly, Hr. Schultze, Fru Meyer, Petra, Børnene. Senere Schröder.

Bernhardt (indtrængende).

Caroline —

Caroline (med en afværgende Bevægelse).

Jeg maa overveje. Være ene. Vi faar at se.

(Hun vender sig, og der danner sig en afskedtagende Gruppe om hende i Baggrunden. Bernhardt tager Overtøj paa. Schröder kommer ind fra Baggrunden.)

Schröder.

Jeg melder, at en Vogn holder derude.

Caroline.

Det er min Vogn.

Petra.

Nej, det er min.

Bernhardt.

Det er min.

Fru Meyer.

Ja, jeg har bestilt til dem alle tre.

Schröder.

Men Vognmanden siger, at siden det var til samme Sted, har han sendt den store Familie-Char-à-banc.

Caroline og Bernhardt.

Det kan jeg ikke finde mig i — Fru Meyer —

Fru Meyer (meget bestemt).

Hvis De vil med Toget, saa maa De køre nu.

Petra.

Pyt, kom saa blot, jeg har ingen Fordomme. Fru Bernhardt, maa jeg indbyde Dem med Familie og Mand i min Vogn. (til de Andre) Farvel. God Fornøjelse og Tak for dengang.

(Man gaar afskedstagende og diskuterende hen mod Baggrunden.)

Arnhoff (til Lisbeth).

Du skal se — jeg faar Embedet.

Lisbeth (tager ham om Halsen).

Og det har jeg hjulpet Dig til — lidt — ikke? (ser kærligt paa ham) Husker Du saa?

Arnhoff.

Ja, nu holder Du mig fast. Aldrig skal jeg glemme Dig dette. (kysser hende) Lille Hustru, Du har meget tilgivet, derfor skal Du ogsaa meget elskes.

Hds. Naade (kommer tilbage med Exellencen).

Se, der har vi nok det ideelle Ægteskab. Er det nu ikke charmant!

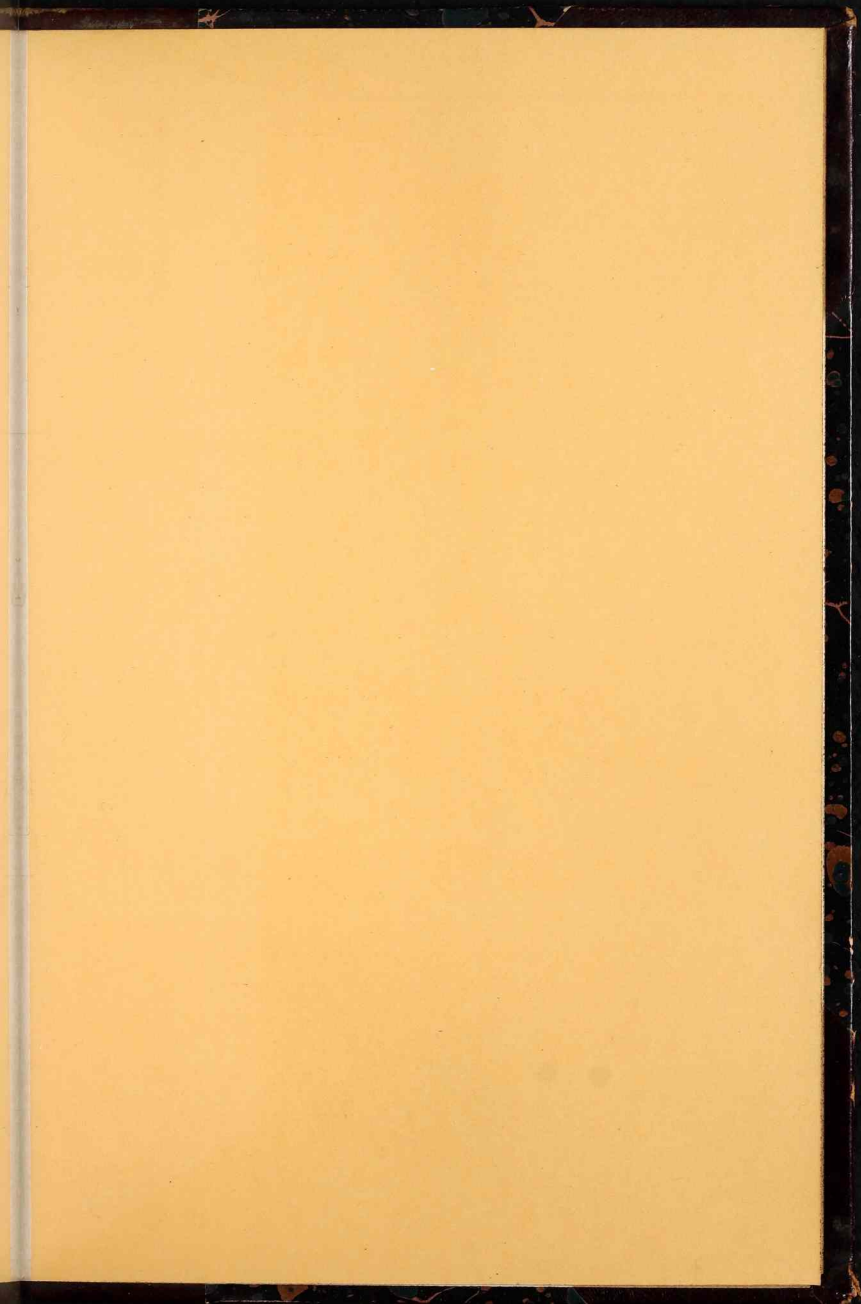
Arnhoff (med en Bevægelse mod Lisbeth).

I hvert Fald den ideelle Hustru.

Lisbeth (nejer pænt).

Til Tjeneste.

Tæppet falder.

EMMA GAD

- ET AFTENBESØG. Kr. 0.75.
ET STRIDSPUNKT. Kr. 1.50.
FÆLLES SAG. Kr. 2.25.
EN ADVARSEL. Kr. 1.00.
ET SØLVBRYLLUP. 2. Oplag. Kr. 1.00.
I VELDÆDIGT ØJEMED. Kr. 2.75.
TRO SOM GULD. Kr. 2.50.
ET FORSPIL. Kr. 1.25.
RØRTE VANDE. Kr. 0.85.
AABENT VISIR. Kr. 2.50.
DET FORLØSENDE ORD. Kr. 0.50.
DYDENS BELØNNING. Kr. 2.50.
GADENS BØRN. Kr. 2.50.
DEN MYSTISKE ARV. Kr. 2.25.
GULDFUGLEN. Kr. 2.50.
-
-

